

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

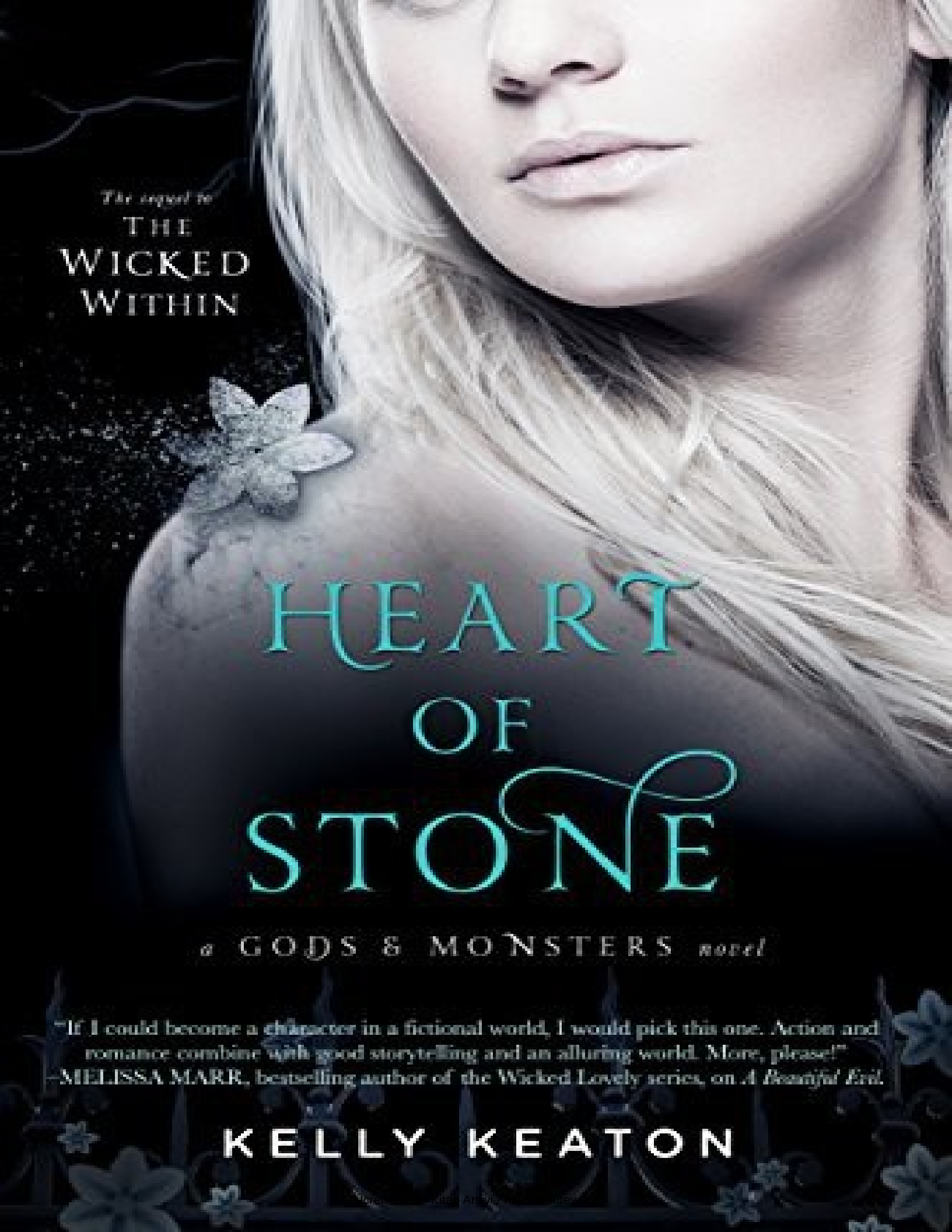
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The sequel to
THE
WICKED
WITHIN

HEART OF STONE

a GODS & MONSTERS novel

"If I could become a character in a fictional world, I would pick this one. Action and romance combine with good storytelling and an alluring world. More, please!"

—MELISSA MARR, bestselling author of the Wicked Lovely series, on *A Beautiful Evil*

KELLY KEATON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Kelly'nin	
<u>Kitapları Başlık</u>	
<u>Sayfası Telif</u>	
<u>Hakkı</u>	
<u>Anısına</u>	
<u>Adanmıştır</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM OTUZ</u>	

[BÖLÜM OTUZ BİR](#)
[BÖLÜM OTUZ İKİ](#)
[BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ](#)
[DÖRT SONSÖZ](#)
[YAZARIN NOTU](#)
[TEŞEKKÜR KİTAP](#)
[LİSTESİ](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

AYRICA KELLY KEATON TARAFINDAN

Karanlık Ona Güzel Bir

Kötülük Oluyor

İçimizdeki Kötülük

Karanlık Bir Ayazda Köz

HEART OF STONE

a GODS & MONSTERS *novel*

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, tarihi olaylara veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer yerler, olaylar, karakterler ve isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

TAŞIN KALBI

Telif Hakkı© Kelly Keaton 2015

Kapak Tasarımı ve İç Başlıklar Regina Wamba

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya araçla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, yüklenemez, paylaşamaz veya iletilemez.

Amerika Birleşik Devletleri'nde 2015 yılında Kelly Keaton
tarafından yayımlanmıştır ISBN-978-0-9885225-7-2

Anısına

Laura Marie Campbell

*Sizin için bir bölüm yazmaya çalıştım ama bunu imkansız bir görev olarak gördüm. Benim kurgusal karakterlerim asla
Ya da senin adını taşıyacak kadar değerli görünüyordun. Seni sadece bir çocuk olarak kısa bir süreliğine
tanımış olsam da, dönüştüğün canlı genç kadın olarak değil, dokunduğun her ruhta neşeli bir iz
bıraktığını ve en parlak yıldızlar arasında harika bir yer edindiğini biliyorum.*

~

*"Sessizce teker teker, cennetin sonsuz
çayırlarında,
Çiçek açtı güzel yıldızlar, meleklerin unutkanları."
-- Henry Wadsworth Longfellow*

*Size. Tanrılar ve Canavarlar okuyucuları.
Seriye bağılı kaldığınız için teşekkürler.
Bu kitap sadece sizin coşkunuz ve desteğiniz
sayesinde gerçek oldu.
Merci Beaucoup!*

BİR

Hoşlandığım ve ona "sahip olduğum her şeyle" saldırmamı söyleyen adamla minderin karşısında durmak biraz endişe vericiydi. Ne olursa olsun Sebastian ve ben ne kadar pratik yapsak da, ona tam güçle saldır.

"Ari." Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "*Konsantre* ol."

O derin, doğaüstü ses çıplak tenimde kayan sıcak ipek gibi üzerime aktı. Bir anlığına emrini yerine getirmek, onu memnun etmek ve ne derse yapmak istedim. Bakışlarım ona takılı kaldı.

Sakin, kendinden emin ifadesi, her şeyi bana onun bir lider olduğunu ve onu izlemem gerektiğini söylüyordu.

Ve sonra onu gördüm - gri gözlerinde gümüşü bir mizah parıltısı. Bu küçük işaret bir anda aklımı başıma getirdi.

Topu yuvarlamak için küçük bir paranormal ikna kullanmaya istekli olduğu gerçeği, sadece intikam için yalvardı.

Bakışlarım, bol siyah pantolonu, çıplak ayakları ve beyaz tişörtüyle onu taradı - süper yumuşak, süper ince modellerden biri. kollar ve göğüs. *Şanslı gömlek*.

Boğazını temizledi ve yüzüne odaklanmamı sağladı. Dudakları -her zaman birçoğundan daha kırmızı bir tonda olan dudakları- bir yanağını kesen belli belirsiz bir çukurla birlikte sırtmaya başlamıştı. Siyah kaşları bilmiş bir şekilde hafifçe kalkmıştı. Bir eliyle çenesini ovuşturdu ve güldü. "Bana böyle bakmaya devam edersen, bunu atlatamayacağız."

Gülümsedim. "Bir çeşit planım."

Saate hızlı bir bakış atması bana baştan çıktığını söyledi. Kalbim biraz genişledi, onu baştan *çıkartabileceğimi*, dikkatini dağıtabileceğimi ve o kötü çocuk gülümsemesini gülümsetebileceğimi bildiğim için mutluydum.

Yine de haklıydı. Oyalanmaya değil, eğitime ihtiyacımız vardı. Artık onu iyice oyaladığıma göre başlayabilirdim.

Birden görüntüsü bulanıklaştı ve hafif bir esinti topuzumdan kaçan saç tellerimi karıştırdı. Lanet olsun. Arkamda cisimleşiyordu.

Ben tepki veremediğim güçlü kollar beni sardı. Ilık nefes kulağımı gıdıkladı. "Çok yavaş." Dudakları değdi ve tam ortadan kaybolduğu sırada mideme bir ürperti gönderdi.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Tekrar önümde cisimlendi. "Bayılıyorsun." Öpücük, evet. Ben tepki veremediğim ortadan kaybolması, o kadar da değil. Yüz ifadesi değişti. "Benim gibi iz sürebilen varlıklarla karşılaşacaksınız. Hazırlıklı olmalısınız. Bir adım önde olmak. İz sürücüler ve ikna edicilerle uğraşmak en büyük zayıflıklar."

"Teşekkürler."

"Kan Savaşları yaklaşıyor, Ari. Karşılaşacağımız yaratıkların ve vampirlerin daha önce karşılaştıklarımızdan daha yaşlı, daha güçlü ve daha kuvvetli olduğunu varsaymalıyız. Benden daha hızlı iz sürebilecekler ve benden daha iyi ikna eder."

Homurdandım. "Kimse senden daha iyi ikna edemez."

İnkâr etmek için ağzını açtı ama sonra hiçbir şey söylemedi çünkü söylediklerim büyük olasılıkla doğrudu. Sebastian kendi başına bir güçtü. Kanla doğan bir vampir annenin çocuğuydu, var olan en güçlü vampir türüydü, türünün asiliydi. Ve bir büyücü babanın, gücün genellikle anneden miras kaldığı cadılar dünyasında nadir görülen bir durumdu. Güç bir erkeğe geçtiğinde, o erkek son derece yetenekliydi. Bu iki tür arasındaki yavruların neredeyse hiç hayatta kalamaması Sebastian'ı daha da özel kılıyordu. Kimse bu çocukların büyüdükçe hangi güçleri ortaya çıkaracağını bilmiyordu, bu yüzden çağlar önce Mistborn olarak anılıyorlardı.

Tanrıça Athena'yla karşı karşıya gelmeden önce Sebastian *asla* ailesinin Kanla Doğan tarafı gibi olmayacağı konusunda kararlıydı; *asla* kan almayacak ve tam teşekküllü bir vampire dönüşme sürecini tamamlamayacaktı. Josephine, Sebastian'ın büyükannesi, Arnaud ailesinin reisi,

Sebastian'ı Kan Doğumlu ailesini kabul etmesi, onlar gibi olması için çok zorlamış ama o inatla reddetmişti.

Ve sonra Athena ortaya çıktı ve Sebastian'ı bana ulaşmak için kullandı. Bizi birbirimize kilitledi, onu baştan çıkardı, aç bıraktı, delirtti ve ben onun acısına son vermek için yapabileceğim tek şeyi yapana kadar onu ölümün eşiğine getirdi. Ona kanımı sundum. Ve o hiç olmak istemediği bir şeye dönüştü.

Daha sonra, Athena ve ekibi Fransız Mahallesi'ni işgal ettiğinde, Sebastian'a vampir doğasından kurtulması teklif edilmişti. Ama o bunu . O gücü seçti, sevdiklerini korumak için seçti. Ve *bu* tamamen anlayabileceğim bir şeydi.

Dudakları dudaklarımla buluştu, beklenmedik temas nefesimin kesilmesine neden oldu. Ağzı oyalandı, yumuşak bir fırça, ortak bir nefes. İçim çıldırdı, elektriklendi ve nabzım sıçradı. Dudaklarının yavaşça bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

"Dikkatin dağıldığında çok güzel oluyorsun," dedi ağızma karşı, sonra tekrar ortadan kayboldu.

"Hayır, dikkatim dağıldığında aptallaşıyorum," diye titrek bir nefesle başardım, odaklanamadığım için utanmışım. Sebastian'ın içimde uyandırdığı duygular olmadan bile kendimi toparlayamıyordum ve bütün gün böyleydim.

Minderin karşısında belirdi. "Archer bugün geliyor. Hepimizin dikkati biraz dağınık."

Archer geliyor.

Evet, bu her şeyi . Duvara gittim ve çantamdan bir şişe su aldım.

Gergindim. Endişeliydim. Umutluydum. Ve anıları bir kenara bırakamıyor gibiydim.

Archer bana başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde bağlıydı. Bir sepetin içinde taştan bir heykelken onu önemsemeye başlamışım - koruduğum ve sonunda hayata döndürdüğüm bir heykel.

Yumuşak siyah saçları ve griye çalan yeşil gözleriyle Archer, annesi Athena'ya çok benziyordu. Bugün aklımdan hiç çıkmıyordu, bu da beni onunla geçmişte yaşadığım tartışmaları ve ölümüne yol açan olayları yeniden düşünmeye itti.

Düşmanım ve pek çok kişinin düşmanı olan Athena'nın sonunda böyle bir sevgi gösterdiğini görmek... Tanıdığım Athena'yı, yani Archer'ı kaybettikten sonra dönüştüğü öldürmeye meraklı psikopatı bir araya getirmekte hâlâ zorlanıyordum.

Louis Katedrali'nde altı ay önce savaşımız bittiğinde gördüğüm ve çocuğunun yüzüne bin yıl sonra ilk kez bakan anneyle.

Benden aldığı onca şeye rağmen, ona, kaybettiklerine bir nebze de olsa sempati duymaktan kendimi alamadım. Hayalleri, her şeyi Tüm yalanları, savaşları ve entrikalarıyla uğruna çalıştığı şey, taş kesilerek dondurulan çocuğunun dirilişini sağlamaktı. Gorgon atalarından biri. Ve sonunda gerçekleştiğinde, Archer'ı canlı ve güzel gördüğünde, bu ondan alındı.

Ondan aldım.

Bu da Archer'ı benim sorumluluğum haline getirdi. Onu hayata döndürdüm. Annesini taşa dondurdum ve sonra cadı Pandora onu paramparça etti.

Ve şimdi Archer buraya, Sebastian, ben, çocuklar, babam ve Michel tarafından büyütüleceği ikinci evine geliyordu...

Çocuk kesinlikle güçlü bir destek sisteminden yoksun *değildi*. Ve bu nedenle, iyi olacağını biliyordum.

Bir şansı hak ediyordu, seilmeyi hak ediyordu, gelecekte sahip olacağı güçten dolayı değil, sadece bir çocuk olduğu için, asi klanımızın geri kalanı gibi uyumsuz olduğu için.

"Pekâlâ, su molası sona erdi." Sebastian elindeki şişeyi duvara fırlattı ve minderin üzerine çıkarak bana hareket etmemi işaret etti. Ona katıldığımda avuçlarını uzattı. Zaten göğüs göğüse dövüşerek ısınmıştık ama kafamı tekrar eğitime vermem için daha fazlasına ihtiyacım olduğu açıktı.

Ben vururken, Sebastian her vuruşumda beni ustalıkla karşılarken, "Bir izden bir adım önde olmanın püf noktası, onun enerjisini nasıl tanıyacağını bilmektir. İz sürmek için çok fazla enerji gerekir. Bu gizlenemeyen bir imza. Onu tanımlamayı öğrenirseniz, ben ortaya çıkmadan önce beni *hissedersiniz*. Havada değişiklikler, hareketler, basınçlar var." O konuşurken minderin etrafında döndük, eğildik, blok yaptık, vurduk...

Bedenim eforla ısındı, düşüncelerim nihayet odaklanana kadar kalp atışlarım gittikçe hızlandı.

"Şimdi, ikna tamamen kontrolle ilgilidir," diye devam etti. "Onlar için ve sizin için. Kimi içeri alacağınızı siz kontrol edersiniz. Zihninizle savunma yaparsınız. Düşüncelerinizi, dikkatinizi dağıtan şeyleri, duygularınızı yönetin. Gabriel senin üzerinde başarılı oldu çünkü duygularının seni ele geçirmesine izin verdin."

Gabriel Baptiste'den bahsedilince gerildim. Genç Bloodborn varisinin beni ikna ederek *iki kez* alt etmesinden nefret etmiştim. Onu engelledim. Sebastian'ın yumruğu kolunun altından geçerek göğüs kafesinin yan tarafına isabet etti. Acı dolu bir çıkardı. Gabriel'i öldürmüş, taşa çevirmiştim ve intikam için babası Simon arkadaşlarımın peşine düşmüştü. Jenna hastanedeydi ve Dub'ın Simon'ın arkadaşı Soren Mandeville'i ateşe ilk cinayetini işlemesine neden oldu. Soren ölmüştü. Simon kayıptı ve şüphesiz altı ay sonra benim ölümümü planlıyordu.

"Gabriel seni alt edebiliyorsa, Simon ve diğerlerinin neler yapabileceğini bir düşün."

İçimi bir öfke kapladı; bazen gerçeği duymak berbat bir şeydi. Sebastian beni kışkırtırken hızlı hareketlerle vurdum. Aklımın bir bunu iyi bir nedenle yaptığını biliyordum; kontrolümü sınamak için bana yardım istiyordu. Derimde boncuk boncuk ter vardı. Damarlarımda kan dolaşıyordu. Her yumruk, her kaçış beni düşündürüyor, düşüncelerimi ve tepkilerimi net ve hızlı hale getiriyordu.

Sebastian yumruğumu , mindere düştü, bacaklarını dizlerime doladı ve beni yere fırlattı. Sert vurdum, sinirim öfkeye dönüşüyordu. Hemen vücudumu büktüm ve yukarı ittim, böylece yükselmeye çalıştığımda daha hızlıydım ve onun üstündeydim, bir elim göğsünde ve diğeri alnının üzerinde duruyordu, gücümü tenine batırmaya hazırdım.

Sistemimde hızla ilerliyordu, beyaz sıcak bir dalgalanma, cildimi karıncalandırıyor ve sertleşmeye başlayana kadar parmak uçlarımı uyuşturuyordu. Onu bir kalp atışında taşa dönüştürebilirdim.

Nefeslerimiz sert ve hızlı bir şekilde kesilirken Sebastian'ın gözleri benimkilerle irade gücüyle buluştu. Gözleri şimşek gibi parlıyordu. Beni kolayca öldürebilirdi.

bir sonraki nefesimi aldım.

Ve sonra eğitim odasının kapısı açıldı.

Koca Adam'ın, eğitmenimiz Bran Ramsey'nin, omzuna asılı eğitim çantasıyla içeri girdiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Benden Sebastian'a sessiz bir mesaj geçti ve sonra hep birlikte başımızı kaldırıp yarıtanrıya "sahip olduğumuz her şeyle" saldırdık.

Bran havalandı ve uzaktaki duvara çarptı, çarparken ağzından yüksek sesli, öfkeli bir küfür çıktı. Dirseklerimi Sebastian'ın başının iki yanına dayayarak biraz yığıldım. Bran'ın kaya gibi sert vücudu duvarda güzel bir girinti yaptı.

"*Lanet olsun!*" diye kükreyerek kendini duvardan kurtardı. "Sürpriz saldırı eğitimi Perşembe günü için planlanmıştı!"

Sebastian'ın üzerinden yuvarlanmadan önce onunla bir sırtış paylaştım. Ayağa kalkarken "Amacını biraz boşa çıkarıyor," dedim, "bunu planlamak falan."

Bran kendini düzeltirken ahşap panel parçaları yere düştü. "Düzelt şunu." Bir elini göğsünün ortasına vurarak bana ters ters baktı. Bol atletinin boynundan, bronzlaşmış tenine doğru beyazlık süzülüyordu. Sert beyaz taş. Benim gücüm.

Onunla dalga geçmek için içimi çektim ve tereddüt ettim. "*Şimdi*, Selkirk."

"Tamam." Yaklaştığımda Bran üzerimde yükseldi, 1.80 boyunda dövme, öfkeli Kelt yarı-tanrısı, saldırmaya hazırdı. Avucumu göğsüne koydum. Gözlerimi kapatıp gücümü tekrar elime geri çağırmaya konsantre olarak, "Zaten bunu çalışmam gerekiyor," diye mırıldandım. "Kimse onları taşa çevirmeme izin vermiyor..."

Gözlerini devirdi ve yüksek sesle homurdandı. "Nedenini merak ediyorum."

Son gücüm parmaklarıma geri çekilirken, Bran ve ben gözlerimizi kilitledik, iş bittiği anda her şeyin biteceğini biliyorduk.

Nabzım sıçradı. Dört. Üç. İki. On--

Geri uçtum ve Sebastian'a çarptım. Yere yığıldık. Bran'ın temas ettiği göğsümden acı yayılıyordu, rüzgâr içimden çıkmıştı. Yıldızların görüşümü bulandırmasını engellemek için başımı salladım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Bran parmak eklemlerini kırdı ve sonra başını sağa sola eğerek omurlarını kırdı ve memnun bir iç çekti. "Ass Whooping 101. Benim favorim."

Ve sonra başladı.

Güçlerimiz olsa bile, Sebastian ve ben Koca Adam'ın peşine takılmak tam bir yorgunluk egzersiziydi. Bir Kelt savaş tanrısının torunu olarak Bran savaştan, dövüşmekten . Bu ona enerji verir, onu güçlendirirdi. Biz zayıfladıkça. Bir savaş tanrısının ya da Tanrı korusun, gerçek bir tanrının oğlu olsaydı durumun ne kadar kötü olacağını hayal edebiliyordum.

Presbytère Binası'ndaki eğitim odası, birkaç sınıf, kütüphane, çalışma salonu ve kafeterya, Athena ile savaşımız sırasında Jackson Meydanı ve çevresindeki birçok tarihi bina ile birlikte yangın ve yapısal hasara uğramıştı. Aylar süren yeniden inşanın ardından Presby yeniden açılmak üzereydi.

Ve her kim eğitim odasını yeniden yönlendirmeyi akıl ettiyse ona da şükürler olsun çünkü bunu yapmamış olsalardı, kırk beş dakikalık Ass Whooping 101'imiz odayı tamamen mahvedecekti.

İKİ

Jackson'da kasıla kasıla yürüdüğümüzü söylemek isterdim. Ancak gerçek şu ki, New 2'nin zanaatkârları, müzisyenleri, sokak sanatçıları ve yerlilerinin sıcak ve nemli labirentinde yavaş ve acı bir şekilde ilerledik. Ağrılarım ve sızılarım rağmen, bu hareketlilik ve tamamlanmak üzere olan restorasyonlar bana güç verdi.

New 2'yi seviyordum. Burası benim evimdi, dünya ve doğaüstü her şey için bir sığınaktı. Bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nin artık istemediği, kasırgaların harap ettiği bir çorak arazi New Orleans şehri ve çevresi, yıllar önce zengin bir holding tarafından satın alınmış ve fonlarını birleştirerek şehri yavaş ama emin adımlarla eski ihtişamına kavuşturmuştu. Yerel halk şehrin yeniden doğuşunu New 2 olarak adlandırdı ve bu isim kalıcı oldu.

Ve araziyi satın alan zengin holding aslında Şehirdeki en güçlü vampir, cadı, şekil değiştiren ve yarı-tanrılardan oluşuyordu. Bu nedenle, doğaüstü varlıkların büyük nüfusu ve New 2'nin fonlarının çoğunu getiren turist ticaretinin çok sıkı gözetimi ve düzenlenmesi.

En azından turistler için tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu vardı. Herkes evine gitmeden önce sınırdaki dururdu, bu sınır onlara güzel şehrimizdeki görünüş olabilecekleri tuhaf şeyleri unuttururdu.

Decatur boyunca her zaman park etmiş olan at arabalarının yanından geçtik, caddenin karşısına geçtik ve Café Du Monde'un içinde bir masa bulduk.

ve yaralarımızı beignets ile sarıyoruz.

Midem gurulduyordu, bu çok kötü yaralanmadığıma dair iyi bir işaretti.

Dizim ağrıyordu, kaslarım çığlık atıyordu ve bir ya da iki kaburgamın zedelendiğinden emindim. Bran her dakikasına bayılmıştı. Aslında ben de öyle. Bu

müthiş bir dövüştü.

Sonrasında gelen fiziksel sonuçlar? O kadar da harika değil.

Sebastian sandalyesinde arkasına yaslanıp ağrıyan bir bacağını uzattı ve göğsünü ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Bran'in yumrukları çelik gibi." Garsonumuz bir tabak sıcak beignet ve iki donmuş cafés au lait ile geldiğinde omzunu döndürdü. Her zamanki gibi.

Ona teşekkür ettim ve sandalyeme geri oturmadan önce soğuk sıvıdan uzun bir yudum aldım. "Yine de buna değdi. Ona vurduğumuzda yüzünü gördün mü?" Tabaktan bir beignet alırken gülümsedim. "Paha biçilemez."

Gözlerine hızla neşe geldi ve gülümsemesi derindi. "Sen de neredeyse onun kadar delisin."

Katılmak ya da katılmamak için bakışlarımla onu içime çekmekle meşguldüm.

Sebastian bir antrenman seansından sonra beni hep . Elini nemli siyah saçlarında gezdirir, alnından ayırır ve derin düşüncelere daldı. Adrenalin yanaklarına renk katmış, dudaklarını koyulaştırmış ve hatta gözlerinin gri rengini daha parlak hale getirmişti.

Çiğnerken tek kaşını kaldırdı. Beni oldukça iyi okuyabiliyordu, bu yüzden üzerimdeki etkisini *tam olarak* biliyordu.

Son altı aydır resmen çıkıyorduk. En azından bizim versiyonumuz resmiydi.

Ayrıca ayrı yaşıyorduk. Ben, eski yandıktan sonra Violet'in bizim için seçtiği Garden District'teki malikanede, Sebastian ise babası Michel'in devasa Fransız Mahallesi malikanesinde. Babam Theron, Michel'den ayrılmıştı ve şimdi benimle ve çocuklarla birlikte GD'de yaşıyordu.

Bu değişim Sebastian'ın fikriydi. Babama son derece saygı duyuyordu ve bizim garip, hep çocuk, hiç yetişkin olmayan yaşam düzenimizin onu huzursuz ettiğini biliyordu.

Aradaki mesafeyi seviyordum, sabahları kalkıp Fransız Mahallesi'ne giden tramvaya binmeyi, Meydana doğru yürümeyi ve onun orada durmuş beni beklediğini görmeyi seviyordum, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, Jackson Meydanı'nı çevreleyen çitlere yaslanmış, karanlık ve tehlikeli ve ... benim gibi görünüyordu.

Mümkün olduğunca birlikte zaman geçirdik. Eğitim. Mahalleyi yeniden inşa etmek. Yeni Konsey için yeniden örgütlenme, yeniden yapılanma ve toplantılara katılma. Kısacası, geleneksel anlamda gerçekten *çıkamayacak* kadar meşguldük.

Kendimizi sık sık birbirimize bakarken bulurduk. Sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi Belki de bu bir Her şeyin sonunda bir araya geldiğini, aramızda olanların doğru, güçlü ve önemli olduğunu hissediyordum. Ve alışılmadık flörtümüzün son altı ayı yerini daha normal ve daha kararlı bir şeye bırakmak üzereydi.

"Archer buraya geldiğinde onu tutamayacak kadar ağrıyor olabilirim," dedim bir parça beignet ısırarak

"Ben de öyle. Yine de çocuklar memnun olacak. Onu kucaklamayı seviyorlar."

Herkes küçük yağ topunu severdi, ki bu hiç de zorlama değildi; Archer gülümseme, merak ve doluydu. Takdir edebileceğim sevimli bir inatçı çizgisi vardı.

Ayrıca, benden hoşlanıyordu. Onun lehine büyük bir puan.

Sebastian sessizliğe gömüldü, parmağı bardağının dışındaki buğuda boş boş desenler çiziyordu.

"Archer için endişeleniyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti.

Anlaşılabilir. Sebastian on sekiz yaşında bir ve bir bebeği büyötmeye . *Biraz* demek hafif kalır.

"O iyi olacak. Bizi tanıyor. Çocuklar onu seviyor. O da onları seviyor."

Elbette Archer'ın teyzesi ve amcasını özleyeceği endişesi de vardı.

Archer son altı yıldır Artemis ve Apollo ile birlikte yaşıyordu.

Athena'nın öldüğü gece yapılan anlaşmaya göre aylar. Yılın yarısı Olympus'ta ailesinin anne tarafıyla. Yılın yarısı da New 2'de baba tarafıyla geçecekti - Arnaud soyundan kalan tek kişi olarak bu Sebastian anlamına geliyordu.

Geçiş kolaylaştırmak için Archer Olympus'tayken onu düzenli olarak ziyaret ediyorduk. Bizi iyi tanıyordu.

Geçiş iyi işleyecekti. Olmak zorundaydı.

Gözlerimi ovuşturdum ve bir esnemeyi bastırdım. Yine bok gibi uyumuştum. Ayrıca eğitim beni çok yormuştu. Ve gün daha yeni başlıyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedim ayağa kalkarak. Hâlâ duş almam, üstümü değiştirmem ve zamanında mahalleye dönmem gerekiyordu. Apollo ve Archer'la tanışmak için tam zamanında.

Eve gidip duş aldıktan ve üstümü değiştirdikten sonra çocuklarla birlikte St. Charles tramvayına atlayıp Fransız Mahallesi'ne geri döndüm. Archer'ı görmenin ve burada bizimle olmasının verdiği heyecan herkesi iyi bir ruh haline sokmuştu.

"Sence Henri ve Menai *evlenecek* mi?" Canal Caddesi'nde arabadan indiğimizde Jenna bir adım önümde durarak sordu.

"İğrenç, Jen. Neden bunu sorup duruyorsun?" Dub başımın üzerinden seslendi. "Çünkü birbirlerinden *hoşlanıyorlar*." Kaldırıma atladı, Bizi beklemek için etrafında dönüyor ve başparmaklarını omuz askılarının altına . "Henri onunla birlikte olmak için Mısır'a gitti. Yazı duvara asıldı, millet, tek *söylediğim* bu."

"Sadece birkaç haftalığına." Arabadan indim ve kenara . Dub her zaman yaptığı gibi son basamaktan atlayabilirdi. "Ve tahminimce evlilik şu anda akıllarından geçen en uzak şey." Menai'nin tanrısal ebeveynleri Artemis ve Horus'un da aklından geçtiğine şüphe yok.

Henri'nin hakkını vermeliyim. Babası aşırı korumacı bir yüce tanrı olan bir tanrıçayla çıkmak büyük cesaret isterdi.

En son Violet çıktı. Her zaman acele etmez ve çok dikkatli davranırdı, arabadan küçük bir Mardi Gras kraliçesi gibi inerdi, maskesi başının tepesindeydi ve kendi kestiği siyah saçının kenarlarını geride tutuyordu. Maskenin üzerindeki mavi tüylerden oluşan uzun tüyler o hayranlarına başını sallayan bir prensesi hatırlatan bir adım attı. Ve tabii ki Pascal, yavru beyaz timsah, omzunda arkaya dönük, ağzı açık duruyordu. Her zamanki gibi.

Violet bir elini onun sırtına koydu ve caddenin karşısına geçerken bize katılmadan önce sanki kendi alanını inceliyormuş gibi sakın bir şekilde etrafı inceledi.

Dub yüzünü bize dönmüş, Royal Caddesi'nin ortasında geri geri yürüyordu. Fransız Mahallesi'nin en güzel yanı artık yaya dostu olmasıydı; sadece servis araçlarına izin veriliyordu. Motorlar ve egzoz dumanları gitmiş, Mississippi Nehri'nin ve çok sayıdaki restoranın kokuları ile caddeden gelen seslerin karıştığı hava serbest kalmıştı.

sohbet, caz ve sokaklarda bir aşağı bir yukarı giden at arabası katırlarının ve atların çingirak sesleri.

"Ziyarete gelebileceğimizi söylediler," diye hatırlattı Dub bize. "Tek yapmamız gereken Apollo'ya haber vermek, o da bizi arayacak. Daha önce New 2'nin dışına hiç çıkmadım. Sence Mısır nasıl bir yerdir? Sıcak, değil mi? Mumyalar.

Piramitler..." Gözleri büyüdü ve farkına vararak kısa sarı saçlarını tuttu. "Ve hazine. *Altın*. Vay . Kumun altında gömülü altınları hayal edebiliyor musun?"

Güldüm. "Bunu aklından bile geçirme. Horus kendi topraklarında mezar hırsızlığı yapmanı hoş karşılamayacaktır."

"Evet. Seni besleyen eli ısırarak gibi bir olurdu." Jenna bana baktı. "Sence bir tapınakta mı yaşıyorlar?"

"Sanırım öyle. Mısır tanrılar aleminde." Sebastian bana orada geçirdiği kısa zamanı ve oranın ne kadar güzel anlatmıştı. Bir gün ben de orayı görmeyi umuyordum. Nehirden gelen ılık esintiler ve serin çöl geceleri kulağıma oldukça hoş geliyordu.

"Hey, gücümü çölde bile uygulayabilirim," dedi Dub, yanımızda yürümek için geri dönerek. "Orada alev alacak bir şey yok..."

Dub'ın yoktan ateş çıkarma yeteneği ergenliğe yaklaştıkça her geçen gün artıyordu. Henri, Dub'a eğitime başlaması gerektiğini, büyüyen güçlerini nasıl kontrol edeceğini ve yöneteceğini öğrenmesi gerektiğini yoksa sevdiklerine zarar vereceğini söyleyen ilk kişiydi.

Athena'nın Yeni 2'ye savaş getirdiği gece Dub'ın inanılmaz gücünün sonuçlarını hepimiz görmüştük ve benim eylemlerim Simon Baptiste ve

Soren Mandeville'i GD'ye sevdiklerimden intikam almak için gönderdim. Dub kaotik yeteneğini serbest bırakmış ve Mandeville'i cayır cayır yakmıştı. Ortaya çıkan

Yangın 1331 Coliseum Sokağı'nı, yani evimizi kül etmişti.

Dub geriye doğru yürümeye devam etti, bu kez Violet'in önündeydi. "Orayı seversin, Vi."

İri kara gözleri hiç etkilenmemişti. Bugün birkaç inci dizisi takmıştı - terk edilmiş bir Garden District kurtarılmış ya da Dub, Pro Grave Robberaire Extraordinaire'in izniyle eski bir mezardan çalınmış gerçek inciler.

Mücevherler ve Mardi Gras maskesinin yanı sıra Violet her zamanki sıradan siyah elbisesini, diz üstü çoraplarını ve siyah makosen ayakkabılarını giymişti.

Gotik görünümlü küçük kızın bir Titan olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Yeni 2'de her şey mümkündü.

"Onların bir *timsah* tanrısı var," diye etti Dub, açık renk gözleri . Gözleri onunkilere kayd, sonra onaylamak için bana baktı.

Başımı salladım. "Sanırım bu bir timsah tanrısı, ama yine de..."

"Pascal'ı almam gerekirdi elbette," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde.

Dub öne doğru baktı, onun yanında yürüyordu." Buna bayılırdı. Ona gibi davranırlardı." Göğsünü kabarttı ve kaldırımındaki bir grup turisti işaret etti. "Bu Lord Pascal, siz embesiller için!" diye bağırdı. "Bir tanrı gördüğünüzde tanımıyor musunuz?"

Kimse onu ciddiye almadı. Mısır'a gitme fikrine o kadar kapılmıştı ki etrafımızda daireler çizmeye başlamasını bekliyordum ama sadece uzanıp Violet'in maskesini düzeltti ve sonra Pascal'ın başını okşadı.

Michel Lamarliere'in siyah panjurlu, üç ferforje balkonlu, sepetlerde sıra sıra asılı çiçekler bulunan dört katlı devasa tuğla konağına yaklaşırken aramızdaki konuşma bir konudan diğerine geçerek yüksek sesle ve rastgele devam etti.

İçerisi de daha az etkileyici değildi; tamamen restore edilmiş ve muhteşem bir bahçe, havuz, avlu ve dördüncü katta personel odaları ile güncellenmişti. Çocuk yetiştirmek için harika bir yerdi. Archer'ın odası hemen aşağıda bekliyordu.

Sebastian'ın ve Michel'in koridorunda.

Apollo birkaç dakika içinde bizimle orada buluşacaktı. Bu düşünce tüm sinirlerimin ve endişelerimin geri gelmesine neden oldu.

, büyük bir rüzgâr caddeye indi, yerlileri ve turistleri ayırdı, her şeyi yolundan itti. Kapılar ve kepenkler takırdadı ve çarptı. İnsanlar çılgık attı. Kuvvet yanımdan geçerken beni öyle bir itti ki birkaç metre tökezledim. O kargaşada Violet'in düşmesini engellemek için elini tuttum.

Rüzgâr Michel'in evine doğru yöneldi ve ön kapıya çarparak ahşabı parçaladı ve her iki taraftaki iki pencereyi kırdı.

Etraftaki herkes için eğildi, çılgınlıkları ve bağırıışları sokağı doldurdu.

Dehşet soğuk ve hızlı bir şekilde omurgamdan aşağı kayd.

Hayır.

Vi'nin elini bıraktım ve kalbim boğazımda eve doğru fırladım. Enkazın etrafından dolaşıp ön koridora doğru ilerlerken camlar botlarımın altında çıtırdıyordu.

Ayak sesleri yankılandı, Michel'in sesiyle birlikte o ve Sebastian merdivenlerden aşağı koşarak indiler.

Resimler, masalar, vazolar devrilmişti. İçeri giren her neyse koridorun sonuna kadar gitmiş ve arka kapıdan avluya çıkmıştı.

Sebastian'ın gözlerindeki endişe, hissetmemeye çalıştığım korkuyla eşleşiyordu. Avluya doğru koştuk.

Orada kayarak durduk. "Tanrım," dedi Sebastian şok içinde. Apollo, Michel'in çeşmesine çarpmıştı.

Archer'dan hiç iz yoktu.

ÜÇ

APOLLO fiskiyeye sırtüstü çarpmış, suyu tutan tuğlaları parçalamış ve ortadaki denizkızı heykelinin kalın kaidesinin yanında durmuştu. Bacakları yere , vücudu çökmüş ve tamamen ıslanmıştı. Denizkızının taş pullarına kan bulaşmıştı. Görünüşe bakılırsa kafatasını taşa oldukça sert bir şekilde çarpmıştı.

Sarı saçları alnına dökülmüş, telleri ıslanıp başına ve yüzüne yapışmıştı. Ama bu haldeyken bile, soğuktan sıırıslam olmuşken, üzerinde siyah bir tişört, ten rengi kargo pantolonu ve parmak arası terlik varken bile, tanrı olağanüstü bir görüntüydü, sanki yere serilmiş görkemli bir aslan gibiydi. Etrafına keskin ve kaotik bir güç yayılıyor, kulaklarımı patlatıyor ve tenimi karıncalandırıyordu.

Son birkaç aydır onun etrafında oldukça fazla bulunmuştum ve daha önce hiç böyle bir enerji çıkışı yaşamamıştım. Şimdi baygın olduğu için, bu tamamen başka bir hikâyeydi. Kontrolsüz güç, tanrının kafasının arkasından akan kan gibi ondan .

Ayak seslerinin, uzaktan gelen bağırışların, personelin dışarı çıktığının farkındaydım ama tek duyabildiğim kalbimin çarpışı ve havadaki güç uğultusuydu.

Ve aklımdan geçen tek şey: *Archer*.

Sebastian benden önce şoktan çıktı ve tehlikeyi umursamadan çeşmeye doğru adım attı. "Archer nerede?" sordu, sesi güçlü ve yüksekti.

Cevap yok. Michel uyarmak için elini Sebastian'ın omzuna koydu ama Sebastian babasına aldırmadı ve Apollo'nun gömleğini yakaladı. "Archer nerede?" diye bağırdı. "Apollo!"

Hiçbir şey.

"Şimdiye kadar kalkmış olmalıydı," dedim özellikle kimseye. O bir tanrıydı. Kalkıyor olmalıydı.

"Beni endişelendiren de bu," dedi Michel omzunun üstünden, yüzü solgundu ve boynunun bir yanından başlayıp kulağını kesen ve şakağında kaybolan garip girdaplı dövmeyle sade gösteriyordu.

Sebastian'ın babasının bu kadar rahatsız ve sarsılmış görünmesi...

Çeşmenin ötesinde, avluyu Michel'in evinin yanındaki sokağa bağlayan tünelde bir gölge . Uzun boylu, heybetli bir Yunan savaşçısı ışığa doğru adım attı. Sarışın, yaralı ve yakışıklı, babam acımasız bir amaçla yaklaştı. Son derece formda olmasına rağmen tıpkı en verimli çağındaki bir adamın gibi, babam yüzlerce yaşındaydı. Ve bunun ağırlığını, savaşlarının, ihanetlerinin ve işkencelerinin ağırlığını omuzları ve gözlerinin ışığı. Doğuştan bir lider ve korkulan bir avcıydı, bir avcıyı harika yapan tüm duyulara ve becerilere doğuştan bir şekilde sahipti.

O konuştuğunda, insanlar dinleme eğilimindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu, durduğu yerde etrafı gözden geçirirken. "Archer nerede?"

"Sadece o," diye cevap verdim, Apollo'ya bakıp içimin bulandığını hissederek. Bir lanetle doğruca tanrıya gitti ve yanına çömeldi.

"Apollo!" Sesi keskin ve netti, sonuç almaya niyetliydi. "Ne oldu? Archer nerede?" Sonra soruları eski Yunanca tekrarladı.

Tanrının ıslak dudaklarından derin, gürleyen bir inilti yükseldi. Kendini yukarı itmeye çalıştı ama kasları çok güçsüzdü. "Archer," diye fısıldadı hırıltılı bir nefesle ve gözlerini kırıştırarak açtı, görmeye alışık olduğum gök mavisi rengi ortaya çıktı. Beni şaşırtan şey ise parlayan güneşti- Gözbebeklerinin etrafında halka gibi bir şey vardı. Gözleri avluyu tararken vahşi bir ışıkla yanıyordu.

Dub ve Violet'le birlikte toplanmış olan Jenna'da donup kaldılar. "Sen," diye homurdandı tanrı. "Buraya gel."

Hemen geri adım attı.

Apollo elini kaldırdı. "Hayır. Daha yakına gel." Kolu suya çarparak düştü, tutamayacağı kadar ağırdı. Bilincini korumak için mücadele ediyordu. Bayılmadan önce fazla zamanı yoktu.

Babam bir kez daha Apollon'la tanrıların kadim dilinde konuştu. Aramızda bunu yapabilen tek kişi oydu. Perseus'un oğlu ve bir zamanlar Athena'nın bir numaralı avcısı olarak Olimpos'ta doğmuş ve orada büyümüştü. Tanrılara ve onların kültürüne bir insanın olabileceği kadar yakındı.

Alçak sesle, kesik kesik konuştular, sonra babam omzunun üzerinden baktı. "Jenna, her şey yolunda. Fazla zamanı yok. Bize, sana ne olduğunu anlatması gerekiyor."

"Ben mi?"

"Evet. O kısmı sonra açıklayacağım. Bana güveniyor musun, çocuğum?" Apollo'ya çok benziyordu. Güçlü, korkutucu, kudretli ama tanrıların asla sahip olamayacağı bir insanlık duygusuna sahipti. Önemsiyordu. Fedakârlık ; çok şey vermişti. Ve GD'deki eve taşındığından beri Çocuklar için bir baba figürü ol.

Jenna yutkundu ve tulumunun askılarını yeniden ayarladı -gergin olduğunda sık sık yaptığı bir şeydi bu- ve sonra omuzlarını dikleştirdi. "Ne ki," diye mırıldandı titrek bir nefesle, solgun teni çillerini ortaya çıkarıyordu. Bir güven gösterisiyle çenesini kaldırdı ve çeşmenin gitti.

Babamın ısrarıyla içeri girdi ve tanrının üzerine eğildi. Apollo hiçbir uyarıda bulunmadan kızın tulumunun önünü yakaladı ve onu dizleri göğsüne düşecek kadar kendine çekti. Göz göze geldiklerinde onu orada tuttu. Gözbebeğinin etrafındaki sarı halka, ışık dışarı doğru patlayıp güneş gibi kör edene kadar büyüdü.

Gözlerimi siper ederek ona doğru uzandım ama babam beni durdurmak için elini uzattı.

Işık Apollo ve Jenna'yı tamamen kuşatmıştı, tanrının sesi kadim dilde konuşurken derin ve güçlü çıkıyordu.

Bittiğinde Apollo fiskiye'nin içine yığıldı, soğuktan bayılmıştı ve Jenna tökezleyerek sivri tuğlaların üzerinde geriye doğru sendeledi, ayağı döndü.

Onu yakaladım. Rahatlamış bir şekilde adımları söylerken parmakları kollarıma gömüldü. Sonra çenesini kaldırdı ve ben şok içinde donup kaldım.

"Ne?" diye bağırdı, yüz ifadem karşısında dehşete düşmüştü. "Ne , sorun ne?"

Gözlerindeki garip parıltı yavaş yavaş kayboldu. Nefesimi bıraktım, ona bir şey olmadığını söyledim ve avludaki sandalyeye oturmasına yardım ettim, başını dizlerinin arasına koydu ve kustu.

"Ona biraz su getireyim," diye teklif etti Dub, yüzünde korku okunuyordu.

O aceleyle eve girerken ben de babamı sorguladım. "Bu da neydi böyle?"

"Aktarım. Ona son anılarını verdi."

"Neden o?" Sebastian Jenna'yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Onu seçti. Hepimizin arasından."

Michel çenesini ovuşturdu. "Belki de insan olduğu *içindir*?" Onay için babama döndü.

"Evet. Senin güçlerin bu tür bir Apollo'nun ona verdiği aktarım," diye yanıtladı. "O bir insan, kolayca doldurulabilen bir kap ve görünmeyeni görme yeteneğine sahip biri." Bana baktı. "Hatırlıyor musun?"

"Simon'ın saldırısından sonra iyileşirken hastanedeydi. Pandora'nın büyüünün ardını görebiliyordu." Hepimiz yaşlı bir adam görmüştük ama Jenna gerçeği görmüştü - efsanedeki Pandora, New 2 çevresinde Nehir Cadısı olarak bilinen yaşlı bir adam kılığına girmişti.

"Bu tür bir güç genellikle peygamberlik yeteneğinin de bir göstergesidir. Genellikle ergenlik döneminde ortaya çıkar."

Jenna bembeyaz kesildi. "Harika," diye mırıldandı. "Gerçekten herkesin bilmesini istedim."

Babam ona özür dileyen bir bakış attı. "Apollo bir kehanet tanrısıdır. Sizdeki bu özelliği kolayca tanıyacak ve gücünün bir kısmını alabileceğinizi bilecektir."

Dub iki bardak suyla döndü. Birini Jenna'ya uzattı ve diğeriyle taşın üzerindeki kusuğu temizledi. Jenna ona teşekkür etti, uzun bir yudum aldı ve sonra elini ağzına götürdü. Bir süre bize sonra, "Geleceği göremiyorum. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti."

Gözlerini kapattı ve sanki bir şeyler yaratmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

biraz netlik ve her zamanki saçma sapan kişiliğine geri dönmek. "Yani Sanırım bazen bir şeyler hissediyorum, sonunda olan şeyler. Tanrım, başım ağrıyor--"

Başını tutup çılgılık atarken cam parmaklarının arasından kayıp paramparça oldu.

Ben daha yanına gidemeden gözleri yeniden parlamaya başladı ve konuşmaya başladı. Bazı kelimeler Apollo'nun dilinde, bazıları da İngilizceydi.

Babam onun önünde diz çöktü ve tercüme ettiğini, sözlerini hafızasına kaydettiğini biliyordum. Hızlı ve şok ediciydi ve neredeyse başladığı anda bitti.

Personel geri dönerken Michel ve Dub ona eve girmesi için yardım etti. İçeride birden fazla oda hazırlama emri vardı. Önce Jenna'yı yerleştirecekler, sonra da Apollo için geri geleceklerdi. Babam da kalacaktı.

Onlar giderken Sebastian ve ben babamla birlikte geride kaldık. "Çeşmedeki kan." Apollo'ya doğru baktım. "Toplayabildiğimiz kadarını toplamalıyız."

"Çabuk öğreniyorsun kızım. Ben halledeceğim."

Athena'nın ellerinde yaşadıklarımın sonra hızlı öğrenmek zorunda kalmıştım. Öğrendiğim şeylerden biri de, tanrıların kanı ne zaman alınmaya hazır olursa, o zaman almak ve konuda hızlı olmak gerektiği idi. Bu çok işe yaradı.

DÖRT

Otuz dakika sonra Apollo, Michel'in misafir yataklarından birinde yatıyordu. Jenna koridorda dinleniyordu ve babam da yatağının yanındaki bir sandalyeye oturarak, söyleyebileceği herhangi bir şeyi yakalamaya çalıştı. Archer'a ne olduğuna dair her türlü ipucu çok önemliydi.

Sabırsızlık içimde büyümüş, beni doldurmuş ve Patlayacak gibi hissedene kadar dikişler. Bir şeyler yapmak, iz sürmek, aramaya başlamak, savaşmak istedim. Sıkı savaşmak. Sorumlu olana zarar vermek. Beklemekten başka her şeyi.

Archer dışarıda bir yerdeydi.

Küçüktü. Çaresiz.

Avluya bakan ikinci kattaki balkon boyunca uzanan serin ferforje korkuluğu tuttum ve aşağıdaki kırık fıskiye boş gözlerle bakarken sertçe sıktım. Archer'ın yaralanmasına izin veremezdim. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Onu güvende tutacağıma söz verdikten sonra olmazdı.

"O parmaklığı biraz daha sıkarsan kırabilirsin." Sebastian ellerini solmuş kot pantolonunun ön ceplerine sokarak yere doğru eğildi. "Ya da taşa çevirirsin." Yüzünde bir gülümsemenin gölgesi vardı ama gözleri sıkıntılı ve fırtınalıydı.

"Bütün burayı taşa çevirmeye hazırım. Apollo onu nasıl kaybedebilir? O bir *tanrı*." Sebastian küpeştede yerleşirken sessiz kaldı. Ona doğru değerlendirci bir bakış attım. "Her şeye rağmen oldukça sakınsın. dikkate alınmıştır."

Karanlık, yaklaşan bir fırtına gibi yüz hatlarının üzerine çöktü. "Archer'ı kim ölmüş sayılır." Alçak, ölümcül sesi derimin altında soğuk bir ürperti yarattı. "Ve eğer ona zarar verdilerse..." Yeni Konsey üyeleri balkona doğru ilerlerken dikkatini veranda kapısına çevirdi. "Onları santim santim yok edeceğim."

Yavaş bir nefes aldım. O da bunu yapabilirdi. Sebastian Lamarliere'in içinde, yüzeyin hemen altında kalan bir karanlık vardı. Hınzır ve çabuk saldıran, kesin ve düpedüz kutupvari bir şeydi. Sevdiklerini korumak için bunu kendi yararına kullandı. Eğer asil karanlık diye bir şey varsa, Sebastian'da vardı. Hem de fazlasıyla.

"Ve sen bunu yaparken ben de onları zapt edeceğim," diye mırıldandım, parmaklıklardan uzaklaşarak. "Hadi şu gösteriyi başlatalım. Derimden fırlamak üzereyim."

Büyük masaya yaklaştım ama , onun yerine boş sandalyemin arkasında durdum. Oturamayacak kadar endişeliydim, sabırsızdım, zihinsel olarak herkesi acele etmeye çağırıyordum ki başlayabilelim. Ben dudağımı çiğnerken, Michel herkesi hızlandırdı ve biz babamı beklemeye başladık.

Artık feshedilmiş olan Dokuzlar Konseyi'nin Başlangıcından beri yeni 2, şimdi burada dört kişi vardı: Şehirdeki en güçlü cadı ailelerinin iki lideri, Rowen Hawthorne ve tabii ki Michel Lamarliere. Ve yarı-tanrı/değişkenlerin iki lideri, Bran Ramsey ve Nikolai Deschanel.

Dokuzlar Konseyi'nin ya da toplu olarak bilinen adıyla Novem'in kalan beş üyesinden ikisinin öldüğü doğrulanmıştı, ikisinin kimliği bilinmiyordu ve biri, Yeni 2'deki üçüncü cadı ailesinin başı olan Nell Cromley, yeni konseyimizde yer almak istememişti - ki bu benim için gayet iyi bir şeydi, çünkü yardıma ihtiyacımız olduğunda Athena'ya karşı savaşta tarafsız kalmıştı.

Sebastian ve ben artık üyeydik ve son üye, babam Theron, nihayet evden çıktı.

Bir sandalye çekip ağır ağır otururken tüm konuşmalar durdu. "Ne yazık ki Apollo kendisine kimin saldırdığını ve Archer'ı kimin kaçırdığını bilmiyor. İz sürerken saldırıya uğradı." Durakladı ve başını salladı, bakışlarında hayranlığa benzer bir şey vardı. "Taktiklere gelince, kullanmak için daha iyisini seçemezdin. Herhangi bir varlık ya da tanrı, böyle bir şey yapılmadığı için tamamen gafil avlanırdı."

"Bu bilgi ondan mı geliyor?" Ben sordum.

"Hayır, Jenna'dan."

"Doğruluğuna güvenebilir miyiz?" Rowen uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak sordu.

"Aktardığı görüler Apollo'nun kendisinden geliyordu."

"Bu nasıl mümkün olabilir, iz sürmenin ortasında saldırmak?" Nikolai sordu, Avrupa aksanı Güney'de geçirdiği bir asırdan sonra hâlâ kelimelerine yapışmıştı. "Bunca yıldır böyle bir şeyi hiç duymadım." Koyu renk gözlerinde şüphe vardı. Koyu renk saçlarıyla Nikolai aklına bir çingene kralını getirdi ve onu olduğu gibi siyah kurt değiştiren biri olarak hayal edebildim. Onda alfa olduğunu haykıran bir vahşilik, bir yabanilik vardı. "Biri bir izi takip etme yeteneğine sahip olması gerekir. Ve sonra eterde araya girmek için..."

Herkes olan bitenin büyüklüğünü grubun üzerine uzun bir sessizlik çöktü.

Eğer biri yolun ortasında savunmasız zamanda- nasıl saldıracağını bulmuşsa, o zaman hiç kimse güvende değildi, tanrılar bile.

"Sanırım bu mümkün olabilir," diye düşündü Michel. "Diyelim ki Apollo'nun üzerine bir işaret, bir büyü ya da tılsım yerleştirilmiş olsun, o zaman birileri onu takip edebilir. Çok güçlü bir büyücülük olmalı, gerçekten de tanrı gibi."

Rowen, "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim," diye teklif etti. "Onu incelememe izin verin. Üzerinde herhangi bir büyü tespit edebilirsem, en azından kullanılan büyü'nün türünü saptayabilirim."

"Eğer bir çeşit işaret ya da büyü olsaydı, evden ayrılmadan önce üzerine yerleştirilirdi." Sebastian'la dikkatli bir bakış paylaştık. Olympus'ta bir hain vardı.

Sebastian dikkatini benden Rowen'a kaydırarak, "Ari ve ben burada Olimpos'a seyahat edebilecek tek kişileriz," dedi. "Sen bize arayacak bir şey ver, biz de onu bulalım."

"Artemis'le temasa geçmemiz gerekecek," diye ekledim. "O ve Menai önümüzdeki altı ayı Horus'la birlikte Mısır'da geçirmek üzere Olimpos'tan ayrıldılar."

"Çoktan gittiklerine emin misin?" diye sordu babam.

Başımı salladım. "Henri de onlarla gitti. Bu sabah ayrıldılar." "O iki tanrının bizim tarafımızda olmasından zarar gelmez," dedi Nikolai.

az rastlanır bir yorumladı. "Archer'ı bulabilir ve Apollo'yu anında iyileştirebilirler."

"O zaman neyi bekliyoruz?" Bran sordu.

"O kadar kolay değil," diye uyardı Sebastian. "Onlarla nasıl temasa geçebileceğini bilen tek kişi muhtemelen Apollo'dur." Bran inanmayan bir homurtu çıkardı. "Bak, onlar tanrı. Sen de bir tanesiyle akrabasın, bilmen gerekir. Göz açıp kapayıncaya kadar Olimpos'a girip çıkabilecekken, cep telefonlarına ya da yedek planlara ihtiyaç duymazlar."

Kabul etmek zorundaydım. "O haklı. Artemis muhtemelen bir noktada Apollo'yu kontrol etmeyi planlıyordu, ama bunu bu kadar erken yapmazdı, birkaç saat geçtikten sonra değil. Ve eğer ona ihtiyacı olsaydı, onunla temasa geçerdi."

"Harika," dedi Bran, "peki bu bizi nereye götürüyor?"

Bir an düşündükten sonra babam cevap verdi. "Hestia. Tanrıların Kupa Taşıyıcısı olarak bir şeyler bilme ihtimali var ama ben Sebastian'a katılıyorum... Artemis'in kimseye Mısır tanrılar âlemini bulma ya da onunla bağlantı kurma imkânı verdiğini sanmıyorum. Horus buna izin vermez." Tanrılar kendi panteon alemlerini çok sıkı korurlardı. Bir panteondaki bir tanrı diğerinin panteonunda öylece beliremezdi. Eğer bu mümkün olsaydı, tanrılar tüm savaşları ve çatışmalarıyla birlikte çağlar önce yok oldu.

Birinin davet edilmesi ya da eşlik edilmesi gerekiyordu.

"Yani Horus ve Artemis'le temasa geçmenin kolay bir yolu yok."

Bran parmaklarını masaya vurdu. "Mükemmel. Tanrılar ve egoları, hiçbir şeyin yanlış gidebileceğini asla düşünmezler."

"Ben Mısır'a gideceğim," dedi Sebastian aniden, bakışlarımla buluşarak. "Ayrılmak bize daha fazla seçenek sunacak ve zaman kazandıracak. Sen Olimpos'a git, ben de Mısır'a gidip Horus'u bulayım."

"Onun tapınağı insanlar âleminde değil," dedim içimde bir huzursuzluk hissederek.

"Hayır, ama daha önce oraya gitmiştim, hatırladın mı? Efsanelere göre tanrılar diyarındaki yerleşim planı, nehir ve tapınaklar eski zamanlarda Nil boyunca inşa edilenleri yansıtıyor. Birbirleriyle bağlantılılar. Tek yapmam gereken tapınaklarından birini bulmak ve sonra da dikkatini çekmek."

İyimserlikten bahsediyorum. Hiçbir şey o kadar basit değildi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Olay çıkarırım. Gerekirse tapınağı yok . Eğer oraya çabucak ulaşabilirsem, bu en iyi seçeneğimiz olabilir."

"Rowen ve ben güçlerimizi birleştirecek," dedi Michel, "seni oraya gönderebiliriz. Odaklanmak için bir şeye ihtiyacımız var..."

"Kütüphanede Mısır'a ait eserler var," dedi, ki orada çok sayıda gördüğüm için bunun gerçek olduğunu biliyordum. Her yerden eserler vardı.

dünyanın her yerinde ve ötesinde. Horus'un tapınağından insan aleminde bir şeyler bulabilirsek, Sebastian'ı ulaşabileceği en yakın yere koymuş oluruz.

"Theron'un onarımı sırasında Keeper'a verdiği geliştirmelerle, Horus'un tapınaklarından birine ait bir nesnenin yerini bulmamıza kısa sürede yardımcı olabilir."

"Pekâlâ," dedi Bran, sesindeki sabırsızlık gün gibi ortadaydı.

"Olimpos'ta olası bir şüphelimiz olabilir ya da en azından tanrıya izleme büyüğü yapacak kadar uzun süre oraya seyahat edebilecek erişimi olan biri. Eğer Rowen Apollo'da aradığı ipuçlarını bulursa, Sebastian Mısır'a giderken Ari de Olimpos'a gidecek."

Babamla bakıştılar ve kaşlarını kaldırdılar. "Bunu yüzünde görebiliyorum. Baştan çıkarılıyorsun, Theron. Ama gitmiyorsun."

Bu iki savaşçı çok iyi anlaşıyordu ama belli ki babam kendisine ne yapacağını söylenmesinden hoşlanmıyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle birbirlerine bakarlarken Bran'e hak vermek zorunda kaldım. "O haklı. Sen ortaya çıktığında Kaçtığınızdan beri Olimpos'a gitmemiş olmanız büyük bir tehlike ." Sadece bu da değil, orada yıllarca çektiği işkencelerden sonra bir daha Olimpos'a adım atmamaya yemin etmişti. Kırmızı bayrak olmasaydı bile, geçmişinin o bölümünü tekrar ziyaret etmesini önlemek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Michel boğazını temizleyerek, "Dikkate alınması gereken bir şey daha var," diye söze başladı ve babamla Bran arasındaki göz göze gelme yarışına devam etti. "Archer'ın yaşadığını başka kimlerin bildiği. Bence buradaki muhtemel hedefin Apollo'dan ziyade o olduğunu varsaymak güvenli olur. Çocuk, onu ele geçirmek ya da varlığına son vermek için her şeyi yapabilecek düşmanları ve takipçileriyle birlikte doğdu sayılır."

Toplanan grubun üzerine bir ağırlık çökmüş gibiydi. Masanın etrafında Archer'ın dirilişine tanıklık etmiş olanlardan bazıları oturuyordu ve Athena'nın ölümü. Archer'ın varlığını bir sır olarak saklamayı umarken, o gece çok fazla değişken vardı.

"Peki Archer'ın kaçırılması en çok kimin işine yarar?" Nikolai sordu.

"Salian Cephesi," diye cevapladı Bran ve Rowen hep bir ağızdan. "Ama onu öldürmek için değil," diye açıkladı Bran, "tanrıların ölümünü getirmek için."

"Ve eğer Kan Savaşları kehaneti doğruysa," dedi Rowen, "Cephe Archer'ı ele geçirmek için her şeyi yapar."

Ellerim cam masaya çarparak beni zıplattı.

Nikolai yavaşça ayağa kalktı, öne doğru eğilirken büyük omuzları kamburlaşmıştı.

gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben bu Konsey'denim, değil mi?"

"Kahretsin," diye küfretti Bran ve çenesini ovuşturdu.

Bok haklıydı. Nikolai ince ayrıntılar söz konusu olduğunda döngünün dışındaydı. Archer hakkında Athena'nın çocuğu ve Sebastian'ın akrabası olduğu gerçeği dışında hiçbir şey söylememiştik. Ve Nikolai Son öğrenen kişi olduğum için minnettarım.

Öfkeli bir el salladı, aksanı öfkesiyle birlikte derinleşiyordu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler söylüyorsun. Bu *kehanet*. Bu *savaş*. Beni istiyorsun, Hanedanımı. Bah." Tiksintiyle sandalyesini geriye itti. "*Sana* ihtiyacımız yok."

"Bekle," diye geveledim. "Lütfen." Durdu, sırtı bize dönüktü. "Bak, söylemedik çünkü Archer'ı korumaya çalışıyorduk. Konsey bir araya gelmeden önce bile ondan kimseye bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Onu güvende tutmak için, sizi dışarıda tutmak için değil."

Rowen saygılı bir ses tonuyla, "Bunun bir hata olduğunu şimdi görebiliyoruz," diye ekledi. "Özürlerimizi kabul edin. Lütfen Nikola, otur. Sen ve Her zaman Konsey'in ayrılmaz bir üyesi oldunuz ve katkılarınıza değer veriyoruz."

Nikolai etkilenmemiş bir homurtuyla yerine oturdu. Yatışmış değildi ama en azından bize katılmaya istekliydi. "Peki. Nedir bu *Kan Savaşı*?"

Babam boğazını temizledi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "İ En başından, Pandora'nın başlattığı kehanetten başlamanın en iyisi olduğuna inanıyorum. Olimpos'ta yaşıyordu ve Athena'nın gözdesiydi. Onuncu yüzyılda, Pandora ve Athena hamile kaldı. Athena'nın çocuğu doğduğunda- İlk ve tek çocuğu olan Dora bir görü gördü ve Archer adındaki çocuğun bir gün Zeus da dahil olmak üzere tanrıları edecek bir Kan Savaşı'na yol açacağını ilan etti."

"Ve bu oldu," diye açıkladı Rowen. "Zeus Archer'ı öldürmeye çalıştığında, Athena Zeus'u öldürdü. Panteonlar Savaşı'nı başlatan da bu oldu."

"Evet, aynen öyle oldu," dedi babam. "Dora kehaneti Zeus'a anlattı ve o da her zaman yaptığı şeyi yaptı, konumunu korudu. Kendi torunu Archer'ı öldürmeye çalıştı. Athena'nın koruyucu içgüdüleri çılgına döndü. Ari'nin atalarından biri olan tanrı katili bir gorgon kullanarak babasını öldürdü ve onu taşla çevirdi. Ne yazık ki o sırada Archer'ı tutuyordu. Oğlunu kaybeden Athena, intikamını en başta kehaneti söylediği için Dora'dan aldı ve ceza olarak Dora'nın çocuğunu öldürdü."

Dora daha sonra Archer'ın taş heykelini alıp ortadan kayboldu. Yıllar geçtikçe Novem'in koleksiyonuna girdiğine göre Dora heykeli kaybetmiş olmalı.

Ve gerisini biliyorsunuz, Athena altı ay önce New 2'yi işgal ettiğinde Ari'yi Archer'ı diriltmeye zorlarken, Pandora kendi çocuğunun öldürülmesinin intikamını almak için Athena'nın önünde Archer'ı öldürmeyi bekliyordu."

"Athena Zeus'u öldürdüğünde Panteonlar Savaşı'nı başlatmış olabilir ama Kan Savaşları ayrı bir şey. Henüz gerçekleşmedi," dedi Michel herhangi bir kafa karışıklığını gidermek için.

"Çocuğun henüz gerçekleşmemiş bu savaşla ne ilgisi var?" Nikolai sordu.

"Archer, Athena aracılığıyla yarı tanrı, yarı vampir soyundan geliyor. Babası Kanla Doğan bir kraldı." Michel Sebastian'a baktı. "Bir tanrı ile bir vampirin çocuğu hiç olmadı. Archer ilk ve tek. Büyüdüğünde, Ambrosia içer gibi tanrıların kanını içme yeteneğine sahip olacak. Bu onun güçlerini katlanarak arttıracak. Durdurulamaz olacak. Ve eğer vampir tarafını kucaklamayı seçerse, tanrıların artık olmadığı ya da ihtiyacını karşılamak için hapsedilmediği bir çağ başlatacak ve insanlar yeni bir vampir ulusunun metası haline gelecek."

"Aka, Kan Savaşları," dedi Sebastian. "Tanrılar vampirlere karşı."

Nikolai'nin zihninde çarklar dönmeye başlamıştı. Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Archer'ın babası ... senin atalarından biriydi."

Sebastian başıyla onayladı. "Archer'ın babası Légar Arnaud'du, Salianların Kanla Doğan Kralı, benim büyük, büyük büyükbabam."

"Archer'ın seninle akraba olduğunu biliyordum," dedi Rowen. "Ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum. Salianlar hakkında oldukça fazla şey biliyorum. Presby'deki Tarih dersimde onlarla ilgili bir ünite işliyorum."

"Cephe'yi ben de tanıyorum elbette. Tanrılara karşı duydukları hoşnutsuzluk iyi bilinir," dedi Nikolai.

Son birkaç ayda Salian Cephesi hakkında çok şey öğrenmiştim. Eğer Archer'ı yetiştirecek ve umarım onların etkisinden uzak tutacaksak, düşman hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Hoşnutsuzluk hafif kalırdı.

Cephe tanrıları küçümsedi. Ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Salianların geçmişi binlerce yıl öncesine dayanıyordu, antik Avrupa'daki tarihleri insan dünyasında iyi biliniyordu. Doğaüstü dünyada ise

Dahası da vardı - ilk Salian kabileleri sadece insanlardan oluşmuyordu, vampir ve insan karışımından oluşuyordu ve her kabile

İnsan ve vampir aileleri ve geniş aileleri, soylu veya güçlü bir aile, Kanla Doğan bir vampir ailesi etrafında toplanmıştır.

Hıristiyanlık, savaşı insan kabilelerinin akını ve genişleyen imparatorluklar topraklarına girmeye başlayana kadar Salianların durumu oldukça iyiydi. Salianlar kendi yaşam tarzlarını kaybettiklerini gördüler ve istedikleri son şey insanlar tarafından istila edilmek ve egemenlik altına alınmaktı. Bu yüzden ellerinden geldiğince çok insan kabilesini yok etmeye karar verdiler.

Tanrılar saldırıyı başlamadan durdurmak için devreye girdi. Athena ve ordusu vampir unsurunu önemli ölçüde azaltarak Salianlıların vampirlerin yönettiği bir toplum kurma umutlarını sona erdirdi. Salian vampirleri kontrolü ellerinde tuttukları arka plana çekilmek zorunda kaldılar, insan ailelerini kullanarak işleri manipüle ettiler ve seçtiklerini Frank krallığındaki güç pozisyonları. O zamandan beri bir hanedanın yükselişinde ve çöküşünde gölgeli elleri vardı.

Tanrılara meydan okuyarak Salian Cephesi kuruldu. Sadece halklarının katledilmesi için değil, aynı zamanda Athena'nın kalan Salian vampirlerini kontrol altında tutmak için hapsettiği liderleri Légar Arnaud'un hayatı için de intikam almak istiyorlardı.

Elbette Athena, Légar'ı hapsettiğinde ve daha sonra ondan tek çocuğunu doğurduğunda, Cephe'nin kurtarıcısını ve tanrıların yok edicisini bilmiyordu.

"Peki," dedi Bran iç çekerek, "eğer Cephe Archer'ın varlığını biliyorsa, bunun iki şekilde gerçekleşmiş olabileceğini düşünüyorum. Ya aramızda çok iyi yerleştirilmiş bir casus var ya da Pandora Cephe'nin gerçeği bilmesini sağladı - Archer'ı kendisinin öldürmeyi başaramaması ihtimaline karşı bir güvence." Çünkü aklındaki bir sonraki en iyi şey, Archer'ın tanrıları yok etmesi olurdu.

Şiirsel adalet, Pandora tarzı.

"Eğer Cephe'nin elindeyse," dedim, "en azından ona zarar vermeyeceklerini biliyoruz." O, kayıp liderlerinin oğluydu. Tanrılara karşı uzun zamandır bekledikleri intikamı alacak olan kişiydi.

Yine de bu küçük bir teselliydi.

"Cephe şimdi ne kadar büyük?" Ben sordum.

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla on binlerce," diye yanıtladı Rowen. "Kan Doğumlular, daha küçük vampirler -Dönüştürülmüşler, Gündüz Doğumlular- ve insanlardan oluşuyor. Ağları çok geniş. Salic Yasası insanlara hitap ediyor, onları kendine çekiyor. Eğer kabilenin bir parçasıysanız, kabilenin ve tüm gücünün sağladığı korumaya sahip olursunuz. Aileden değilseniz, şansınız yok demektir. Tek başınasınızdır.

koruma hakkı. Zayıf bu korumaya yöneliyor ve böylece sayıları artmaya devam ediyor."

"Küçük bir şehir olabiliriz, ancak gözümüzü ve kulağımızı zemin," dedi Bran. Kuruluşundan bu yana New 2'nin Güvenlik Şefi olarak bunu gerekirdi. "Hepimiz bir araya gelip Yeni 2'yi kurmadan önce, her yerden geldik, dünyanın dört bir yanında bağlarımız var. Bağlantılarımız çok geniş ve sadık. Daha fazlasını söylemeyeceğim ama Archer Cephe'deyse öğrenebiliriz. Ve bunu bana bırakın." Bana ve Sebastian'a sert bir bakış attı. "İhtiyacımız olan son şey siz iki göze çarpan kişinin Avrupa'da ortaya çıkması."

"Bence en iyisi, diğer düşmanlarımızı da araştırmamız olacaktır. Nikolai'nin önerdiği gibi. "Archer'ın kaçırılması daha kişisel bir mesele olabilir. Simon Baptiste'den hala haber alınamıyor ve göz ardı edilmemesi gereken bir tehdit olmaya devam ediyor. Oğlu öldürüldükten sonra öylece çekip gideceğini düşünemiyorum. öldürüldü." Bana doğru bir bakış fırlattı ve yumuşak bir sesle, "Kendini savunmak için tabii ki," dedi.

Kaşlarımı çattım. Nefsi müdafaaydı.

"Jenna'yla çalışacağım," dedi babam. "Apollo'nun gücünün onun kehanet yeteneklerini hızlandırmış olabileceğine inanıyorum. Aramızda kadim dili konuşabilen tek kişi ben olduğuma göre, burada tercümanlık yapmak bana kalıyor. Belki Archer'ın nerede olduğuna ya da en azından neler olacağına dair bir fikri olabilir."

Michel masadan uzaklaştı. "Ben de burada kaleyi koruyacağım, gerektiğinde fonları yönlendireceğim, şehirdeki hareketlere göz kulak olacağım, çocuklara göz kulak olacağım ve hepimizin en son bilgilere sahip olduğundan emin olacağım. kullanılabilir hale gelir."

Rowen ayağa kalkarak, "Kütüphaneye gideceğim," dedi. "Bekçi'den bir istekte bulunacağım, malzemelerimi toplayacağım ve Apollo üzerinde çalışmak için geri döneceğim."

Michel ona katıldı, dirseğine nazik bir el koydu. "Ben kütüphaneye gideyim. Sen de malzemelerini al ve Apollo'ya başla. daha hızlı olur."

Aralarında romantik bir şeyler olup olmadığını merak etmeme neden olan tanıdık bir bakış paylaştılar.

Rowen başını sallayarak odadan çıktı.

Daha çabuk daha iyiydi. Ne kadar çabuk Olimpos'ta arayabileceğim elle tutulur bir şeyim olursa ve Sebastian da Mısır'a doğru yola çıkarsa o kadar iyiydi.

BEŞ

HERKESİN rolünü öğrenmesiyle toplantı sona erdi. Balkondan en son babam çıktı, Jenna ve Apollo'yu kontrol etmeye gitmeden önce omzumu destekleyici bir şekilde . O gelene kadar bekledim.

Horus'u aramak için tek başına gittiği düşüncesinin verdiği kıyamet duygusundan kurtulamayan Sebastian'la yüzleşmeden önce gitmişti.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum," diye başladım, mesafeyi kapatırken gözleri çalkantılı ve umursamaz bir şekilde kalçalarımı kavradı. "Ayrılmak için. Bahislerimizi korumak için, ama--" Beklenmedik öpücüğü sert ve vahşiydi ve günün tüm duygularını barındırıyor gibiydi.

Birbirimize o kadar sıkıca bastırmıştık ki kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyordum.

Sonra zemin kayıp gitti. Dudaklarımdan bir nefes koptu. Tüm bedenim dağılırken kollarım omuzlarına yapıştı.

Sebastian beni takip etmişti.

Bir saniye önce Michel'in yerindeydim, bir saniye sonra ise bir hayal, bir düşünce, saf enerjiden başka bir şey değildim.

Aynı hızla, ağırlığım çöktüğünde ve dizlerim güçsüzleştğinde, Sebastian'ın kolları beni yakalamak için sıkıca etrafımda kilitlenmiş halde GD'deki yatak odamda duruyordum.

"Tanrım," diye mırıldandım duyularım geri gelirken. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı, Lamarliere."

Kahkahası alçaktı, nefesi şakağımın etrafındaki gevşek tüyleri karıştırıyordu.

"Neden beni takip ettin?" İz sürmenin getirdiği istenmeyen mide bulantısı dalgasını yuttum. Ancak, dengem normale döndüğünde bu his sadece birkaç saniye sürdü.

"Böylece toparlanabilirsin. Silahlarınızı ve kılıçlarınızı yanınızda bulundurmaktan ne kadar hoşlandığınızı biliyorum."

Gülümsedim. Beni çok iyi tanıyordu.

"Zamanımız var," diye ekledi. "Rowen Apollo'yu muayene edene kadar beklemelisin, ben de babamın kütüphaneden dönmesini beklemeliyim. Ayrıca," diye durakladı. "Seninle yalnız kalmak istedim."

Kollarında geriye yaslandım ve çenemi kaldırdım. Sabit gri gözleri bana bakıyordu. Güzel bir yüzü vardı, zaman zaman soğukkanlıydı ama duygularını okumakta giderek ustalaşıyordum. Ve her geçen gün daha da güçleniyordu, içindeki vampir yerleşiyor, onun bir parçası haline geliyor, onu her geçen gün biraz daha değiştiriyordu.

Dışarıda ve içeride sıçramalar ve sınırlar.

Babasının gönüllü bağışçılardan oluşan güzel bir koleksiyon ayarlaması sayesinde kanını bir torbadan almaya devam etti. Sebastian hâlâ yemek yiyebiliyordu ama hayatta kalmak için yemeğe ihtiyacı yoktu. Kana ihtiyacı vardı. Haftada bir kez beslendiği sürece de güçlü ve sağlıklı kalıyordu. Yaşlandıkça daha az ihtiyacı olacaktı.

Michel ve Sebastian'ın annesini, Michel'den beslenip beslenmediğini, kan ihtiyacının ilişkilerinde sorunlara yol açıp açmadığını merak ettim. Birbirlerini sevmişlerdi; bu kadarını biliyordum. Birlikte olmak için ailelerinin her iki tarafına da karşı gelmişlerdi.

Bir keresinde Sebastian'a bir teklifte bulunmuştum. Herhangi bir nedenle bir donör aracılığıyla beslenemeyeceği bir gün gelirse, bana gelecekti. Bu teklif hâlâ geçerli.

Ve bu korkudan kaynaklanıyordu. Sebastian ve ben henüz sonuna kadar gitmemiştik. İşler ne zaman uç noktaya gelse geri çekiliyordu ve korktuğunu biliyordum, kendini kaybederse dürtüsüne yenik düşüp dişlerini tenime geçireceğinden korkuyordu. Bunu bir kez ve sadece bir kez yapmıştı. Ve ben bunu düşünmekten ve en derin düşüncelerimde bunun hayalini kurmaktan kendimi alamıyordum. Kontrolünü kaybetmesini istediğim, ona bunu yapabileceğimi bilmek istediğim, onu sınırın ötesine itmek istediğim zamanlar oldu. Ondan ikimizin de gerçekten istediği şeyi yapmasını istediğim zamanlar.

Ama sonra ben de korktum.

Bunun bizim için ne anlama geleceğinden korkuyordum. Son birkaç aydır çıkmak bile yeni bir şeydi. İkimiz de daha önce uzun süreli bir ilişki yaşamamıştık ve işleri berbat etmekten korkuyorduk.

"Sana bir şey vermek istiyorum," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Mısır çok uzun bir yol," diye ağzımdan kaçırdım. "Dub'ı yanına al. Gitmek, çölü görmek istiyor. Bunu asla kabul etmez ama sanırım Henri'yi şimdiden özledi."

Siyah bir kaşı kalktı. "Yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirdim, onu bıraktım ve kıyafetlerimi değiştirmek için şifonyerime gittim. Göğsüm ağrıyordu. Ne söylediğimi bilmiyordum. Archer gitmişti, duygularım allak bullak olmuştu, Sebastian için endişeleniyordum...

Sırt çantamı bulmak için döndüğümde Sebastian kıyafetleri elimden aldı ve şifonyerin üzerine koydu. Derin bir nefes aldım ve ona baktım.

Eli yukarı geldi. Avuç içi sıcak ve sertti, yanağımın yanından geçip boynumun etrafından dolaşarak saçlarıma battı. "Saçlarını seviyorum." Onun sesi derin ve boğuktu. Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde içimi bir beklenti dalgası kapladı ve nabzım bir kademe yükseldi.

Yumuşak. Yavaş. Sıcak.

Çok seksi.

Ve acıyordu. İkimiz de acı çekiyorduk. Ve birbirimize ihtiyacımız vardı.

Bir parça geri çekildi ve titrek bir nefesle alnını benimkine dayadı. "Daha sonraya kadar bekleyecektim... Bu gece, Archer uyurken."

Göğsüm daraldı.

Archer.

"Archer iyi olacak," dedi ama sesindeki endişeyi, gerginliği ve belirsizliği duyabiliyordum.

"İyi olacak. İyi olacak," sözlerini yineledim ve doğru olmalarını diledim. "Eğer Cephe'nin elindeyse, ona bir kral gibi davranıyorlar demektir."

Onu bozmadan önce geri getirmemiz gerekiyordu, hepsi bu.

Ama Simon onu yakaladıysa, o kadar emin değildim. Simon intikam almak istiyordu. Archer'ın olduğunu bilmemi, bir süre bu bilgiyle bana işkence etmesini isterdi.

Tanrım, bu tam bir karmaşaydı.

Gözlerim kapandı. "Onu kaybettiğimize inanamıyorum."

"Hey." Başparmağıyla gözümün ıslak köşesini sildi ve sonra elini cebine attı. "Al. Bu senin için." Elini açtı, bir madalyon ve üzerinde yıpranmış Yunanca yazılar olan gümüş bir yüzük ortaya çıktı. "Violet için bir şeyler toplarken bunları enkazda buldum."

Yüzüğe ve madalyona şok içinde baktım, onları bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Eski evimizde çıkan yangında annemin ve büyükannemin mektuplarıyla birlikte eriyip yandıklarını düşünmüştüm.

"...temizlettim," diyordu. "Zincir ekledim, böylece istersen madalyonu takabilirsin."

Konuşamadım. Denedim ama tepkimi kelimelere dökemedim.

Çok uzun bir süre sonra Sebastian başını eğdi. "Hey."

Küçük bir kahkaha attım, belli ki kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilenmişim. "Ben

ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç düşünmemiştim. Yani, onları aradım, umdum ki. Onları bulduğuna inanamıyorum." Yüzüğü aldım ve parmağıma geçirdim. Sebastian madalyonu kaldırdı ve zinciri başımın üzerine yerleştirdi. Onu elime aldım ve neredeyse solmuş yüzeyine baktım. "Hep bunun babamın olup olmadığını, bu yüzüğü ona verip vermediğini merak etmişimdir."

"Şimdi ona sorabilirsin."

İnanamayarak başımı salladım. Sebastian'a bakarken onun tamamen rahatsız olduğunu, belki de bu hareketinden dolayı biraz utandığını fark ettim. Kalbim kabardı. Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biriydi.

Arkama yaslandım, gümüşü gözlerine sabitlendim ve yüzüğümü yüzüne doğru salladım. "Bu artık bir şey olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Akıllı göt." Beni çabucak öptü. "Biz her zaman bir şeydik. Seni gördüğüm ve senden hoşlanmadığım ilk andan beri aramızda bir şey vardı."

Ağızına karşı güldüm ve poposunu sıktım. Siyah bir kaşını kaldırdı. Sonra omuzlarımdan tuttu, beni , popoma vurdu ve toplanmamı bitirmemi söyledi.

Ben gerekli eşyaları bir sırt çantasına doldururken o da odanın içinde dolaştı, her bir bota bıçaklar ve 9 mm'lik silahım için birkaç ekstra şarjör ekledim. Pencerede durdu ve dışarı baktı, profili kasvetliydi.

Ne kadar yorgun olduğumu bir kez daha hatırlayarak bir esnemeyi bastırdım.

"Sen iyi misin?" Sebastian endişeyle bana bakıyordu.

"Evet. Sadece biraz yorgunum." Yorgunluktan da öte, doğrusu. Archer'ın gelişini beklemek ve tekrarlayan rüyalarım beni gecenin çoğunda ayakta tutmuştu. Ürkütücü taş gözlerin ve donmuş çığlıkların görüntülerini zihnimden uzaklaştırdım ve çantamın fermuarını çektim.

ALTI

Olimpos Dağı

AŞAĞILIK ŞEYLER, INSANLAR.

Daha da kötüsü, önemsiz bir hiç olan insanlardan daha fazlasına, sadece tanrılara ayrılması gereken bir şeye dönüşenler. Tanrıların insanoğluna herhangi bir armağan vermesi ne büyük bir rezalet, ne büyük bir dehşet, ne büyük bir aptallık. Ölümsüzlük bir yana.

Ve daha da kötüsü, güç.

Nasıl da hak etmiyorsun.

Bu onun kanını kaynattı. Sadece kaynattı.

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. Artık onun zamanıydı. Başka kimsenin değil. Ne tanrı, ne canavar, ne de insan. Onun zamanıydı! Onun, onun, onun!

Yeterince uzun süre hizmet etti.

Ve lanet olsun, şarabı neredeydi? Kimse ona hizmet edemez miydi? Doğru mu? Bir tanrıçaya yakışır şekilde mi? Makamına ve doğumuna yakışır şekilde. Her şeyi kendisi mi yapmak zorundaydı?

Parmaklarını tahtının kollarına vurdu. Ondan daha çok korkmaları gerekirdi.

Sonunda şarabı geldi.

"Ver onu bana, seni aptal." Öne doğru oturdu ve altın tepsiden kadehi kaptı, sonra arkasına yaslandı ve hançer gibi bakarak yavaşça yudumladı. aptal hizmetçinin arkasından, aptal şeyi öldürmek isteyerek, onu itmek isteyerek

Onu mermer zemine yatırıp kaburgaları kırılana ve organları patlayana kadar ezdi.

Ondan kesinlikle daha çok korkmalılar.

Ama şimdi hakkı olanı talep etmenin zamanı değildi. Bu maskaralık biraz daha devam etmeliydi. Ve sonra... Mükemmel yüzünü bir gülümseme kapladı. pembe dudaklar. Sonra, dağ titrerdi. İnsanlık alemi ağlayacaktı. Ve Tartarus onun temizliğini biçmek için hevesle kapılarını açacaktı.

"Tamamdır leydim," dedi odanın öbür ucundan gelen derin ve etkilenmemiş bir ses.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama şaşkınlığını belli etmeden önce dilini ısırdı. Sütunlardan birine yaslanmıştı, kolları göğsündeydi ve gözlerinde vahşi bir ışık vardı. Sırtı sırtı ağzının kenarlarında bir gölge gibi kalmıştı.

Şimdiye kadar karşılaştığı, korku uyandıran tek sırtı .

Şimdi burada, adı bile tanrıları ayıltan ve saygı isteyen bir varlık vardı; belli ki ona saygı göstermiyordu, çünkü hanımefendisini her fırsatta küçümseyerek alaycı bir şekilde söylüyordu. Unvan için ısrar etmişti. Neden olmasındı ki? Bunu hak etmişti.

Ancak onun bu şekilde düşünmediği açıktı. "Apollo öldü mü?"

Dipsiz siyah gözleri kısıldı. "Keşke öyle olsaydı. Yeterince uzun süre aşağıda kalacak."

Onu ölü görmeyi tercih ederdi ama dilini tuttu. Ne de olsa bir tanrıyı öldürmek küçük bir başarı değildi. "Peki ya Artemis ve Horus?"

"Senin saçından ve Mısır'dan uzak duracaklar."

"Çocuk mu?"

"İstedığın gibi ondan kurtuldum."

"Güzel. İhtiyacımız olan son şey o bebeğin yaşaması."

Adam daha az umursayabilirmiş gibi omuz silkti ve kadın umursamadığını düşündü. Duvardan uzaklaştı, ona sırtını döndü ve adım adım uzaklaştı.

Arkasını döndü.

Bu karşısında öfkeden deliye döndü. Ayağa fırladı, ondan nezaket ve saygı talep etmeye hazırdı ama adam durdu ve göz ucuyla ona baktı. Omzunu silkti, kızın öfkesini hissetti, yüzü karardı, öyle karardı ki kız dondu kaldı, ağzı açıldı.

"Yapma," dedi yumuşak bir sesle.

Buzbir titremenin vücudunu sarması ve keskin bir korkunun boğazını sıkması için tek bir kelime yetti.

Sonra da gitti.

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Ona henüz kontrolün kendisinde olmadığını söylemesine gerek yoktu.

Ve muhtemelen onun söz konusu olduğu yerde asla olmayacaktı.

O gidince, öfkesi intikam ateşiyle yeniden alevlendi. Şarap kadehini bir çılgınlıkla mermer duvara fırlattı. Bordo parıldayan beyazın üzerine sıçradı. Gözleri, sessiz bir şekilde duvarın dibinde bekleyen aptal hizmetçiye takıldı.

Ve sadece birkaç dakika önce arzuladığı şeyi yaptı. Öfkesini çıkardı - en azından hizmetçi bir işe yaramıştı.

YEDİ

MICHEL'İN EVİNDE, Sebastian ve ben ayrıldık. O Mısır gezisine hazırlanmak için odasına gitti, ben de Jenna'yı kontrol etmeye gittim. Royal Caddesi'ne bakan pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılmıştı. Bir hayalet Girişimi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinin altında gölgeler gizleniyordu. "Sana birkaç giysi getirdim." Fazla çantayı masanın üzerine bıraktım.

yatağın köşesine oturmadan önce yakındaki şifonyere baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kafamda hiç geçmeyen bir uğultu var. Her on dakikada bir kusacakmışım gibi hissediyorum. Yani, bilirsiniz, harika." Koltuğunda kıpırdandı. "Bir de şu var ki, herkes benim *Ergenlik*. Gah. Bu kelimeyi kim bulmuş ki?" Sesi yumuşayarak ürperdi. "Çok utanç verici."

Bacaklarını daha da altına çekti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Dışarıda değilim. Harabelerde. Sokaklarda. Yüz ifadesi sıkıntılı, üzgün ve hemen hemen her yerdeydi. "Onun kardeşim olmadığını biliyorum, anlıyor musun? Bastian. Benimkini harabelerde kaybettiğimi biliyorum. Bas'ın beni kurtardığını biliyorum." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Uzun süre kendime yalan söyledim."

Kendini hayal kırıklığına uğratarak iç çekti.

Jenna'nın kesinlikle hayal kırıklığına bir şeyi yoktu. Ben New 2'de ortaya çıkmadan çok önce, Sebastian Jenna'yı harabelerde bulmuştu. New 2'de kabusların serbestçe dolaşmasına izin verilen bir yer. Loups-

garous, turnkins, revenants... Yıkık Midtown iş bölgesinin sınırları içinde kaldılar ve yalnız bırakıldılar. Sayıları çok arttığında ya da sınırlarının dışına çıktıklarında Novem sürüyü itlaf etmek için avcılar.

Bildiğim kadarıyla Jenna ve kardeşi yıkıntılar kaybolmuştu. Kardeşi parçalara ayrılmıştı. Sebastian onu kardeşinin kalıntılarının yanında şok içinde bulduğunda, kardeşinin kendisi için geri geldiğini düşünmüştü.

O anki ruh haliyle, Sebastian'ın kendisini hayal bile edilemeyecek bir cehennemden kurtaran ağabeyi olduğuna inandığına şüphe yoktu. Boyları birbirine benziyordu, aynı siyah saçlara sahiptiler... Ama daha sonra gerçeği öğrenmişti. Sadece bununla yüzleşememişti, bunu kabul etmek istememişti çünkü bunu yapmak kardeşinin öldüğünü kabul etmek anlamına geliyordu.

"Hey. Sen bir çocuktun. Korkunç bir durumdaydın. Bu şekilde başa çıktın ve kimseye zarar vermedin. Sen yanlış bir şey yapmadın, Jen. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin." Bana bakmadı. "Tamam mı?"

Sonunda bakışlarımla buluştu ve hafifçe başını salladı. "Tamam."

İlk başta bu konuşmaya şaşırdım - bu onun hakkında konuşmayı sevdiği bir konu değildi. Ama sonra anladım ki tüm bu ergenlik olayı, yetişkin olma fikri, hayatına devam etmeyi, geçmişiyile yüzleşmeyi ve biraz büyümeyi düşündüğü anlamına geliyordu.

"Diğer tulum takımımı da getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, çantadalar. Makyaj malzemelerini de getirdim." Tulumdan ya da ellerini kirletme tutkusundan vazgeçmediğine sevinmişim. O bizim tamircimizdi, Garden District'te sahiplendiğimiz terk edilmiş ve köhne malikânenin mühendisiydi, aletleri, su tesisatını ve kabloları tamir ediyordu...

Küçük aile birimimizdeki en büyük kız bendim. Bana saygı duyuyordu ve benim ona ya da diğerlerine iyi tavsiyeler verme ya da yol gösterme konusunda hiçbir deneyimim yoktu. Ben sadece doğru hissettiğim şeyi yaptım. Jenna'nın kendisi olmasını istedim. sevdiği şeyleri sırf bazı önyargıları yüzünden belli bir şekilde olmasını istedim. Ve onun mutlu olmasını, şu anda olduğu gibi acı çekmemesini istedim.

"Bastian nerede?" diye sordu.

"Mısır'a gitmeye hazırlanıyor. Birazdan geleceğini söyledi."

"Keşke kafamdaki saçmalıklara bir anlam verebilseydim," diye başladı, sonra tırnaklarını karıştırdı. "Oraya koyduğu şeyler hâlâ bulanık."

"Net bir şey görüyor musun?"

"Elbette. Hayatıyla ilgili şeyleri benim görmemi *istediğinden* emin değilim." Abartılı bir şekilde ürperdi. "Bu saçmalıkları görmeye kesinlikle ihtiyacım yok. Gerçekten."

Gülüşmelerimizi paylaştık. "Hiç şüphesiz."

"Ama iz sürme kısmı," diye devam etti, "saldırıya uğradığında bulanıktı, anlıyor musun? Ve çok hızlı. Şekiller görüyorum, renk lekeleri. Ona sertçe vuran bir figür görüyorum. Adam, sanki yük treni gibi üzerine geliyor."

"Peki ya Archer?"

"Vurduklarında Apollo'nun kolunun altında sıkışmıştı. Etrafında dönüyorlar, boğuşuyorlar. Apollo'nun alnına bir şey bastırıyor ve yemin ederim bu her neyse, sanki sistemine şok gibi geliyor." Bir an düşündü. "Doktorların birinin vücuduna şok vermek için o kürekleri nasıl kullandığını biliyorsun.

Kalp mi?" Başımı salladım. "Şok bunun gibi bir şey ama milyonlarca kat daha büyük. Sonra her şey bitiyor. Yine de Apollo'nun alnına bastıran eli görüyorum. Bir de ses. Gerçekten bir fısıltı. Erkek sesi. Çok derin ve çok ürkütücü. İmgelem her geldiğinde, küçük bir parça daha netleşiyor, belki yakında bir araya getirebilirim. Tüm bildiğim bu."

Sebastian içeri girip şiltenin üzerinde bana katılırken, " var," dedi.

"Selam ufaklık," dedi Jenna'ya kolayca.

Gülümsedi. "Hey. Henri'nin çöldeki aşk yuvasını işgal edeceğini duydum."

Yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı ve güldü. "Evet, bu bir yol." Çenesini kaşdı ve onun olaylara bakışındaki eşsiz yöntem karşısında başını salladı. "Babam kütüphaneden döndü. Ben de dışarı çıkacağım. yakında."

Anında ruh hali değişti. Jenna'nın gözleri sulandı. Ayağa fırladı ve kendini onun kollarına attı. Adam ona sıkıca sarıldı. Onu bıraktığında, çocukça olduğunu düşündüğü bu davranıştan utanarak boynuna doğru kırmızı bir kızarıklık yayıldı.

"Sadece ... bilirsin, dikkatli ol."

Ayağa kalktı. "Yapacağım. Ve lütfen, Tanrı aşkına, biz yokken babamın aşçısının Dub'ı öldürmediğinden emin ol."

Bu onun ruh halini oldukça hafifletti. Güldü. "Senin işin benden çok daha kolay o zaman. Şimdiden belaya sokmaya başladı. Şimdiden üç *istekte* . Şefin bağırıışlarını ta buradan duyabiliyorum."

"Benim de gitmem gerekiyor," dedim. "Babamla konuşmam lazım, sonra da

Rowen'in Apollo hakkında öğrendiklerini." Jenna'ya sarıldım, ona sıkıca karşılık verdim.

Sık.

"Ah, bir şey daha var," diye hatırladı ayrılırken. "Apollo'nun zayıflığı karanlıktır. O bir ışık tanrısı, yani bunu her kim yaptıysa bence karanlık. Yani, onun üzerinde kullandıkları güç her neyse belki de karanlıktan *geliyordu*.

Büyüden değil ama daha eski şeylerden, şeylerden..."

Doğru kelime.

"İlkel şeyler," dedi babam kapı aralığından. "Evet.

İşte bu. İlkel şeyler."

"Başka bir tanrı mı?" Babama sordum.

"Tahminimce öyle. Sebastian, seni arka balkonda bekliyorlar."

Bir başka hızlı vedalaşmanın ardından Jenna'dan ayrıldık ve Sebastian'la birlikte Michel ve Rowen'la buluşmaya gittik.

Balkona çıktığımızda derin bir sohbete dalmışlardı. Michel'in elinde şahin başlı tanrı Horus'un bir metre boyunda altın bir heykeli vardı.

"En eski, en sevilen insan tapınaklarından birinden alınmıştır," dedi Michel yaklaşırken.

Rowen Sebastian'a, "Bu sizi oraya ya da en azından göndermemize izin vermeli," dedi.

"Apollo'da hiç büyü kalıntısı buldunuz mu?" Ona sordum.

Kaşları çatıldı ve derin bir iç çekti. "Zordu. Bir," doğru terimi aradı, "karanlık var. Onun içinde ve çok güçlü, onun ışığıyla savaşacak kadar güçlü."

Jenna'nın söylediklerinin hemen hemen aynısı. "Bu karanlık, herhangi bir büyüden kaynaklanmıyor, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum." Omuzları biraz çöktü. "Korkarım Apollo'nun izini sürmek için bir tür işaret ya da büyü kullanıldığına dair şüphelerimiz yanlış olabilir. Korkarım Apollon'un büyüklüğünde bir tanrıyla karşı karşıyayız, muhtemelen khthonik bir doğaya sahip, aşırı ilkel bir güce sahip bir tanrıyla."

Tanrıları ortaya çıkaran ve dünyaya kaos ve düzen getiren güç ya da enerjiyi, güçlerinin kaynağını çok belirsiz bir şekilde anlıyordum. "Chthonic yeraltı demektir," dedim onunla olan dersimi hatırlayarak. "Yeraltı dünyasının bir tanrısından bahsediyorsun."

Hatırladığıma memnun olmuş gibiydi. "Tahminimce evet, ama Apollo'ya yapılanı yapmak için ille de bir tanrının kendisi gerekmiyor. Bir kalıntı, karanlık bir ilkel güç. Bunu yapabilecek pek çok varlık var.

Böyle bir şeyi talep etmek ve amaçlarına uygun hale getirmek. Keşke size daha fazla bilgi verebilseydim."

Michel benden Sebastian'a baktı. Zeki gözlerinde çok fazla endişe vardı. Oğlunun aldığı riskleri çok iyi biliyordu. Michel'in on yıllık hapsinden sonra yeniden bir araya gelmişlerdi. Athena artık bir tehditti ve istediği son şey - şüphesiz en büyük korkusu - oğlundan tekrar ayrı kalmaktı.

Ama Sebastian'a kalması için yalvarmak yerine, ki bu sadece aralarını , derin bir nefes aldı ve şöyle dedi

Çatıda hazırlıklar. Hazır mısın, evlat?"

"Evet."

Rowen, "Sizinle yukarıda buluşuruz," dedi ve Michel'in kolunu çekti. Bizi biraz yalnız bırakmak için babam da onlara katılarak balkondan çıktılar.

Kalbim göğsümde sıkıştı, her atışı ağırlaştı ve . "Senden ayrılmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti Sebastian.

"Bu senin fikrindi," diye hatırlattım ona yarım bir gülümsemeyle.

İfadesi yumuşadı, ama sadece bir anlığına, ciddiyet tekrar yerleşmeden önce, gözlerine sert ve kararlı bir ışık geldi. Risklere rağmen Archer'ı geri almamıza hiçbir şey engel olamazdı. Ve ikimiz de işler gittiğinde ne kadar kötü olabileceğini ilk elden biliyorduk. Cehennemden geçip geri dönmeyenin, başarısız olmanın, kanamanın, diğerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorduk.

Bir iniltiyle bana sert bir öpücük kondurdu, ihtiyacı olanı aldı, sanki özümü içine çekmek, bir marka yapmak, bir anı yaratmak istermiş gibi beni içine çekti. Gözlerim acıdı, ama onları sıkıca kapalı tuttum ve kendimi hislere bıraktım. İyi olacaktık. Sebastian tanrıları geri getirecek ve her şey yoluna girecekti. Beni serbest bıraktığında kaotik bir karmaşa.

Bana bakmadan etrafımdan dolandı ve kapıya doğru yürüdü.

Nefesimi keserek onu bıraktım ve sakın kalıp odaklanmaya çalıştım.

"Yakında görüşürüz," diye seslendi aniden ve dönüp kapıdan içeri adım attığını görmemi sağladı. Omzunun üzerinden sırtıttı. "Beladan uzak dur, Selkirk."

Midem o kadar düğümlenmiş olmasına rağmen güldüm ki kendimi hasta hissettim. Sonra gitmişti. "Sakın canını yakayım deme," diye fısıldadım.

Eski madalyonu kavradım. Tenimle temas ettiği için sıcaktı. Dudaklarıma götürdüm ve dua ettim, derin önsezi duygusunu bir kenara itmeye çalıştım.

Sonunda babam kapıdan içeri girdi; koridorda bekliyordu, bize vedalaşmak ve bana kendimi toparlamam için zaman tanıdı.

Yaklaşırken bakışları madalyonu tutan yüzüklü elime gitti. Anında soldu. Yüz hatlarından ham duygular geçti. Yüzük onu kendine çekti, ta ki şaşkınlıkla elimi tutana kadar. "Bunu nereden buldun?"

"Bana bıraktığı eşyaların olduğu bir kutunun içindeydi. Yangında kaybolduğunu sanmıştım. Sebastian buldu. Bunu da buldu." Ona madalyonu gösterdim.

"Senin miydi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyleydi. Arkasında atam Perseus'un profili var. Ön yüzünde ise ortasında Medusa'nın başı olan bir güneş. Bunu bana hamile olduğunu söylediği gün ona vermiştim. Onu ve seni koruyacağını düşündüm..."

Ama öyle olmadı.

Söylenmeden bırakılan düşünceyi görmek için gözlerine bakmama gerek yoktu.

İçimi hüznün kapladı. Annem delirmiş, yirmi birinci yaş gününe yaklaşırken içinde büyüyen canavar yüzünden dehşete düşmüştü. Yine de New Orleans'tan kaçmayı ve beni güvende tutmayı başarmıştı.

Sonunda, bir tanrının laneti kadar eski ve güçlü bir şeye karşı daha fazla savaşılamazdı. Kafasını kanlı bir şekilde tırmalamış, altından sürünerek geçtiğini hissettiği dehşeti durdurmaya çalışmak için kafa derisine bir bıçak saplamıştı. O hastaneye yatırıldı ve ben de devlet tarafından alındım.

Yalnız ölmüştü.

"Peki ya yüzük?" Boğazım düğümlenerek sordum.

"Hiç . Onunla tanıştığımdaydı. Kaynağını bilmiyorum."

"Keşke onu tanısaydım," dedim. Tamamen dengesiz bir haldeydim. bir duygusal andan diğerine. Alışık olduğum bir şey değildi. Babamın elleri omuzlarımı sıktı. "Tek yapman gereken aynaya bakmak. Tam orada. "

Ama onun sesini duymak, dokunuşunu hissetmek. Bunlar hafızamda kaybolan şeylerdi.

"Onları geri ister misin?" Düşünceleri bir kenara iterek sordum.

Teklifimden etkilenmiş görünüyordu. "Onları aldığına sevindim. Onlar senin."

Madalyonu gömleğimin altına geri soktum ve çok derin, temizleyici bir nefes aldım, bir süreliğine aşırı dozda duygusallıkla işimi bitirmeye karar verdim. "Sanırım benim de gitmem gerekiyor."

Babam bir anda babalıktan askeri taktikçiliğe geçti. "Hestia'yla konuş, yeni bir ziyaretçi gelip gelmediğine bak, onu hisset ama Apollo'nun burada ve yaralı olduğunu ne ona ne de başkasına söyleme. Bildikleri kadarıyla Archer'ı bıraktıktan birkaç dakika sonra Olimpos'a dönmüş olacaktı. Umalım da kimse dönmediğini anlamamış olsun."

"Hestia'ya Archer'ın Apollo'nun unuttuğu bazı eşyalarını almaya geldiğimi söyleyeceğim. Ona Archer'ı bıraktığını ve altı ay bebek bakıcılığı yaptıktan sonra biraz uyumak için tapınağına döndüğünü söyleyeceğim. Buna inanmalı."

"Güzel. Bu onun karakterine aykırı olmaz. Apollo genellikle uykusunu bölen herkese saldırır, o yüzden kontrol etmeye cesaret edemez. Kimse onun yokluğunu bilmemeli."

"Tek kelime etmeyeceğim."

"Ve Melinoe'yi bul. Menai ile arkadaş. Menai Mısır'dayken irtibatta kalmayı konuşmuş olabilirler."

"Eğer orada değilse?"

"Yüksek Orman'a bakın. Orada kendine ait küçük bir tapınak var. Gölü ve Athena'nın yıkık tapınağını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Batiya, tepelere doğru git. Ve Mel'e karşı asla gardını düşürme. O Hades'in kızı, hem yaşamın hem de ölümün bir parçası. Ve ruh haline bağlı olarak ikisini de temsil edebilir."

Mel'in ürkütücülük faktörü çok yüksek olsa da, henüz bana herhangi bir şekilde zarar vermemiş ya da tehlikeli olmamıştı, bu yüzden beni düşman değil dost olarak görmesini umabilirdim. "Umarım onu iyi bir gününde yakalarız."

Başını iki yana salladı. "Senin annen de korkunç şeyleri hafife alan biriydi."

"Ukalanın teki yani?" Gülümseyerek sordum.

Benim ciddiyetsizlik girişimim karşısında bir kaşını kaldırdı. "Bir şey daha var," diye ekledi. "Şimdiye kadar Athena'ya karşı öfkesi olan ve Olimpos'u kontrol etmek isteyen her tanrı onun ölümünden haberdar olmuştur. Apollo ve Artemis birlikte güçlüler. Olympus'u tutuyorlar. Ve Horus'la birlikte

Artemis'le yılın yarısında neredeyse yenilmezler. Ama ellerinde tuttıkları şey yeni ve en iyi ihtimalle zayıf. İkisi de gittiğine göre ... dikkatli ol. "

"Gerçekten. Bunu parkta yürüyüş gibi göstermemeye çalış." Gözlerini devirdi ve bana sarıldı. "Sadece gerçekleri söylüyorum, kızım."

Güldüm, etkilendim. "Yeni 2 sana da bulaşmış." "Bazı anları var."

Yanağına bir öpücük kondurdum, bu öpücüğün onu sıcacık ve babacan hissettirdiğini söyleyebilirim. "Bir ya da iki gün sonra görüşürüz."

"İki günün var. O zaman peşinden geliyorum."

"Ama--"

"Seni güvende görmek için Olimpos'un kapılarını yıkarım," dedi şiddetle. "İki gün. Mutfağa uğrayın. Ortadaki adada senin için hazırlanmış bir çanta var."

"Teşekkürler." Yemeği bile. Yemek yemeyecektim. Olympus uzun, ama bu benim de düşünmem gereken bir önlemdi.

Aceleyle mutfağa gittim.

Dub içeride granit tezgâhlardan birine oturmuş, ayaklarını sallıyor ve paslanmaz çelik bir tencereden aldığı, şefin gelecekte yapmayı planladığı bir tatlıya ait olduğu belli olan kremasını yiyordu. "Şef seni öldürecek."

"Hey, dinle, chère. Ben ve şef çok sıkı fıkıyız. İkimiz de bu odayı seviyoruz, ikimiz de yemeği seviyoruz, ikimiz de Fransızca küfür ediyoruz..." parmağını kâseye soktu ve bir tomar beyaz, kremsi krema çıkardı. "Sanki birbirimize bağlıyız. Ruh kardeşiyiz."

Gözlerimi devirdim, orta adada duran yiyecek torbasını aldım ve yanağına şapırdatan bir öpücük kondurdum. "Ben gidiyorum. Bir ya da iki gün içinde döneceğim."

"Bil diye söylüyorum, Violet benden Pascal'a göz kulak olmamı istedi. Birlikte gitmeyi planlıyor."

Ağır bir nefes beni terk etti. Bir an için burnumun kenarını sıktım. ". Ben onunla konuşurum. Sen işlere göz kulak ol ve Pascal'ı mutfaktan uzak tut--" Pascal paytak paytak masanın altından çıktı, yanımdan geçip açık kilere girdi. Dub'a sert bir bakış attım.

"Ne? Şef markette." Bakışlarım karşısında elini kalbinin üzerine götürdü. "Tamam, tamam, Pascal'ı mutfaktan uzak tutacağım."

Ayrılmak için döndüğümde neredeyse Violet'e çarpıyordum. Mutfak girişinde oyalanıyordu, maskesini başının üstüne itmişti, yuvarlak gözleri ciddi ve karanlıktı.

"Gidiyorsun."

"Öyleyim." Yanından geçip onu koridora doğru çektim. "Bak, gitmek istediğini biliyorum ama Olympus'ta sadece kısa bir süre kalacağım. Jenna'ya göz kulak olman için sana burada ihtiyacım var, tamam mı? Ve Dub'a."

Kaşlarını çattı, kucağında ellerine bakarken alnı kırıştı. Ayakları yere bile değmiyordu. "Michel, Theron, Rowen ve var." Başını kaldırıp bana baktı. "Senin hiç kimsen yok. Seni koruyacağıma söz vermiştim, hatırladın mı? Söz verdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım. "Hatırlıyorum. , neden benimle bahçeye kadar yürümüyorsun?"

Dışarıda, elimde olmadan çatıya baktım. Sebastian şimdiye kadar gitmiş, Mısır'a varmış olmalıydı.

. "Gitmem gerek Vi. Archer'ı ne kadar çabuk geri getirirsek o kadar iyi olur."

Kaşlarını çattı, alt dudağını ısırdı ve küçük beyaz bir dişini ortaya çıkardı. "Mutlu değilim."

"Ve üzgünüm. Ama yine de bunu yapmak zorundayım."

"Biliyorum. Archer'ın sana ihtiyacı var. O küçük..." Duygularını gizlemek için uzandı ve maskesini yüzüne kaydırды.

"Yakında görüşürüz, evlat." Ona sarıldım, duyguları yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. incinmişti ama gücü ne kadar inanılmaz olursa olsun, şu anda Olimpos'a yakın bir yerde olmasını istemiyordu.

Başı dik bir şekilde eve doğru yürüdü. Tüyler zıplıyordu. Yiyecek torbasını sırt çantama yerleştirdim ve sonra omzuma .

Yalnız başıma cebimden küçük bir altın disk çıkardım. Apollo, Archer'ı Olimpos'ta dilediğimiz gibi ziyaret edebilmemiz için bir tane bana, bir tane de Sebastian'a vermişti. Ağır ve inanılmaz derecede parlaktı. Avucumda ısındı, güç ve sihirden bahseden enerjik bir sıcaklıktı, daha önce Apollo'nun etrafındaki enerjinin sadece küçük bir kısmıydı.

Elimi diskin üzerine sıkıca kapattım ve kelimeleri aynen Apollo'nun bana ezberlettiği gibi söyledim. Eski Yunancaydı ve bu dilde bildiğim tek kelimelerdi. Anlamını bildiğimden değil. Apollo bana ya da Sebastian'a ne anlama geldiklerini söylemeyi reddetmişti ama babama göre, içinde tanrının gizli bir ya da iki ismi vardı ve bunlar kendi başlarına güç kaynaklarıydı.

Işık çoktan büyüyordu, parmaklarımın arasındaki boşlukları delip geçiyor ve önümde büyüyordu. Nefesimi içime çektim ve tanıdık ağırlıksızlık hissi beni ele geçirirken ışığa doğru bir adım attım.

SEKİZ

SEBASTIAN kırık bir sütunun üzerinde canlandı. Hemen ayakları altından kaydı ve idolü elinde tutmak ve yirmi metre aşağıdaki sivri taş yığınının çarpmamak için mücadele ederken dudaklarından bir lanet döküldü.

Sütun uzun zaman önce devasa kaidesinden düşmüş, aşağıdaki kayaların ve kalıntıların üzerinde bir tür köprü oluşturmuştu.

Kalbi boğazında, kendini tekrar sütunun üzerine çekmeyi başardı. Sırt üstü yuvarlandı ve idolü kolunun altına sıkıştırarak soluk soluğa yattı. Daha kötüsü de olabilirdi. En azından sütunun içinde cisimlenmemişti. İyi tarafından bak, değil mi?

Kalp atış hızı düşmeye başlayınca oturduğu yerden kalktı ve bölgeyi inceledi. Harabeleri çevreleyen arazi düzdü, kum ve gevşek kayalardan oluşan sığ bir göle benziyordu. Harabelerin ötesinde arazi yükselip alçalıyor, devasa kaya çıkıntılarının etrafında kum birikiyordu. Arkasında, bir zamanlar büyük bir tapınak olan, şimdi ise çoğunlukla kumla kaplı kalıntılar uzanıyordu. Yazık, gerçekten.

Etrafındaki bloklar devasa boyutlardaydı. Tapınak, ilk günlerinde hayranlık uyandıran bir manzaraya sahipti.

Havada sıcak bir sis dolaşıyor ve güneşi engelliyordu. Rowen, elindeki altın Horus heykelinin nereden geldiğine dair birkaç iddia olduğunu söylemişti. Bazılarına göre, Nekhen'deki tapınak bilinen en eski Mısır tapınağıydı ve Horus'a adanmıştı.

falcon-god. Ama bu... Bu tapınak, tahmin etmesi gerekirse, çok çok daha eskiydi. İzole. Ve henüz insan dünyası tarafından keşfedilmemişti.

Pozisyonunu incelemek için ayağa kalktı.

Sütunun üzerinde dururken, bir zamanlar tanrılara ev sahipliği yapmış kalıntıların arasında kendini oldukça küçük ve önemsiz hissediyordu. Kumdan başka bir şey yoktu ve

Göz uzanan bir kaya. Kasaba yok. Yol yok. Telefon direkleri ya da palmiye ağaçları yok. Hiçbir şey yok.

Ki bu muhtemelen iyiydi.

Kızgın olduğu kesin olan bir tanrıyı çağırdığında tanık yoktu.

Horus'un dikkatini çekmek için tapınağı yıkmak belli ki listeden . Ayakta kalan tek bir sütun ya da dikilitaş yoktu.

Elindeki ağır putu kaldırdı. Som altındandı, boyalı gözleri ve muhteşem bir aurası , "Evet, ben bir tanrıyım. Bana tap, çelimsiz insan." Sebastian'ın ilk elden ve sayılamayacak kadar çok kez gördüğü bir ifadeydi bu.

Bu şeyin oldukça önemli bir havası vardı. Babası Yeni 2'de çatıdaki heykeli ona verdiğinde, Sebastian altının ağırlığı kadar büyüünün ağırlığını da hissetmişti. Bir insan sadece

Ağırlık ve altının tene teması, metalin insanın hissettirmesi. Ama onun gibi biri için sıcaklık ve daha fazlası vardı. Kulaklarınızı uğuldatan ve derinizi diken diken eden türden eski, kadim bir güç vardı. Heykeli oluşturan altın kadar heykelin bir parçasıydı.

onun şekli.

Şimdi bunu amacına uygun hale getirmek için.

Ağır bir iç çekişle kolonun üzerine oturdu, bok fırtınası üzerine yağmadan önce rahat düşündü.

Sıcak hava kıpırdadı, esinti çok az rahatlama sağladı.

Şimdiden terlemeye başlamıştı ve rüzgârın taşıdığı ince, toz halindeki kum taneleri tenine yapışıyordu.

İdolü ellerinde tutarak ağırlığını test etti ve bir elinden diğerine yuvarlanmasına izin verdi. Sadece sorarak umut etmenin çok fazla olduğunu düşündü.

Gelecek Tanrı işe yarayabilirdi, ama ne olursa olsun, büyük silahları çıkarmadan önce bir şans vermeliyiz.

Aklında bu düşünceyle gözlerini kapattı, hareket

Köşelerde kum parçaları oluştuğu için kaşınıyordu. Bunu görmezden gelerek vücuduna bir sakinlik hissi getirmeye odaklandı. Kendi gücü ile idolün gücünün buluşup birleştiğini hayal ederken idolü kavrayışı .

*Ve sonra basit bir çağrı yaptı, tanrı Horus'u çağırdı.
belirir, çöl esintisinde isimlerini okur: Yukarıda Olan, Göklerin Hakimi,
Firavunların Koruyucusu, Büyük Şahin, İlerleyerek Gelen...*

*İdolün içindeki güç ellerinin etrafında kıvrıldı ve kollarına tüy benzeri
titreşimler gönderdi.*

Bekledi.

Ve

bekledim.

*Sonunda Sebastian gözlerini açtı ve yıkıntıları taradı. Hiçbir şey
yoktu.*

*Derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. Zaman dolmuştu. "Sanırım bu zor
bir yol," diye mırıldandı idole.*

*Kararlıydı, şeyi sütunun üzerine koydu, ayağa kalktı ve aralarına biraz
mesafe koydu.*

*Sonra tekrar gözlerini kapadı, bu sefer gücünü toplayıp kollarını havada
hareket ettirdi ve bir çağrı dansı yaptı.*

*onun için nefes almak kadar doğaldı. Her cadı ya da onun durumunda
büyücü, etrafında var olan görünmeyen enerjiyi algılama, onunla bağlantı
kurma ve onu kendi amacı doğrultusunda manipüle etme gibi doğuştan
gelen bir yeteneğe sahipti.*

*Buradaki enerji sıcak ve kuruydu. Ayağa kalktı ve sanki uzun süre
uykuda kaldıktan sonra çalışmaktan memnunmuş gibi onu selamladı. Hissetti
Sınırsız ve kadim, çöl rüzgarı gibi şiddetli.*

*Babasının ona öğrettiği gibi onu kullandı ve parlak mavi bir enerji
topuna dönüştürdü. Güçlü, etkili, yok etmek için fazlasıyla yeterli olduğundan
emin oldu...*

Ve sonra hepsini altın putun üzerine bıraktı.

*Vurur vurmaz ışık patladı ve bir şok dalgası onu öyle sert vurdu ki,
kum ve taştan oluşan bir enkaz bulutuyla birlikte havaya savrulmadan
önce onu bir anlığına kör etti.*

*Gözüne bir parıltı takıldı ve güneş ışığının puslu gökyüzünü yarararak altın
puta çarptığını gördü.*

*Tam yeryüzüne geri düşmeye başlamıştı ki, altın kuş parıldadı. İdol
gerçek bir şahine dönüşürken, kanatları açılıp havayı yakalarken yüksek ve
öfkeli bir çığlık havayı deldi. Yana yattı ve süzülerek uzaklaştı.*

Sebastian o kadar afallamıştı ki, bir an için düşmekte olduğunu unuttu.

Hazırlanmaya fırsat bulamadan yer yükseldi.

Vücudu kemik kıran bir kuma çarptı.

Aman Tanrım.

Ow. Sadece . . . ow.

Orada kıpırdamadan yatıyordu, taş ve kum parçaları yere düşerken acı vücudunda bir çan gibi çalıyordu.

Enkaz bulutu yavaşça dağıldı. Şahinin çılgılığı bir kez daha havayı yırttı ve gölgesi güneşin üzerinden hızla geçti.

En azından bir tanesi mutluydu.

Sebastian vücudunun kumda bıraktığı hoş izden kurtulmayı düşündü ama bunun yerine güneşten korumak için bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Bu küçük hareket bile canını yaktı.

Bir süre sonra içine attı ve kendini yana doğru yuvarlanmaya zorladı. Her kası ağladı ve başındaki zonklama daha da belirginleşti. Acıyla başa çıkabilirdi ama kum yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Derisinin kıvrımlarına, kulaklarına ve saçlarına işlemişti.

Kıyafetlerinin altından, sürtünerek, tahriş ederek. Koltuk altları, boyun, karın ve belden aşağısı. Hiçbir şey yasak değildi.

Şu anda, temiz olmak için her şeyi yapardı. Belki de babasının Genel Ustalık 101 dersine daha fazla dikkat etmeliydi. Babası bir anda darmadağın olup, etrafına enerji toplayabiliyordu. ve diğer taraftan tamamen cilalanmış ve temiz bir şekilde çıkın.

Kendini ayağa kaldırdığında, üzerine kum yağarken, yıldızları gördü. Mide bulantısı bağırsaklarını yuvarlayarak belini büktü. Dişlerini gıcırdatarak ve hasta olmayı reddederek sertçe ısırdı.

Daha önce hiç gücü ona geri verilmemişti.

Kuru dudaklarından düzensiz bir kahkaha kaçtı. Çok güçlü olduğu kesindi. Mide bulantısı geçince doğruldu. Derin bir nefes aldı,

ve--

Taş gibi sert bir omuz karnına saplandı, onu havaya uçurdu ve Daha önce olduğu yere geri döndü. Kumda sırtüstü yatıyordu, nefesi tamamen kesilmişti. Tekrar.

Sevgili Tanrılar.

"Bu ne böyle?" diye soluk soluğa kaldı, saldırı karşısında şok olmuştu ve ayağa kalkmak için hızla yana yuvarlandı ama acı onu tekrar aşağı itti.

Evet. Şimdi kusabilir.

"Kalk ayağa, seni aptal," derin, yankılanan bir ses yükseldi yukarıdan.

"Ne bunun için ne de senin için zamanım var! Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

serbest bırakıldı mı? Hayır. Elbette bırakmayacaksın!" Horus'un gölgesi onun üzerinde belirdi. Uzun boyu, geniş omuzları, geleneksel keten eteği, hepsi güneşin altında siluet halindeydi.

Sırtını,

Müthişti. İşe yaradı, diye düşündü yüzünü buruşturarak, dizlerini içeri çekip emekleme pozisyonuna geçti. "Sadece bir heykeldi..." diye nefes aldı.

Horus inançsızlıktan boğulacakmış gibi görünüyordu. Bu ilkti Sebastian'ın tanrıyı ne diyeceğini bilemez halde gördüğü ilk zamandı. yüzden heykeli ya da her ne haltsa onu serbest bıraktı. Sanki başka bir sürü Tanrı'yı bulmak için sahip olduğu sınırlı zamanda seçenekler.

"Şey, biliyorsunuz," dedi savunmacı bir şekilde, "eğer siz insanların Nerede olduğunu bilseydik, dikkatini çekmek için başka yollara başvurmak zorunda kalmazdık." Oturur pozisyona çöktü ve tanrıya ters ters baktı.

Horus kızgın mıydı? Durum göz önüne alındığında o kadar da geri kafalı değildi.

Horus , onu yakasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Artık senindir." diye ölümcül bir tonda ısırdı, ürkütücü uyumsuz gözbebekleri - biri ay renginde, diğeri altın gibi güneş - ince noktalara kadar daralma.

Sebastian dilindeki uzun küfür dizisini kontrol etmek için mücadele etti. "Archer öldü ve Apollo komada. Bu senin için yeterince iyi mi?"

Horus onu geri itti. Sendeledi ama düşmedi. Ağzını silerek doğrulurken tanrıya sert bir bakış fırlattı. Horus da ona karşılık verdi. Gergin birkaç saniye geçtikten sonra tanrı küfretti, hayal kırıklığıyla kollarını savurdu, birkaç adım attı ve sonra geri dönüp Sebastian'ın önünde durdu.

Horus bir elini tıraşlı kafasındaki soluk hiyeroglif dövmesinin üzerinde gezdirdi ve ağır, sinirli bir nefes verdi.

Sebastian farkına vardı. Horus'un kafası karışmıştı.

düşecek ne vardı ki? Horus birlikleri toplamalı, diğerlerini almak için geri dönmeliydi.

Kahretsin. Bu doğru değildi.

Verdiği tepki hiç de doğru

değildi. "Üzgünüm, size yardım edemem."

Sebastian gözlerini kırptırdı. "Bir daha söyle?" Çünkü eğer söylerse, Sebastian yumruğunu tanrının suratına indirecekti.

Horus'tan yayılan öfke, kumdan yayılan sürekli ısı parıltısı gibi onu çevreliyordu. Sebastian'ın düşüncelerinin yönünü kavradığında sürmeli gözleri tekrar kısıldı.

"Benimle uğraşmak istemezsin, evlat."

Sebastian'ın sıkılı yumruklarından güç fıskırdı. Daha akıllı bir adam bunu kabul ederdi. Daha akıllı bir adam ileri değil, geri adım atardı. Daha bilge bir adam kesinlikle yüce bir tanrının yüzüne sırtıp "Yanlış cevap, pislik" demezdi.

Tanrı hırladı. Sebastian'ı boğazından yakaladı ve ayak parmakları kuma değene kadar kaldırdı. Horus'u ele geçiren öfke çok hızlıydı ve her şeyi tüketiyordu.

Korkunç.

"Benim kızım her şeyden önce gelir. Bu dünyanın, içindeki herkesle sonu gelmiş olabilir ama yine de önce o gelir" diye hırladı.

Sebastian tanrının doğruyu söylediğinden şüphe duymuyordu. Sebastian tepki vermeyince, tanrının öfkesi azalır gibi oldu. Horus onu serbest bıraktı. "Menai güvende olduğunda, annesi ve ben sana yardım etmek için geri döneceğiz. Archer'ı bulun."

Sebastian eğilerek çöl havasını içine çekti.

Horus'un sözleri oksijensiz kalan beynine nüfuz ederken ciğerleri sızladı.

"Menai kayıp mı?"

"Arkadaşın Henri de. Alındı. Kızımızı terk edemeyiz.

Kelimenin tam anlamıyla kıyamet koptu." Horus uzaklaştı ve sonra geri geldi, elleri kalçalarında ve sanki gezegenin sahibiymiş gibi bakıyordu.

"Çocuk, Archer... Ne biliyorsun?"

Sebastian, olası şüphelileri, Apollo'nun durumu ve kimin ne yaptığı da dahil üzere olan biten her şeyi Horus'a anlattı.

Tanrı'nın konumunu anladı. Anlıyordu. Ama lanet olsun, yine de bu onu olmaktan alıkoymuyordu. Ve şüpheliydi. "Bunun biraz tesadüfi olduğunu düşünmüyor musun? Archer kaçırılıyor ve aniden Amcası ve yengesi yardımına gelemiyor mu?"

"Tabii ki bağlantılı," dedi hazırlıksız bir şekilde. "Kendine saygısı olan her taktikçi tüm açılardan bakardı. Ben de aynısını yapardım."

"Yani kendi başımızayız."

Horus'un acımasız ağzından büyük bir iç çekiş çıktı. "Evet. Şimdilik. "

"Ve siz onları bulana kadar Archer sonsuza dek ya da daha kötüsü ulaşamayacağımız bir yerde olabilir."

"Ve eğer bu olursa, sizi temin ederim ki ölüm ."

Sebastian'ın kanı kaynadı. "Olaydan sonra intikam almanın Archer'a zerre kadar faydası yok, bunu sen de biliyorsun! Menai senin ailen olabilir, ama Archer

benim."

Horus yaklaştı ve Sebastian'a ters ters baktı. "O zaman birbirimizi anlıyoruz. Seni eve göndereceğim."

"Hayır, bekle, bırak beni--"

DOKUZ

BİR GERÇEKLİKTEN BAŞKA BİR GERÇEKLİĞE GEÇMEK radikal bir yolculuk ya da destansı bir iç kaos değildi. Birisi tarafından takip edilmekten çok daha farklıydı. Normal hissettirdi. Basitti. Bir odadan çıkıp başka bir odaya girmek gibi, tek fark hava, sıcaklık, kokular, manzaralar ve seslerdi.

Apollo'nun tapınağına birçok kez geldiğim için tapınağın düzenine çok . Ana salondaydım. Buradan kapılara, merdivenlerden aşağıya, meydanın karşısına ve Zeus'un devasa tapınağına doğru düz bir atıştı-- Şimdi bir anıt, parçalanmış bir panteonun, parçalanmış bir ailenin boş ve hüznü bir hatırlatıcısı.

Kimsenin istemediği bir yerdi. Artemis gölün yakınındaki tapınağını tercih ediyordu ve Apollon da kendi evinde oldukça memnundu. Ancak Hestia hâlâ tapınağı kullanıyordu. Zeus'a ve ardından Athena'ya hizmet ettikten sonra, sorumlu tanrının her isteğini yerine getirebilmesi için tapınakta görevler üstlenmesi gerekmişti.

Çıkışa doğru ilerlerken Apollo'nun yardımcılarından birkaçının yanından geçtim. Elbette hepsi muhteşemdi. Güzel şeylerden oluşan bir koleksiyonu vardı - su perileri, sirenler, ilham perileri, insanlar gibi canlı ... Gözlerini bile kırpmadılar.

Sütunlarla çevrili koridordan hızla geçip ana kapıların sağındaki küçük yan kapıdan çıkarken, ki bu kapılar neredeyse hiç kullanılmıyordu. İki kat yüksekliğinde olan bu şeyler düzenli olarak kullanılamayacak kadar büyüktü.

Merdivenlerin tepesinde durakladım. Bu manzara beni hep duraksatmıştır.

Her zaman nefesimi keserdi. Uçsuz bucaksız bir platoda, dağın tepesinde, o kadar yüksekteydi ki tek görebildiği bulutlar ve mavi gökyüzüydü, Olimpos şehriydi. Toprak yeşildi, hava tertemizdi, sıcaklık her zaman. Ve tapınaklar... Bir rüyadan fırlamış gibiydiler, antiktiler ama nefes kesici manzaraları, bahçeleri ve balkonlarıyla pırıl pırıldılar.

Merdivenlerden inip ana meydanı geçtim, ayaklarımın altındaki mermer pırıl pırıl parlıyordu. Athena buraya hükmettiğinde böyle olmamıştı. Köleleri meydanı ele geçirmiş, güzelliğine zarar vermişti.

Apollo ve Artemis burada çok iş yapmışlardı. Bu bir bakıma bizim evde yaptıklarımızı yansıtıyordu - işleri yoluna koymak, yeniden inşa etmek ve şehrin yönetim organını yeniden yapılandırmak.

Kaliforniya Kızılağaçlarından daha kalın ve daha uzun olan devasa sütunlarıyla Zeus'un tapınağına giden yüksek basamaklara doğru meydan boyunca bir yürüyüştü. Solumda aşağı tapınaklara giden yol vardı ve Küçük tanrıların bahçelerine ve ana kapılara. Kapıların ötesinde yol devam ediyor, dağların ve ormanların arasından dolanarak perilerin, kurbağaların, ilham perilerinin ve diğerlerinin tapınaklarına ve evlerine ulaşıyordu.

Ben yaklaşırken tapınaktan bir figür çıktı ve merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Kolları kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek ve solmuş siyah bir kot pantolon giymiş olan bu adam, pırıl pırıl parlayan beyazın içinde eğreti duruyordu.

Saçları simsiyahtı ve buna uygun koyu renkli kirli sakalları vardı. Gözleri de aynı renkteydi, cilalanmış iki obsidyen taşı gibi.

Onunki sert bir güzellikti, dikkatinizi çeken ve yine de hızlı bir korku ile gelen bir güzellik. Bir kobraya ya da pantere bakmak gibiydi-

-Güzel, kendinden emin, zarif ama bir o kadar da ölümcül. Çok uzun boyluydu, en az iki metreyi zorluyordu, geniş omuzları ve sağlam bir yapısı vardı. Eşi benzeri ve doğal düşmanı olmadığını gösteren bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Kesinlikle bir şüpheli.

Yaklaştığında bakışları boyumu taradı ve dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi. "Beşinci koridoru temizle," diye mırıldandı ve umursamadan yoluna devam etti.

Öte yandan ben, onun sesi ve geçişi ile üzerime çöken panik dalgası nefesimi tutmak zorunda kaldım. Tüylerim buz gibi diken diken oldu. Doğrudan bir tehdit oluşturmamasına rağmen içgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. Aslında, aklım başıma gelmeden ve vücudumdaki gerginlik azalmadan önce benden birkaç metre uzaklaşmıştı bile.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ucuz atlatmışım gibi hissettim.

, *Selkirk*.

Rowen karanlık, ilkel güç demişti. O her kimse, tanıma tam uyuyordu. Tapınak merdivenlerini aceleyle çıktım.

"Ari."

Merdivenlerin başında, adımın sesine doğru döndüğümde şunları gördüm. Hestia, pembe yün kalem eteği, beyaz bluzu, incileri ve ayak tırnaklarında uyumlu pembe cilası görünen açık burunlu topuklu ayakkabılarıyla ana kapıların solundaki küçük kapıdan bir şirket prensesi gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru toplanmıştı. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Yüzüne yapıştırdığı sıkı gülümseme dışında. "Yeni 2'de Archer'ın arkadaşlığının tadını çıkaracağını sanıyordum." durdu ve beni acele ettirmek istercesine kaşlarını kaldırdı.

Çok eski zamanlardan beri, Hestia Tanrıların Kupa Taşıyıcısıydı ve hala da öyleydi, bu da temelde 'taki mülk yöneticisi ve olağanüstü kahya olduğu anlamına geliyordu. Her şeyin yolunda gittiğinden, ateşlerin yakıldığından, tanrıların beslendiğinden, tapınaklarının temizlendiğinden ve arazinin bakımının yapıldığından emin olurdu. Küçük bir hizmetçi ordusu vardı ve tam bir A tipiydi.

İktidar için yapılan sürekli kapışmalara hiç ilgi duymamıştı ve insan dünyasıyla da pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Archer'ın battaniyesini almak için uğradım. Apollo onu paketlemeyi unutmuş. Biz fark ettiğimizde o çoktan gitmişti."

Buz mavisi gözlerinin köşelerinde hafif bir daralma oldu. Sonra o da kayboldu ve yerini sıcak bir gülümsemeye bıraktı. "Çocuğun odasını kontrol ettiniz mi?"

"Ben yaptım. Oradan geldim. Apollo'nun odasında olabilir ama oraya bakmadım, onu uyandırmak istemedim. Ayrılırken bir süre dinlenmeyi planladığımı söyledi." Umarım yalan yeterince kolay gelmiştir. "Sanırım altı ay Archer'la uğraştıktan sonra bir molaya ihtiyacı vardı."

"Gerçekten de öyle. Ve hepimiz onun rahatsız edilmek konusunda nasıl olduğunu biliyoruz," dedi. "Onu bulabileceğimize eminim. Belki bahçe tapınağında ya da havuz kenarında. Orada epey zaman geçiriyorlar."

Karanlık adamın beşinci koridoru temizlemekle ilgili sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Zeus'un tapınağına doğru ilerledim. "Burayı da kontrol edebilir miyiz?"

zaten burada mı?"

Ellerini kalem eteğine sürttü. "Baştan temizlenmesinin son aşamalarında. Battaniye bulunmadı." Beni tapınaktan uzaklaştırmak için vücudunu kullanarak bahçeye doğru işaret etti.

Gardımı aldım. İtilip kakılmak pek hoşuma giden bir şey değildi ama dudağımı ısırdım ve gittim. Beşinci koridoru temizlemek, Hestia'nın tapınağı temizlemesine basit bir gönderme . Gerçi adamın bunu söylerkenki bakışı... Bundan daha uğursuz görünüyordu.

Şüphe uyandırmadan içeri girmeyi talep edemezdim.

Bahçe, Zeus'un tapınağını Apollon'unkinden ayıran yeşil bir alandı. Geniş bir alandı, iki tapınağın temellerinin toplamından daha büyüktü. Çimenler yemyeşildi, ağaçlar her zaman çiçekliydi, kiraz çiçekleri her zaman esintide dalgalanıyordu. Uzaktaki göl her zaman sakin, her zaman cam gibiydi, etrafındaki cenneti yansıtıyordu, ta ki insan karşı tarafa bakıp da ormanın içine girdiği ve Athena'nın yıkık tapınağının silik kalıntılarının zar zor görülebildiği yere kadar.

Tabanı muhteşem mavi mozaiklerle döşenmiş havuzun kenarına geldik. Havuz evi, sütunları, şeffaf beyaz perdeleri, geniş şezlongları ve sandalyeleriyle küçük bir açık hava tapınağına benziyordu. Birkaç hizmetçi kollarında temiz çarşafarla yanımızdan geçiyordu. Bizi gördüklerinde sessizleştiler, gözleri kısıldı, adımları hızlandı, belli ki Hestia'nın sert radarına yakalanmak istemiyorlardı.

"Ah. burada," eğildi ve salonun beyaz minderlerinden birinin üzerinde duran mavi bir battaniyeyi aldı. Archer'ın en sevdiği şey değildi. Battaniye, ama onun battaniyelerinden *biriydi*, Apollo'nun tapınağın etrafında her zaman bulundurduğu iki düzine battaniyeden biriydi.

Yumuşak mavi battaniyeyi bana uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Garip bir sessizlik çöktü. Hestia konuşması zor bir insandı. Sanki zihni her zaman yirmi adım ilerideymiş, kafasında menüler hazırlıyormuş, gelecekteki görevleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. mevcut. Bu nedenle, ses tonu genellikle sert veya sabırsızdı ya da basit ihtiyaçlarla uğraşacak zamanı yokmuş gibiydi.

Athena Zeus'un tapınağını ele geçirdiğinde ve köleleri ile canavarlarının arazide serbestçe dolaşmasına izin verdiğinde bu onu öldürmüş olmalı.

"Peki o zaman," dedi, gitmemi işaret ederek, "seninle tapınağa kadar yürüyeceğim."

Lanet olsun. Yanımdan ayrılmayacaktı, bu sadece şüphe uyandırmakla kalmıyordu, aynı zamanda personeli daha fazla gözetlemenin veya sorgulamanın imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok gibiydi. Bana karşı daha önce hiç böyle davranmamıştı ama o zamanlar Apollo ve Artemis de yanındaydı. Belki de onlar yokken ya da rahatsızken Olimpos'u korumanın kendi görevi olduğunu düşünüyordu.

Yine de tuhaftı.

Ne yazık ki Hestia şimdilik tek bilgi kaynağımdı. Apollo'nun tapınağına giden merdivenleri çıkmaya başladığımızda, her şeyi orada anlatmaya karar verdim. "Daha önce burada siyahlar giymiş bir adam vardı. Onu meydanda gördüm. Onu tanıyor musun?"

"Burada birkaç insan var," dedi omuz silkerek ve işlerine devam eden hizmetkârlara kayıtsız bir el salladı, "burada kalan birkaç tanrı ve küçük tanrıların bazı hizmetkârları."

"İnsan olduğunu sanmıyorum. Uzun boylu, esmer, biraz korkutucu..." Açıklama olarak söyledim. Profiline bir göz attım. Olympus'ta olduğu bilinen varlıkların listesini zihinsel olarak araştırırken yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Bu bir şey . Onu meydanda gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece geçip gittim."

Adam Zeus'un tapınağından sanki oranın sahibiymiş gibi kolunu sallayarak çıkmıştı. Hestia da tapınaktan çıkmıştı. Nasıl olur da biliyor muydun? Onu görmediniz mi? Varlığı fark edilmeyecek biri görünmüyordu. Zeus'un tapınağı çok büyüktü. O ve Hestia'nın yolları hiç kesişmemiş olabilirdi. Ama Hestia Olimpos'ta olup biten neredeyse her şeyi biliyordu. Buradaki her hizmetkârın gözü ve kulağı ondaydı.

Bembeyaz dişlerinin arasından yalan söylediğine bahse girerdim.

"Neden sordunuz?" diye sordu merdivenlerin başında durduğumuzda.

"Sebebi yok, gerçekten. Sadece yerinde görünmüyordu. Onu daha önce burada hiç görmemiştim." Başımı eğdim ve gözlerimi kıstım. "Burada bilmediğimiz bir erkek arkadaş saklamadığına emin misin?" Dışarıdan gülümsedim ama

İçimden bir ses tepkisinin kakhaha olmayacağını söylüyordu.

Öfke gözlerinde iki mavi alev gibi parladı. Ağzı açık kaldı ve yanaklarında iki pembe nokta belirdi. "O aşağılık yaratığın bana dokunmasına asla izin vermem."

Yakaladım.

Oh, evet. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Hatasını anladığında mavi gözlerine öldürücü bir bakış geldi, bu bakış onu tamamen değiştirdi.

Kahretsin.

Görünüşe göre Hestia'nın hırçın bir tarafı vardı ve bakışları bana bu tarafının ne kadar hırçın olabileceğini göstermek üzere olduğunu söylüyordu. Bana zarar vermeye fırsat bulamadan, tek bir yumuşak hareketle dizimi gövdem içine çektim, botumu göğsüne yerleştirdim ve tüm gücümle ittim. Hestia basamaklardan aşağı uçtu, yüzü şaşkınlıkla buruşmuş, kolları sallanıyordu.

Ne olduğunu görmek için beklemedim; kuyruğumu kıstırdım ve Apollo'nun tapınağının yan kapısından içeri daldım, kalbim küt küt atıyor, kollarım pompalanıyor, gözlerim eve açılan kapıya sabitlenmişti.

Mermer salonda bir çığlık yankılandı, tizdi ve öyle bir kötülükle doluydu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Arkana bakma. Sakın durma. Diski kavradım, kelimeleri gözden geçirdim ve Michel'inkini değil, onu oraya götüremezdim...

Çok geç, çoktan kapıdan içeri atlamıştım.

ON

Deniz Alpleri Karanlık Ana'nın Mabedi

"Kaynağımız çocuğun kaybolduğunu, Apollo'nun kollarından alındığını iddia ediyor."

Habercinin kalbinin hızlı atışı kulaklarına sinek kuşu kanatları gibi geliyordu. Korku. Ne muhteşem bir koku. Teriyle birlikte gözeneklerinden sızıyor, hafif bir miskle ve her zaman damarlarında dolaşan kandaki demirin tatlı kokusunu taşıyordu.

Uzun bir süre, granit penceresinden haberciye baktı. Tahtın kolları binlerce yıl boyunca ellerini taşla sürttüğü için pürüzsüzdü. Taht gibi yaşlıydı ve sertti; bazı günler kendisinin de granitten oyulduğunu hissediyordu.

Çocuk, değerli Kurtarıcısı kaybolmuştu.

Onun ölmesini isteyecek çok vardı. Hem de çok. Başlangıç olarak insanlar, çünkü Kan Savaşları başladığında büyük kayıplar vereceklerdi. Tanrılar, kesinlikle. Çocuk kendi sonlarını getirirken boş durmayacaklardı. kölelik ve yıkım.

Yunanlı kardeşler çocuğu koruyorlardı ve geleceği değiştirmeyi, çocuğu kendi taraflarına, davalarına çekmeyi umduklarını anlamak için fazla bir şey gerekmemişti. İçinden güldü ve sonra dışından içini çekti.

Kader.

bir seçeneği vardı, değil mi? Ve bu çocuk da farklı değildi. Onların Kurtarıcısı olabilir. Birçok şey olabilir. Bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. bir gün seçim.

Lamia'nın acelesi yoktu. Sonunda, çağrı çocuk için çok güçlü olacaktı. Bunu görmüştü. Karanlıkta, gözlerinin hiç gitmediği yerde pek çok şey görmüştü. Bir keresinde Archer bir tanrının kanını tatmıştı, Ambrosia'nın tadı toprak gibi kalırdı. Evine, köklerine, ailesine, ona dönecekti.

Ona Karanlık Anne diyorlardı.

Tüm vampirler için, o onların Havva'sıydı.

Ona bir tanrı gibi taptılar, ondan saygılı fısıltılarla bahsettiler, onu sevdiler ve ondan korktular.

O olmasaydı bu yarış var olamazdı.

O olmasaydı, geçmişte birçok kez soyları tükenirdi. Varlıklarını ona borçluydular. Her şeylerini ona borçluydular.

O onların Annesi, Kraliçesi, varlık sebebiydi.

Ve yanında çocukla... Beklentinin ani ürpertisi onu duraklattı.

Bu duygu hoşuna gitmişti. Uzun zaman olmuştu, mi?

Gözleri olmadan gördüğü geleceği kadar uzun süre beklemişti ki. Gelecek O siyah, boş yuvaların içindeki görüntüler ona umut vermiş, onu ayakta tutmuş, tüm acı ve dehşeti katlanılabilir kılmıştı. Çünkü gördüğü gelecek tanrıların sonunu getirmişti.

Ve Lamia bunun için yaşadı.

Gülümsedi. Kendini böyle canlı hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. "O onu bulmanın zamanı geldi," diye duyurdu. Dışarıda güçlü bir oyuncu vardı, Apollo'yu oyuna getirebilecek biri, Kurtarıcı'yı kendisi için isteyen başka biri.

Daha önce, çocuk tanrıların himayesinde yeterince güvendeydi. Onu yalnız bırakmayı, yaşlandığında Kurtarıcısıyla buluşmayı beklemeyi planlamıştı.

erkekliğe hazırdı ve onun ikna etmesi için olgunlaşmıştı. Bu arada, o Gördüğü geleceği mümkün kılacak ipleri bir araya getirdi ve ördü.

Ama bunu öngörememişti.

Sinirlenerek ayağa kalktı ve granit kürsüden indi. Yukarıdaki manastırdan gelen sesleri, kulaklarına sessiz ve güzel geliyordu. Boncuklu elbisesi

haberciye doğru giderken merdivenlerden yağmur gibi döküldü.

"Leydim?"

Eğik başın önünde durdu, uzandı ve başındaki yumuşak kahverengi saçlarla oynadı. "Tatile çıkmayalı uzun zaman oldu.

New Orleans," diye dudaklarında ismi test etti, "kulağa hoş geliyor..." Vahşi bir Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve basamakları inmeye devam etti, boncuklarının taş zeminde sürüklenirken ses sessizlikte yankılanıyordu. Sırtı genişledi. Anonsu tüm sarayı susturmuştu.

Evinden ayrılalı en az altı yüz yıl olmuştu. Apollo'yu bulacak ve çocuğu kimin kaçırdığını öğrenecekti. Basit bir mesele.

Parlak Tanrı'ya bilinçsiz halinde bile şarkı söyletebiliyordu. Orijinal vampir olmanın avantajları vardı. Daha güçlüsü, daha sevimlisi yoktu.

Hiçbiri yalnız değil.

"Bu- bu- ama Kraliçem," kekeledi haberci arkasında. "Çocuk... Burada mı?"

Bebeklerin ve çocukların Karanlık Ana'nın odasına girmesine izin verilmezdi.

Sığınak. Yeraltı mahkemesinin düşüncelerini ve fısıltılarını duyabiliyordu. Eğer çocuk buraya gelirse, tehlikede olacaktı. Güçlüydü. O güçlüydü.

En güçlüsü. Ama onun bile kendini kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir cazibesi olduğunu kanıtlayabilirdi. O asla yapamazdı... İçinden hüznü bir iç çekiş geçti, açlık midesinde kıpırdanmaya başladı, ağzı biraz sulandı. Ah, evet, muhtemelen o şeyi ilk gördüğü anda öldürecekti.

Onları özgür kılabilecek şeyi yiyip bitirmek ne kadar ironik olurdu?

Tanrılar buna bayılırdı, diye düşündü karanlık bir şekilde.

Ama habercisi . Çocuğu buraya getirmeye hiç niyeti yoktu.

"Çocuk benden güvende. Şimdi gelin," dedi, bu küçük engele daha da .

Neden öğrenmemişler? Yüzyıllar boyunca kesinlikle bazılarının vardı. Kimse onu sorgulamadı. Bir kişi bile. Dengesiz bacakları üzerinde duruyordu, korkusu kulaklarına bir aşk şarkısı gibi geliyordu.

Durduğunda gözleri yerdeydi.

önünde, derin bir son nefes alarak kendini cezasına hazırladı ve sonra ona baktı.

Gülümsedi. Çocuklarını seviyordu ve bunu onun da bilmesini, ona duyduğu sevgiyi görmesini istiyordu, sonra yüzünü tutup başını gövdesinden ayırdı, bir kenara fırlattı ve görevine devam etmek üzere oradan ayrıldı.

ON BİR

MIDTOWN. ŞEHİR MERKEZİNDEYDİM.

Lanet olsun. Neden harabeleri düşünmüştüm ki?

Ağırlığım vücuduma geri döndüğünde ilk fark ettiğim şey koku oldu ve dengemi sağlamak için tökezledim, neredeyse kaldırımdaki paslanmış bir arabaya çarpıyordum.

Karanlık her yeri kaplamıştı. Her yanmış arabada, her yıkık binada, her terk edilmiş gölgeler gizleniyordu. Gözler izliyordu. Yönümü bulup caddede yürümeye başladığımda onları hissedebiliyordum.

Yolu kapatan devrilmiş otobüs, kırılmış bir ofis penceresinden fırlatılmış masa, buzdolabı... Sokağı kirleten tüm bu şeyler New 2'deki en kötü yaratıklar için siper oluşturuyor olabilir.

Altında park yeri olan bir binanın geçerken, dişlerimi kenetleyen alçak bir hırıltı duydum. Hızımı sabit tutmaya dikkat ediyordum.

Şimdi kaçmak bir davetiye, bir zayıflık işareti olurdu. Birkaç metre boyunca izlendim ve takip edildim. Bir grup aylak bir araya geliyor olmalıydı ve gelir gelmez saldırırlardı.

Solumdaki binanın çatısı boyunca koşuşturan bir hortlak, ruhsuz, vahşi bir vampirdi; soluk, çökük teni, giydiği koyu renkli, yırtık pırtık kıyafetlere çok açıktı.

Hestia'nın beni kapıdan geçerken takip edip etmediğini, böyle bir şey yapıp yapamayacağını bile bilmiyordum. Tek umudum savaştan zevk almamasıydı.

Bana daha önce attığı "seni başka bir yüzyılda tokatlayacağım" bakışı.

Her iki durumda da, ona saldırmanın bedelini öderim.

Pişman değildim. Beni incitmeye ve muhtemelen Archer'ı aramaya devam etmemi engellemeye fırsat bulamadan tetiği çekmiştim.

Ergo, yapılması gerekiyordu.

Metalin metale çarparak çıkardığı gıcırtı, duyma mesafesindeki her canlı için yemek zili gibi sağır edici bir şekilde çınladı.

Duyduğum şeyin otobüsün asfaltta sürüklenmesi olduğundan oldukça emindim.

Arkamda güçlü bir şey vardı.

Hiç şüphe yok ki baltayı taşa vurmuş kızgın bir A tipi temizlik tanrısı.

Soldan sağa baktım. Hortlak hâlâ oradaydı ama ürkütücü bedenini birkaç kat aşağıya indirmiş ve Örümcek Adam tarzıyla binanın yan tarafında beni takip ediyordu.

Diğer tarafımdaki otoparkın karanlık girintisinden gözler parlıyordu. Ve arkamdan büyük bir şey geliyor, hiçbir şey yokmuş gibi enkazı sokağa fırlatıyordu.

Başım ciddi bir beladayken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ve kimsenin beklemeyeceği bir yaptım.

Sekizde bir yaptım ve koştum. şeye *doğru*.

Beni iki taraftan izleyen yaratıkların kafasını karıştırmalı ve onları sokaktaki her neyse ona yönlendirmeliydi. Midtown'daki yaratıklar Bir şeyin iyi ya da kötü olması umurlarında değildi, sadece yemek istiyorlardı. Ve belki, sadece belki herkesi bir araya getirmek bana kaçmak için bir şans verebilirdi.

Lupuslar ve hortlaklar peşime düşerken pençeler arkamdaki asfaltı parçaladı. Önümdeki buzdolabı uçtu, bir o yana bir bu yana savruldu, tam geliyordu. Kalbim boğazımda, kendimi daha hızlı ittim, başımdan birkaç santim ötede üzerimden uçarken alçaktan kaydım.

Vay anasını.

Buzdolabı yere arkamdan çılgınlıkla yükseldi. Bir loup düştü, belki daha fazla.

Ama bir tane varsa, bir sürü de vardı.

Ve sonra neyin geldiğini gördüm. Kalem etekli, intikamcı bir Hestia. Şaşırtıcı bir şekilde yanında üç harpi vardı, bu da Apollo ve Artemis Olimpos'u ele geçirdiğinde evi tamamen temizlemediği anlamına geliyordu - Athena'nın kölelerinden bazılarını kendine saklamıştı.

Hestia sürprizlerle dolu olduğunu kanıtlıyordu.

Harpiler inanılmaz derecede ölümcüldü. İki metre boyunda, ince bedenleri ve kanatlarındaki uzun kemikler ve sinirler üzerine gerilmiş yaralı, kösele gibi bir derileri vardı. Kanatlarının uçları jilet gibi keskin pençelerle kaplıydı. Eğer sizi kanat pençeleriyle yakalayamazlarsa, pençeleri ve gagalarıyla yakalarlardı ve bunlar da en az onlar kadar keskindi.

Ortalık fena halde karışmak üzereydi. Bakışlarım yön değiştirdi. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım ama her seferinde küçük bir hamle yaparsam bunu atlabileceğimi, belki de atlatmak üzere olduğumu biliyordum.

Tamam, Selkirk. Midtown'a taş yağdırma zamanı.

Gücümü çağırmaya odaklandım. Kulaklarımda çınlayan nabız, yerini uykusundan uyanan gücümün uğultusuna bırakarak uzaklaştı. Bir elektrik akımı derimin altından kıvrılarak kollarımın ve bacaklarımdan etrafından dolanarak tüm benliğimi sardı, sonra tekrar çekirdeğimde yoğunlaşarak birikti ve sonunda benim emrimle saldırdı.

Harpiler bana kilitlendi, sarı gözleri, savaşı onlara getirdiğimi fark ettikçe çılgınca ve ölümcül bir şekilde büyüyordu. İleri atıldılar.

Kanatlarını açmış ve pençelerini uzatmış olan ortadaki harpi beni ilk karşılayan oldu. Pençeli ayağını yakaladım, diğer elimi onun kösele göğsüne vururken elimin taşa dönüşmesine izin verdim. Gücüm benden bir tsunami gibi fişkırdı.

Hiç durmadım. Hızıyla üzerime devrildi, taşa dönüştü ve sonra sokakta paramparça oldu.

Ben koşmaya devam ederken diğer iki harpi bağırdı ve geri döndüler. Doğruca Hestia'ya doğru. Onun şaşkın bakışı beni gülümsetti. Ona ikinci kez saldırmaya cesaret edemeyeceğimi düşünmüştü ve ben de onun yanıldığını kanıtlamaktan büyük bir tatmin duydum.

ifade sıırıtmaya dönüştü, ancak bir saniye önce yandan darbe aldım. *Sert* bir darbe. Başım yana savruldu, havalanıp yanmış bir limuzinin kaputuna çarparken kırbaç darbesi yıldızları görmeme neden oldu.

Pençeleri kollarıma saplandı. Hortlak yüzüme saldırırken tükürük yanağıma sıçradı, sivri dişleri tehlikeli bir şekilde derimi yırtmaya yaklaşıyordu. O şey ağır değildi ama beni kısırmıştı, kollarımdan biri sıkışmıştı. Uzakta, harpilerin bir sürü loup ile dövüştüğünü duyabiliyordum.

Ve Hestia'nın kahkahası.

Pis kokulu nefesi midemi sıkıştırdı. Elimi için tutuşumu değiştirmek zorunda kaldım ve avucumu çıplak göğsünün alt kısmına koymayı başardım. Soğuk ve kemikliydi, çiğ, soğutulmuş bir et parçası gibiydi.

Ona dokunur dokunmaz gücüm ortaya çıktı, sıcak ve hızlı bir şekilde saldırarak beni bile şaşırttı.

Onu durdurmak için sadece küçük bir miktara ihtiyacım olduğunu bilerek bir kısmını tutmaya çalıştım, ama kontrol etmek zordu, içimde yaşayan bir şey, benim adrenalin tamamen tükenmeye itiyor.

Yüzümü ve boynumu ısırmaaya devam ederken çığlık attım, elimle onu ittim, ancak gücüm işe yaradıkça daha da ağırlaştı. Sonunda saldırısını yavaşlattı. Bir tarafa kaydım ve onu ittim. Limuzinin yanına bir gümbürtüyle düştü, alt yarısı taş kesilmişti, geri kalanı ise yerden bana doğru pençelerini savuruyordu.

Limuzinden indim ve çömeldim, yeniden toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. 9mm'yi kılıfından çıkardım. Sokak luplar ve devinimlerle doluydu. Harpiller kendilerini zar zor tutuyorlardı ve Hestia yavaşça geri çekiliyor, tanrı gücünü kullanarak yaklaşan her yarattığı patlatıyordu. Birkaç loup onu avlamaya başlamış, sinsice arkasından dolanmaya başlamıştı.

Limuzinin kaputuna kocaman bir loup atladı. Bana kalan tek açıklık caddeye atladım ve silahımın kabzasını kavrayarak doğruldum. Bu şey korkunçtu. Vahşiydi. Uzun dişleri vardı, tüyleri diken dikendi. Alfa olmalıydı.

Sağıma doğru yaklaşan bir karabatağa ateş ettim. Kafasını ıskaladım ama kurşun omzuna saplandı. Ve büyük karabatak hala etkilenmemiş bir şekilde beni izliyordu. Gözlerimin bir hareketiyle yarım taşı yere sapladım ve onun acısına son verdim.

Büyük lup boğazından alçak sesle hırladı. Kalçaları aşağı doğru eğildi, kasları atlamaya hazırlanmak için toplandı. Eğer beni yere indirmeyi başarırsa, diğerlerinin de üzerine yığılacağını ve işimin biteceğini biliyordum.

Alfa fırladı.

Ayaklarımı diktim, botumdan bıçağı aldım, çarpışmaya hazırdım. İki kez ateş ettim ve sonra üzerimden geçti. Ve sonra . . . değildi.

Yukarı doğru sarsıldı, görünmez bir güç tarafından koparıldı ve bırakılmadan önce gökyüzüne yükseldi.

Ne be?

Bir lup kolumu ısırđı, şiddetle titreyerek dengemi bozdu ve silahımı düşürmeme neden oldu. Çenesinin altından bıçakladım. Sonra o da aniden havalandı. Kafası yana düşmeden hemen önce mide bulandırıcı bir ses geldi, boynu kırılmıştı.

Ceset daha sonra diğeri iki lupun içine atıldı. Onlar da toparlandılar ve beslenme çılgınlığına kapılmış ölü lupa saldırdılar.

Mapsaura önümde belirip Hades'in Görünmezlik Miğferi'ni kanadının altına sıkıştırarak usulca yere inerken rüzgâr yüzümü kamçıladi. Harpy büyüktü, sokakta dövüşen ikisinden bile daha büyüktü. Başını eğdi, o tuhaf sarı gözleri gizemli ve zekiydi. "Güzelim," dedi onaylarcasına.

Güzellik, Athena'nın hapishanesinde mahkûmları tanımlamak için kullanılan bir terimdi.

Güzeller, Deliler ve Canavarlar. Güzeller, görünüşleri için alınanlardı. Çünkü bir şekilde tanrıçayı gücendirmişlerdi. Deliler genellikle bir zamanlar atam olan Medusa gibi ceza olarak çirkin bir şeye dönüştürölen güzellerdi. Mapsaura gibi.

"Saura," diye nefes aldım, nefesimi zar zor tutabiliyordum. "Teşekkür ederim."

Başını eğdiğinde vampirler, şekil değıştirenler ve başka bir harpiden oluşun küçük bir grup ortaya çıktı ve kalan louplar ve hortlaklarla savaşmaya başladı.

"Onlar seninle mi?"

Başını eğdi. "Benim gibi serseriler. Dönüştürölmüş, sürgün edilmiş. Burası artık bizim avlanma alanımız. Luplar, hortlaklar, onlar bizim yiyeceğimiz." Kanadının üzerinden Hestia'ya baktı. "Gördüğüm kadarıyla düşman zevkiniz aynı."

Ona masum bir omuz silkme hareketi yaptım. "Ne diyebilirim ki?"

Kanadını dümdüz dışarı fırlattı ve jilet gibi pençeleri bize yaklaşmaya çalışan bir hortlağı doğradı. Ölümcül ve etkili. Harpiller arasında bir kraliçe. Hestia'yla birlikte çalışan harpilere baktı ve benden çok kendi kendine konuştu. "Onlara bir teklifim var."

"Size katılmayı reddederlerse?"

"Öldürün onları. Yiyin onları."

Yutkundum. "Güzel. Ama Hestia benim."

Harpinin gözlerinde hayal kırıklığı parladı. Hestia'nın bir harpi için oldukça iyi bir yemek olduğuna şüphe yoktu. "Elbette," dedi ve başını o görkemli tavrıyla eğdi, sonra da büyük kösele kanatlarını aşağı indirdi. Havada yükselip onu görünmez kılan miğferi taktığında birkaç adım geriye tökezledim.

Saura harpilere yeniden görüldüğünde, Hestia'ya doğru ilerledim. Tanrıça birkaç lup patlattı ve sonra sokaktaki enkaz ve cesetlerin arasından geldiğimi gördü. Gözleri kısıldı. İleri doğru bir adım attı. Ama yanında bir figür belirdi, tamamen pelerin ve kukuletayla kaplıydı, kolunu tuttu ve konuşur gibi ona doğru eğildi. Dinledi, gözleri bendeydi. Duydukları onu gülümsetti. Sonra, figürle birlikte ortadan kayboldu. "*Lanet olsun!*" Koşarken yavaşlayarak bağırdım.

Benim oyun alanımdaydı. Şimdi ona ulaşmak imkânsız . Arkamı döndüm ve Saura'yla birlikte uçan harpileri fark ederek katliamın içinden geri yürüdüm. Pençelerinde birkaç lup vardı. Saura'nın neşeli çılgınlar grubundaki diğerleri de omuzlarına asılmış leşlerle aynı yöne doğru kaçıyordu. *Sonrası için lezzetli lokmalar*, dediğini duyar gibiydim Saura'nın.

Adrenalinim tavan yapmış ve Hestia'ya karşı şansımı kaybettiğim için çok kızgın bir şekilde koşmaya başladım. İlerlerken bir aygırı bıçakladım ve birkaç dakika sonra onlardan kurtulmadan önce bir hortlakla birlikte bir başkasını daha gönderdim.

Sonraki birkaç mil karanlık ve sessizdi, gölgelerden bana baktığını hissettiğim birkaç göz dışında. Bir yanım o kadar öfkeliydi ki durup pusuda bekleyenlere meydan okumak istedim. Sanki attığım her adımda saldırma isteğim artıyor gibiydi. Midtown'ı geçip Canal Caddesi'ne ulaştığımda kanım kaynıyordu. Olympus'a yaptığım küçük gezi Archer'ın nerede olduğuna dair pek bir ipucu getirmemişti.

Bildiğim tek şey Hestia'nın anal eğilimlerinin yalanlarından daha üstün olduğuydu. Ve hiç şüphesiz Olimpos'ta kötü bir şeyler vardı.

ON İKİ

SEBASTIAN'IN çölde geçirdiği KISA tam bir zaman kaybı olmuş, ona ağırlar, sızılar ve bir yığın kumdan başka bir şey bırakmamıştı. Ve sıcak duş, sahip olduğu son enerjiyi de tüketiyor gibiydi.

Kum ve ter derisinden akarak beyaz küvetin dibinde dönüyordu. Kum her yerdeydi; inatla kafa derisine, kulaklarına yapışlıyordu, lanet şey burnuna bile girmişti...

Ona kumdan daha fazla yapışan tek şey hayal kırıklığıydı.

Henüz kimseye bilgi vermemişti. Horus onu babasının New 2'deki çatısına geri göndermişti. Sebastian'ın yaptığı ilk şey Ari'nin dönüp dönmediğini görmek için GD'nin izini sürmek oldu. Dönmemişti. Tabii ki dönmemişti. Daha çok erkendi.

Ama saatlerce onun odasında oyalanmış, orada ne yaptığından ve neden ayrılamadığından emin olamamıştı.

Sonunda odasına geri dönmüş, kıyafetlerini çıkarmış ve duşa girmişti. Zaten gecenin bir yarısıydı. Hiç de

Babası ve Theron genellikle geç saatlere kadar çalışsa da herkes ayaktaydı.

Sebastian onlarla yüzleşmek ve Horus'un gözlerinin içine bakıp hayır dediğini söylemek zorunda kalma düşüncesinden nefret ediyordu. Lanet olası hayır.

Tanrı'nın yumruk atmak istemişti.

Hayır cevabını anlasa da -Horus ve Artemis kızlarını her şeyden önce tutuyordu; tıpkı kendisinin Archer'ı her şeyden önce tuttuğu gibi- arada büyük bir fark vardı. Menai

O bir bebektir; kendi savaşını verebilen tam bir tanrıçaydı. O biliyordu. Onu iş başında görmüştü.

Onu kızdıran ve birden fazla kez yaptığı işi bırakmasına, ellerini duş fayansına koymasına ve kendini sakinleşmeye neden olan şey de buydu.

Kum, ter ve kum nihayet teninden temizlendiğinde duştan çıktı, beline bir havlu sardı ve saçlarını kurulamak için bir tane daha aldı.

Yatak odasına doğru dört adım atmıştı ki ağır, bunaltıcı bir enerji dalgası üzerine çöktü ve destek almak için banyonun kapı çerçevesine tutunmasına neden oldu.

Kulakları patladı.

Çabucak bir çift kargo buldu, onları giydi ve kapıya yöneldi. Kulaklarındaki basınç giderek artıyordu.

Evde bunu hisseden tek kişi o olamazdı.

Yatak odası hâlâ karanlıktı ve kapısını açarken de öyle bıraktı, garip bir sürtünme sesi duydu ve köşeden çıkan altın rengi bir elbisenin kenarını yakaladı.

gitti, gözlerinden uzak tutmak için bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. Yanından geöen her neyse ardında ağır bir enerji bırakmıştı. Davetsiz misafirin nereye gittiğini bildiğine dair çok kötü bir his vardı içinde. şurada köşede yavaşladı ve şüphelerini doğrulamak için bir göz attı. Figür Apollo'nun odasına girmişti.

Sebastian yaklaştı, çıplak ayakları parke zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Apollo'nun kapısı açıktı. Altın boncuklu bir elbise giymiş bir kadın başucunda duruyordu. Orta boylu. İnceikti. Pürüzsüz, koyu zeytin rengi bir ten. Dalgalı siyah saçlarının yanları yüzünden geriye doğru toplanmış, geri kalanı aşağıya dökölüyordu.

sırtını. Egzotik ve yemyeşildi, kokusu ona tuzlu su denizinden gelen ılık bir esintiye hatırlatıyordu.

Ayakları onunki gibi çıplaktı.

O insan değildi; ondan yayılan güç neredeyse boğucuydu, nefes almasını zorlaştırıyordu. Ona bakarken göğsünü sıkı bir his sıkıştırdı.

Onun orada olduğunu bilerek döndü. Titrek bir elle kapının çerçevesine tutundu.

Siyahla kaplı ve mürekkep siyahı kirpiklerle çerçevenilmiş koyu badem gözler

loş ışıkta parlıyordu. Altın boncukların yansımaları gözlerinde dans ediyordu. Yüzü kusursuzdu; yüksek elmacık kemikleri, düz bir burnu ve dolgun dudakları vardı, üst kısımları alt kısımlarına göre hafifçe ayrılmış ve daha dolgundu. Dudakları derin, parlak bir kırmızıya boyanmıştı. Giydiğı elbiseye benziyordu, egzotik ve hipnotize ediciydi, adamın aklına Mısırlı ya da Orta Doğulu bir tanrıçayı getiriyordu.

Yüz ifadesi onun varlığına hiç şaşırmamıştı, sanki onu takip edeceğini başından beri biliyormuş gibiydi.

Kadın onu değerlendirirken kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu, sanki onun içini, her düşüncesini, her anısını, her arzusunu ve isteğini görebiliyordu. O biliyordu. Başını sallamaya, kendini sersemlikten kurtarmaya çalıştı ama bunu bile yapamadı - bir yanı istemiyordu.

. Dünyevi. Şehvetli ve tatlıydı. Onun onayını, ilgisini, sevgisini, vücudunu, kanını istiyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Bu sözleri düşünürken bile, umursamak için yeterli endişeyi uyandıramadı.

Onu büyüledi.

Kadın bakışlarını kaçırdı ve acı adamın kalbini parçaladı. Umutsuzca Bir kez daha dikkatini çekti, ilerlemeye çalıştı ama hareketsiz kaldı. Omzunun üzerinden baktı ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü.

Sabırlı ol, dedi bakışlı. Sıra sana geliyor.

Dudakları kırırdamadı ama o sesi gün gibi net duydu. Zihninden sıcak kan ve seks gibi akıyordu.

Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi, büyük boy yatakta yatan bilinçsiz tanrıya geri döndü. Onunla konuştu, eğer yanılmıyorsa sözleri eski Yunancaydı.

Apollo'nun bedeni hareket etmedi. Göz kapakları kalkmadı ya da irkilmedi bile ama dudakları aralandı ve konuşmaya başladı.

Sebastian şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Sonra kapıda bir kargaşa oldu. Theron ve Michel odaya dalarken Sebastian kenara itildi. Korku Sebastian'ın kol ve bacaklarına yayıldı. Onun için korkuyordu. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyordu, yaşadığı hislerin hepsi yanlıştı ama kendini durduramıyordu. Davetsiz misafir karşısında başını kaldırdı.

Michel ve Theron yatağın ayak ucunda durdular.

Apollo sessizliğe gömüldü.

Theron onunla Yunanca konuştu. Başını eğdi, tecrübeli savaşçıyı incelerken bir kaşı hafifçe kalktı.

Sebastian'ın üzerindeki tutuş serbest kaldı ve kendini ilerlerken buldu, onunla aralarına girmek istiyordu.

Babası ona doğru , ama o yan çizdi. "Bastian, Hayır."

Sebastian'ın ne ya da neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. "Hayır, zarar verme," diye babasına yalvarırken, başka bir parçası, çok küçük bir parçası yardım için çığlık atıyordu.

Babasının gözlerindeki mücadele ve yüzündeki gerginlik, Sebastian'ın babasının da kendisiyle aynı taşınmaz ağa takılıp takılmadığını merak etmesine neden oldu. dakikalar önce.

Fark etmezdi. Kız onun arkasındaydı. kadar yakındı ki teni ürperdi ve kasları gerildi. Çok yakındı. Eli çıplak sırtına doğru kaydı. Yüce Tanrım. Yutkundu ve zevkle ürperdi. Kadının ön tarafı sırtına bastırdı, elbisesinin üzerindeki boncuklar tenine soğuk geliyordu.

Pazılarını kavradı ve etrafındaki diğerlerine baktı. Sonra, yer onun altından kayıp gitmeden önce onlara bir şeyler fısıldadı.

Ağırılıksız.

İz sürüyordu. İz sürüyordu. Onunla birlikte. Tanrı'ya şükür. İçini bir rahatlama kapladı. Artık yalnızdılar. Sadece ikisi.

Yine de bir yanı o kadar heyecanlanmamıştı. Aklının bir köşesinde, özgür iradesinin ve berrak düşüncelerinin giderek kendisinden uzaklaştığını biliyordu. Bastırılmış. Boğuluyordu. Çığlık atıyordu.

ON ÜÇ

MICHEL'S'e avludaki tünelden girdim. Saatin geç olmasına rağmen pencereleri aydınlatan ışık, gölgelerin içinde duraksamama neden oldu. Evin tamamının bu şekilde aydınlatılması alışılmadık bir durumdu. İşimi şansa bırakmadan tetikte bekledim ve bahçeden geçerek arka merdivenlerden ikinci kattaki balkona çıktım. Fransız kapıları kilitli değildi. İçeri baktım, temiz olduğunu gördüm ve eşikten içeri adım attım.

Küçük bir lamba solumdaki ve sağımdaki koridoru aydınlatıyordu, koraşağısından sesler yankılanıyordu, Apollo ve Jenna'nın uyuduğu köşeden ışık sızıyordu. Ben yaklaştıkça sesler netleşti. Michel. Babam. Kepek.

"Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandım, adımlarımı hızlandırdım, koridorda dolaşan ürkütücü, korkunç hissi üzerimden atamıyordum.

Köşeyi döndüğümde, sıcak bir kas duvarına çarptım. "Tanrım!" Bir çift kocaman el pazularımı kavrayıp beni duvara doğru iterken geriye doğru fırladım, elim silahıma gitti. Boğazıma dayanmadan bir saniye önce bir bıçağın kınından kaydığını duydum.

Bran bana ters ters baktı ve başını salladı. "Güzel, Selkirk. Ben düşman olabilirdim. Ve sen de kendini küçük, sevimli bir ve bana bir hediye verdi. Senin derdin ne be? Ben sana daha iyisini öğrettim."

Gözlerimi devirdim. "Konuştuğunuzu duydum, o yüzden kırmızı kod olmadığından emindim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, lanet bir ninja gibi hareket , ki bu gerçekten yanlış--" Geniş çerçevesine bir el salladım-- "hepsi bu."

Homurdandı. "Ve lanet olası bir fil gibi hareket ediyorsun." Elini bana doğru salladı, geri çekildi ve kılıcını kınına soktu-- "tüm bu eksikliklerine rağmen."

"Harika. Teşekkürler. Bildiğiniz gibi hepsi kas."

Beni tepeden tırnağa süzdü. Enkaz halindeydim, pençelerim vardı, kan içindeydim, derim hortlak ve lup kanıyla kaplıydı. Hiçbir yorum ya da endişe bana doğru gelmedi. Bran'a göre burada durmuş onunla konuşuyorsam, o zaman iyiydim. "Aşağı in," dedi, koridorun aşağısını işaret ederek. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra birazdan size katılırım."

Apollo'nun odasının kapısı açıktı. Babam ve Michel yatağının yanında duruyorlardı. " oluyor?" İçeri girerken sordum. "Uyandı mı?"

İçinde bulunduğum duruma baktılar. Michel'in zemininde kan izi bırakmadığımı umarak botlarımı kontrol ettim. Doğrulduğumda, bana inançsızlık, endişe ve yükselen bir öfke karışımıyla bakıyorlardı. "Bakın, ben iyiyim," dedim bu bakışları anlayarak.

İkinci bir baba gibi, Michel yüz ifadesindeki rahatlamayı ya da korkuyu gizleyemiyordu; *olabileceklerden* duyduğu korku ve birinin bana saldırmaya cüret etmesine duyduğu öfke. Ama Michel'e bakmak çok daha kolaydı çünkü kendi babam şu anda biraz korkutucu görünüyordu. "Gerçekten, ben iyiyim." Başımı kaldırdım

kollarını yavaş bir daire çizerek döndürdü. "Tüm el ve ayak parmakları . Sadece harabelerde küçük bir sorunla karşılaştım."

Michel şaşırarak, "Harabeler," dedi.

"Evet. Bran döndüğünde sana bilgi veririm. Onun nesi var?" Çenemi komadaki tanrıya doğru salladım.

İkisi de gerildi ve garip bir şekilde ikisi de gözlerimin içine bakmadı.

"Apollo'ya ölüm dokundu," dedi babam.

Bu benim dikkatimi çekti. "Bu mümkün mü?" Onun büyüklüğündeki bir tanrıyı öldürebilecek sadece birkaç şey vardı. Mesela ben. Zeus'un yıldırımları, bir diğeri.

"Ölmeyecek. Ama uyanmayacak da. Ölüm onun , onun içinde, ışıkla savaşıyor, onu meşgul ediyor, onu aşağıda tutuyor." Michel açıkladı.

"İzin ortasında Apollo'ya saldıran varlık. Thanatos'tu."

"Ölüm Tanrısı," diye nefes aldım, şok olmuştum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Şaşkınlıkla kösedeki sandalyeye oturdum ve Zeus'un evinin merdivenlerinden bu kadar rahat bir şekilde koşarak inen varlığın tapınak ölümün kendisinden başkası olamazdı.

Evet. Kesinlikle ucuz atlatmıştım.

Başımı ellerimin arasına aldım ve yüksek sesle iç çektim. Olympus'ta ve ardından harabelerde olanlardan sonra... Her şey üste yığılıyor, doğru düşünmeyi zorlaştırıyordu. Yorgunluk üzerime çöktü. Yorulmuştum. Açtım. Ağrıyordu. Kan ve kirin tenimden çıkmasını istiyordum, üzerimde kokusunu alabiliyordum ve bu boş midemi bulandırıyor.

"Rowen, Apollo'nun karanlıkla savaşmasına yardım etmenin yollarını araştırıyor," dedi Michel, babam bana yaklaşıırken şifonyere yaslanarak.

"Cehennem gibi görünüyorsun kızım."

Süper duyularıyla nasıl hissettiğimi, ne kadar yorgun olduğumu tam olarak bildiğine şüphe yoktu. "Evet. Öyle hissediyorum." Yastığa yaslandım ve onlara Olimpos'taki durum ve Hestia'nın garip davranışları hakkında bilgi verdim. Bran'e daha sonra bilgi verebilirlerdi. "Bilmiyorum... Bunun Archer'la ilgili olup olmadığını bile merak etmeye başladım."

Babam sözlerimin ağırlığını içine gömdü. Başını iki yana salladı. "Şu andan itibaren bunu söylemenin bir yolu yok."

"Olympus'ta gördüğüm adam ... Thanatos olmalıydı." Belki de . Ölümün vücut bulmuş halini düşündüğümde Aklımdaki imaj Bay Uzun, Karanlık ve Ölümcül'den çok Azrail'di. Ama o zaman herkes gibi ben de biliyordum ki, en güzel şeyler bazen en kötüsü olabiliyor. "Apollo'ya saldırdığına emin misin? Bunu sana Apollo mu söyledi?"

Michel'in çenesinde sert bir tik belirdi, yüz hatları sertleşti. Ciddi anlamda sinirli bir hava esti ve babamla şifreli bir bakış alışverişinde bulundu.

". Tuhaf davranıyorsunuz. Çıkarın ağzınızdan baklayı."

"Davetsiz bir misafirimiz vardı," diye başladı Michel, derin bir nefes vererek kendini sakinleştirdi. "Sadece birkaç dakika önce. Theron ve ben onu burada, bu odada bulduk. Bastian'ı da."

"Söylemeye çalıştıkları şey," diye araya girdi Bran, "Apollo'nun tek ve biricik Karanlık Anne'den küçük bir ziyaret aldığı. Lamia. İlk vampir. Tüm ırkın kraliçesi, kâhin ve münzevi. Vesaire, vesaire, vesaire."

Onu uzun zamandır kimse görmemişti ve birdenbire burada, bu odada erkek arkadaşınla birlikte oluverdi."

Bu ima hoşuma gitmedi ve hemen ayağa fırladım. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Bran ve ben ateşli bir saniye boyunca birbirimize baktık, sonra omuz silkti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçek."

"O gitmeden önce," diye araya girdi babam, "Lamia bana Apollon'a ölümün dokunduğunu söyledi. Odaya girdiğimde onu duydum. Thanatos dediğini duydum."

"Ya Sebastian?" "Gitti."

Onu götürdü."

"Ne demek *onu aldım*?" Tam beş saniye boyunca bu kelimeleri sindiremedim. "Onu neden alsın ki?" Odada herhangi bir boğuşma izi yoktu, karşı koyduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, o halde ne olmuştu?

Bran, anlama çabama merhamet ederek açıkladı. "Lamia'nın ikna gücü efsanelere konu olmuştur. *Komadayken* Apollo'nun onunla konuşmasını sağlayacak kadar güçlüydü."

Cehennem.

"Gücünün bir tanrıyı zorlayacak kadar büyük olduğunu bilmiyordum," dedi Michel yorgun bir ses tonuyla, tanıdık fırtına rengi gözleriyle bakışlarımı karşılamadan önce. "Bastian onunla savaşmaya çalıştı. Bunu görebiliyordum, ama tüm vampirler ona bir mıknatıs gibi çekiliyorlar. O onların koruyucu içgüdüler. Ona hizmet etmek, onu korumak ve dikkatini çekmek için her şeyi yaparlar. O onların annesi, orijinal Karanlık Anne ve bu da içlerinde onunla birlikte olma, onu koruma içgüdüsünü tetikliyor."

Onu seviyorum.

Evet. Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Burnumu sıktım.

"O nasıl orijinal vampir olabilir? Vampirlerin insanlardan ayrıldığını ve zaman içinde evrimleştiğini sanıyordum. " Sebastian'ı çok net hatırlıyorum.

benzer bir şey söylüyor.

Michel'in yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. "Çocuklarımıza öğrettiğimiz şey bu, evet. Onların korunması ve Lamia'nın erişimini sınırlamak için."

Bran, "Vampir çocuklar onu duyuyor, onu tanımak istiyor ve nereden geldiklerini merak edip gidiyorlar," dedi. "Bir noktadan sonra onları durduramazsın. Ve asla geri dönmezler, Selkirk. Asla. Bu yüzden biz ve bir sürü başka

Dünyanın dört bir yanındaki toplumlar . Uzun zaman önce, onun hikayesini anlatmayı bıraktık, efsaneyi beslemeyi bıraktık. Kelimenin tam anlamıyla."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Bran omuz silkti. "Çocukları yiyor."

Uzun bir süre ona baktım, benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyordum. Michel onu düzeltmedi. Başımı salladım ve bu konuyu karar verdim. "Sebastian'ın neden bu kadar çabuk döndüğünü biliyor musun?"

Michel başını salladı. "Hayır. Ama tek başına geri döndü."

Müthişti. Bu süperdi. Bize yardım edecek tanrılar yok ve Sebastian *alındı*.

Kan basıncım giderek yükseliyordu ve Sebastian'ın düşüncelerini ve içgüdülerini kontrol edemediği, kendisi için asla seçmediği bir şeyin kölesi olduğu düşüncesi beni kıpkırmızı yaptı. Athena aç bırakıp tam bir vampire dönüşmesi için manipüle ettiğinde de benzer bir durum yaşamıştı.

"Kesin olarak bildiğimiz bir şey var, Archer'ın ortadan kaybolması onu inzivadan çıkardı. Lamia, Archer'ın doğum hikâyesini önceden veren ve vampirler arasında yayan ve ona Kurtarıcıları adını veren kişidir. Salian Cephesi sadece onun önünde eğilir."

"Bu yüzden dikkatimizi Thanatos'a çeviriyoruz ve Archer'a ulaşmayı umuyoruz.

önce." Az önce söylediğim şeyin muazzam imkânsızlığı beni güldürdü ve başımı ellerimin arasına aldım. Çığlık atmak istiyordum. Ve eğer orada daha fazla oturursam çığlık atacaktım, bu yüzden ayağa kalktım. "Bir şeyler yemeliyim, biraz dinlenmeliyim ve sonra Olimpos'a dönüp Mel'i bulmaya çalışacağım. O beni Yeraltı Dünyası'na gö."

Bran sözlerim üzerine bir homurtu çıkardı ve beni bir anda suratının ortasına fırlattı. "Seni gönüllü görmüyorum." Genelde Bran ve ben birbirimizin iğneleyici şakalarından ve dürtmelerinden beslenirdik ama bu gece beni ters köşeye yatırdı. "Güvenoyu için minnettarım. Archer'la birlikte döndüğümde--"

Koyu renk gözlerinde bir onay parıltısı belirdi. "Sen Archer'la geri dön, ben de gülümseyerek karga yiyeyim, Selkirk."

Her neyse.

Odadan çıkarken öfkem sönmüştü. Düşmeye devam eden saçmalıklar yüzünden sersemlemiş hissediyordum. Domino taşları gibi, bir tanesi yetiyordu ve diğerleri de düşmeye başlıyordu.

Ve daha da kötüsü, bunun sadece bir başlangıç olduğundan emindim.

Otomatik pilota geçtim, yemek işini halletmek için kalan bir kase soğuk makarnayı alıp Sebastian'ın odasına götürdüm ve yol boyunca yedim.

İçeride kapıyı kapattım ve kapıya yaslandım, makarnamı yiyor ve etrafı inceliyordum, yerdeki nemli havluyu, açık banyonun yanındaki giysi yığını ve etraflarındaki kumları fark ettim. Botları yan yatmıştı.

Boş kâseyi şifonyerin üzerine koydum ve banyoya doğru yürüdüm. Camlar hâlâ buğuluydu. Havada hâlâ sabun ve nem kokusu vardı, duş kapısı hâlâ ıslaktı. Tanrım, onu sadece birkaç dakika ile kaçırmıştım. Yıkıntıların arasında saldırıya uğramamış olsaydım belki bir şeyler yapabilirdim...

Farkına varmak uyuşukluğumun bir kısmını yakıp yok etti. Gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Başka bir şey hissetmek istemiyordum, hissizliğin geri gelmesini istiyordum. Duş devam ederken soyundum ve içeri girdim.

Thanatos'un Archer'ı vardı.

Dudaklarımdan ıslak bir

kahkaha kaçtı. Lanet domino

taşları.

Duş alıp kurulandıktan sonra yatağa gittim ve havlum hâlâ üzerimdeyken içeri girdim. Yastıkların ve çarşafların arasında gizlenen Sebastian'ı hatırlatan şeyler kalbimi sızlattı. Onun kokusunu içime çektim. ve duygularımı sakın tutmaya çalıştım.

Sebastian, Archer'ı Lamia'dan kurtarmak için onu aramaktan vazgeçmemi asla istemezdi. Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü ben de böyle hissediyordum. Savaşabilirdik. Yardım gelene kadar dayanabilirdik, ne kadar sürsün. Ama Archer değil. Archer birkaç adım sonra düşmeden kendi başına yürüyemezdi bile.

Sebastian'ın iyi olacağına, karşısına ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebileceğine inanmak zorundaydım. Doğuştan sert, vurdumduymaz, kendine güvenen ve inatçı biriydi. Bu konularda gürültücü ya da gösterişli değildi, özelliklerini ya da sertliğini göstermeye ihtiyaç duymuyordu. Onunki, kırılmış ve sonra yeniden inşa edilmiş olanlara, ne kadar güce sahip olduklarını ve bunu kullanmanın kendilerine ve etraflarındaki neye mal olduğunu anlayanlara gelen türden, gerçekçi, sessiz bir güvenceydi.

Hayatını bir başkasıyla takas etmekte tereddüt etmeyecek türden bir adam.

Ve onunla ilgili her şeyi sevdim. Karanlık, düşünceli, yoğun. Hınzır gülümsemeleri. Kuru mizah anlayışı. Sahip olmadığına yemin ettiği ama neredeyse yaptığı her şeyde gösterdiği merhameti.

Gerçek üzerime çöktü, nazik ve mutlak. Benim için başka kimse yoktu, Sebastian'ın uyumuna yaklaşılabilecek başka kimse yoktu. Onu gördüğüm andan itibaren ilgim yüzeye çıkmış, onda dikkatimi çeken ve merakımı uyandıran bir şeyler olduğunu hissetmiştim. İlk başta ondan pek hoşlanmamış olabilirdim ama ilgi ve cazibe en başından beri vardı. Ve bu çok şeye yol açmıştı. Geçmişimi, lanetimi, yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeylerin üstesinden gelme yeteneğimi keşfetmek, içimde var olduğunu hiç düşünmediğim bir güç kuyusu bulmak. Ve o tüm bunlar için oradaydı.

Benim kusurlarımı gördü. Beni en kötü halimle gördü. En savunmasız halimi. En zayıf halimi.

Beni gördü.

Ve onu

gördüm.

Ve Lamia'nın pençelerini ona batırmasına izin verirsem lanetleneceğim. Ona zarar verirse, Salian Cephesi ve vampir nüfusunun geri kalanı artık büyüleyici Karanlık Anne'lerine değil, taş gibi soğuk bir heykele tapıyor .

ON DÖRT

AĞIRLIĞI geri gelir gelmez ve çıplak ayakları soğuk, sert bir yüzeye çarpar çarpmaz, kabaca yere itildi. Kafası karışmıştı, refleksleri devreye girdi. Yuvarlandı ve dövüş pozisyonuna geldi, yüzleşmeye hazırdı Tehdit, gücü içinde toplanmaya başlamıştı bile.

Her ne halt , o hazırды.

Daha önce hiç görmediği iki yüz, erkek ve kadın, hafif bir merakla ona bakıyordu.

Göz ucuyla Lamia'nın odadan çıkarken giydiği boncuklu elbiseyi duydu ve gördü.

Onu terk etti.

baskıcı bir ağırlık kalkmış gibiydi. Nefes almak daha kolaydı, düşünmek daha kolaydı. Kafasını salladı ve sertçe gözlerini kırptırdı, kafatasının içinde zıplayan karışıklığa, bir anlığına gerçekten gitmesini önemsedi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi adam, Sebastian'ın avuçlarının üzerinde parlayan maviyi işaret ederek.

"Sen ben değilsin, o yüzden..." Ne isterse onu yapardı.

Oda genişti; zemin, tavan ve duvarlar aynı gri taştan . Hiçbir ek yeri ya da yapı taşı yoktu, bu da odanın doğrudan kayadan oyulduğunu gösteriyordu.

Gerçi nerede olduğunun bir önemi , çünkü burada kalmıyordu. Lamia'nın az önce kullandığı kapı, önündeki iki kişinin ötesindeydi. Bu

sorun olmazdı.

Konuşan adam omuz silkti. Bir erkek değil. Pek sayılmazdı. Kanla doğmuş bir vampir havasını kolaylıkla . Sarı saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı, bu da yüksek elmacık kemiklerinin sert ve uğursuz görünmesine neden oluyordu. Koyu renk bir takım elbise ve parlak siyah ayakkabılar giymişti. Gözleri o kadar koyuydu ki, açık renk saçları ve soluk teniyle tuhaf bir tezat oluşturacak şekilde siyah görünüyorlardı.

Lamia'nın gitmesiyle özgür iradesi üzerindeki baskı . Tek düşünebildiği eve dönmekti.

Archer'ı bulmak için.

Ona ihtiyaçları olduğunda, Ari'nin ona ihtiyacı olduğunda orada olmak için.

Onun zihnindeki görüntüsü bir düğmeyi çevirerek Lamia'nın kadim gücünün son kalıntılarını da sildi. Enerji onu doldurdu; onu etrafındaki havadan çekmeye konsantre olmasına bile gerek yoktu. Her siniri yanıyor, sakinleşirken ellerini yakıyordu.

Yanlış yer, yanlış zaman, diye düşündü çifte bakarken.

Kadın onu izliyordu, iri kahverengi gözlerindeki hafif merak dışında yüzünde hiçbir duygu yoktu. Koyu renk giysiler giymiş ve Askeri tarzda kestirmişti ama yine de zarif ve kadınsı görünmeyi başarmıştı. Sarışın etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı ve sırttı, bu da Sebastian'ın onurlu bir şekilde .

Şimdi odaklandı.

Ve sonra hiçbir şey. Gücü yoğunlaşmıyordu, onu manipüle etmesine, işe yarar hale getirmesine izin vermiyordu. Oh, oradaydı, neredeyse onu bütünüyle yutuyordu. Ama işe yaramazdı.

Küçümseyici bir kahkaha dikkatini çekti. Bir bulanıklık içinde vampir ona . Sırtı arkasındaki taş duvara çarptığında acı omuzlarından, sırtından ve kafatasından sekti.

Acıyı görmezden gelen Sebastian'ın elleri bir anda vampirin boğazına dolandı, onu sıktı ve geri itti. Vampirin gözlerinden nefret akıyordu. Lamia'nın emirlerini yerine getirmekten daha öte bir şeydi bu nefret. Kişisel hissettiriyordu.

Getir onu, Sebastian'ın görüşünün kenarları kaybolurken düşünebildiği tek şeydi.

Bulutlu ve öfke onu tüketti, çıplak elleriyle canını yakma ihtiyacı duydu. Bu çok kolay olacaktı.

"Phillip," dedi sakın bir ses. Vampirin -Phillip'in- omzunda bir el belirdi.

Bir an için Phillip'in onu dinlememesini diledi. Bir yanı intikam almak istiyordu, hakkını almak istiyordu, şiddeti beslemek ve onu evinden, ailesinden kopardıkları için bedel ödetmek istiyordu.

Kaç saniye geçtiğinden emin değildi ama sonunda Sebastian vampirin boğazındaki tutuşunu gevşetti.

Phillip'in itip kakmadan ve takım elbisesinin ceketini düzeltmeden önce ona attığı tiksinti dolu bakış, söz veren bir bakışla noktalandı.

Görünüşe göre günlerini görecekler.

Phillip odadan Fransız aksanıyla konuşan kadın, "Phillip'i affedin," dedi. "O..." sanki paylaşıp paylaşmamaya karar veriyormuş gibi durakladı. Sonra gülümsedi. "Gözüm korktu."

Adrenalin, arka planda kaybolmayı reddederek, akıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Ağırlığının sesini duyabiliyordu.

nefes alıyordu ve kontrolü yeniden ele alması gerektiğini biliyordu.

Yutkundu ve istediği gibi Phillip'in peşinden gitmek yerine önündeki kadına odaklandı.

"Çok tutkulu," diye geçirdi içinden, koyu renk gözleri adamın yüzündeki her özelliği, her yarayı, en küçük ayrıntıyı not edercesine araştırıyordu.

Kızın onu tuhaf bir merak olarak mı gördüğünden yoksa ondan hoşlandığından mı emin değildi.

Uzun boylu ve inceydi; hareketlerinde ve sesinde öyle bir zarafet vardı ki, aklına kara gözlü, kara saçlı, duygulu bir Fransız aktris ya da dansçı geldi.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye uyardı yumruklarını sıkarak. Tek istediği buradan defolup . Uyarısını yaptıktan sonra kadının etrafından dolaştı ve kapıya yöneldi.

Garip bir şekilde, onu durdurmaya çalışmadı. Onu takip etti.

Yüksek tavanlı dar bir koridordan aşağı dönerken omzunun üzerinden baktı. Kadın onun bakışlarına karşılık verdi. Adam devam etti. Tanrım. Belki de rüya görüyordu. Ya da ölü. Ve onun cehennemi kafa karıştırıcı bir labirentti.

Hiçbir yerde ve hayal kırıklığından ölene kadar dolaşmasına izin vermekten memnun görünen insanlar.

Tüneller cehennemin özel bir türüydü.

Kesinlikle yer altındaydı. Başka bir yere geri döndüğünde Üçüncü kez koridora çıktığında sabrı tükenmek üzereydi. Bir öncekiyle aynı çıkmaz sokağa girdiğinde döndü ve kadını her iki kolundan yakaladı. omuzlar ve kilitlenmiş bakışlar. "Bana çıkış yolunu göstereceksin."

Bir an için ikna çabasının işe yaradığını düşündü. Gözleri cam gibi oldu. Yavaşça gözlerini kırptırdı. Ama sonra bakışları soldu ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Güçlüsün. Bunu kabul ediyorum. Ama beni ikna edecek kadar güçlü değilsin. Başka bir taktik denemek ister misin?"

Gözleri kısıldı. Evet, seni öldürmeme ne dersin?

"O bakışı bilirim." Omzunu okşadı ve etrafından dolanarak omzunun üzerinden bakmak için durakladı. "Benimle gel. Sana odanı göstereyim."

"Lanet olası bir oda istemiyorum, bayan. Çıkmak istiyorum." Bir elini sürükledi saçlarını karıştırdı ve ağır bir çekti. İyi. Her neyse. "Kendi yolumu kendim bulurum," diye homurdandı ve hayal kırıklığı onu ele geçirmiş bir halde etrafında döndü. Duvarı yumrukladı.

Kahretsin.

Cehennem gibi acıyordu ama eklemlerinden, bileğinden ve ön kolundan yayılan keskin, yakıcı acı her şeyi daha net hale getirdi, şu anda ona doğru fırlattıkları zihin sikişiyle başa çıkabilmesini sağladı.

Ardından gelen sessizliği bir iç çekiş fısıltısı doldurdu. "O hissi bilirim."

Omzunun üzerinden baktı. Gözlerinin karanlık derinliklerinde merhamet. "Kafamı karıştırmayı bırak," dedi yorgun bir sesle. "Sadece ... dur."

Zaman ona ağır geldi. Archer.

Ari.

Çocukları. Babası. Herkes ona güveniyordu.

Horus ve Artemis. Bunu başaramamıştı. Onlara geri dönmekte başarısız olmayacaktı. Ona ihtiyaçları olduğunda orada olmak için. Yapmak üzere olduğu şeyden nefret ederek dişlerini sıktı ve tek bir yumuşak hareketle kadını yüzüstü duvara itti, tıslayana kadar ellerini arkadan kavradı.

"İstemiyorum--" nazik ve tanıdık bir koku yayıldı. Kalbi acı verici bir şekilde .

Ne be?

"Bana gerçekten zarar veremezsin. Ben ölürüm. Sürekli geri geliyorum."

Baktı

omzunun üzerinden sert, acılı bir ve gözlerinde bir delilik notasıyla. "Beni sürekli geri getiriyor."

Onun acısı onun acısıydı. Ve bunu fiziksel olmaktan çok daha derinlerde hissetti; ruhu haykırdı. Tepki karşısında şaşkına dönen adam, kızın etrafında döndü.

bağlantı, onu tanıdığından emin olduğu gerçeğiyle kafası karışmıştı. Ama düşüncelerini dile getirmede. Onun lanet olası acısını hissetmek istemiyordu.

Kadının yüzünü kavradı ve gücünü serbest bıraktı. Ne yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Hiçbir yok.

"Bana çıkış yolunu göster."

Gözleri tekrar cam gibi oldu. Sallanmaya başladı. Kesik kesik, neredeyse sarhoş gibi bir gülümseme belirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Pekala o zaman. Eğer istediğin buysa. Çıkış yolu. Birçok yol var..."

Her salon birbirinin aynısıydı. Ve bir salona girdiklerinde bir şeyleri yok etmek için atıyordu. İki kat yüksekliğindeki taş tavandan masif ahşap kirişlerle çaprazlanmış avizeler sarkıyordu.

Halılar ve mobilyalar, vampirlerin toplandığı alanları ve özel köşeleri demirlemişti. Bazıları gruplar halinde duruyor, bazıları pahalı sandalyelere uzanıyordu.

ve kanepeler vardı. Odanın en ucunda, zemini boydan boya geçen basamaklar taş bir kürsüye ve kayadan oyulmuş devasa bir tahta çıkıyordu.

Kadın onu Karanlık Ana'nın inine götürmüştü. Mükemmel.

Lamia tahtında oturmuş, gözlerini kırpmadan kalabalığa bakıyordu, eski bir kalıntı gibi, yaşayan bir heykel gibi.

"Eğer bir fark yaratacaksa, senin gücün Lamia dışında gördüğüm en güçlü güç--" kadın Lamia'ya bir bakış fırlattı-- "onunki."

Ona ters ters baktı. "şey fark etmez." "Seni dışarı çıkarırdım, biliyor musun?" dedi, pişmanlığı içini doldurarak Gözlerini. "Ondan daha uzakta, üzerimdeki etkisi bu kadar güçlü olmasaydı."

Adam onun kolunu tuttu. "Nefesini senin saçmalıklarına inanan biri için sakla."

İç çekti. "Benimle gel. Seni çağırıyor."

Vücudu patlamaya hazır canlı bir tel gibiydi. Kapana kısılmaktan, zorlanmaktan, kendi lanet hayatını kontrol edememekten nefret ediyordu. Odanın ortasına doğru ilerlerken, her iki taraftan da ona bakanlar oldu ama o bunlara aldırmadı. Soruna odaklanmıştı. Lamia.

Her ne kadar kızgın olsa da, hâlâ sağduyu sahibiydi. O sırada odadaki herkesi alt edebileceğinden emindi ama Lamia için içindeyken bunu yapamazdı. Onlar üzerindeki etkisi ve kendi gücü onu öldürtebilirdi. Ayrıca Lamia'nın kendi gücüyle buraya kadar gelmesine izin verdiğini de biliyordu.

Kontrol. Yanındaki kadını nasıl kontrol ettiğine bakılırsa, bunu her an elinden alabilirdi.

Oyuna devam edip beklemekten başka çaresi yoktu. Belki de Farkındaydı ama sinir bozucu arkadaşı ona tutunacak bir şey vermişti. Tek yapması gereken Lamia Merkezi'nden yeterince uzaklaşmaktı ve birisine onu bu devasa taş mezardan çıkarmasını emredebilirdi.

Evet. Gerçekte yapmak istediği şey kibarlıktan çok daha kanlı olsa da bir süreliğine kibar davranabilirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu, koridorda yan yana yürürken, ikisi de dosdoğru önlerine bakıyor ve kendilerine gösterilen ilgiyi görmezden geliyorlardı.

"Danışman."

"Bir adın var mı?"

"Danışman." Onun homurdanması üzerine ekledi: "Adımın artık burada bir önemi yok.

Uzun zaman önce varlığı sona erdi."

Meraklı bakışlar ve fısıldaşmalar, kürsüye doğru yürürken diğerlerinin onları takip ediyor gibi görünmesi, ziyaretçilerin burası normal değildi. "Beni neden buraya getirdi?"

"Anlatmak istediğimden çok daha fazla sebepten dolayı."

ON BEŞ

Ağır bir uykudan yavaşça ve aklımda Sebastian'la . Kokusu her tarafımdaydı ve kendime bir an için izin verdim. Yumuşak şiltenin içine daha da sokuluyor, gerçekliği biraz daha erteleyebilmeyi diliyordum.

Sadece biraz daha.

Ama bu erteleme sadece birkaç saniye sürdü, sonra gerçeklik tekrar ortaya çıktı ve uyuduğumda göğsümde olan sıkı, acı verici düğüm kükreyerek geri geldi.

Sırt üstü yuvarlandım ve derin bir nefes alıp verdim. Gözlerimi avcı yeşili tavana açmadan önce. O iyi olacaktı. Michel de aynı şeyi söylemiş olsa da gözlerindeki korkuyu gözden kaçırmamıştım. Hepimiz gibi onun da Lamia'nın Sebastian'a ne yapacağı ya da onu neden kaçırdığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama bildiğim bir şey varsa o da Sebastian'ın seçme şansı alındığında pek başarılı olamadığıydı. Bu konuda çok fazla yükü vardı. Büyükannesi Josephine sürekli olarak onu manipüle etmeye ve kendi iradesine boyun eğdirmeye, onu kendi suretinde ve geçmişin büyük Kanla Doğan Arnaud'larının suretinde yaratmaya çalışmıştı. Bir de Athena ve onun manipülasyonu ve hapsedilmesi vardı...

Kalkıp giyinirken, Sebastian'ın çocukluk yıllarını düşündüm. Annesi öldüğünde ve bir yıl sonra babası ortadan kaybolduğunda başka seçeneği kalmamıştı. On yıl boyunca babasından uzak durmuştu.

Öldüğü sanılan babası sadece birkaç mil ötede hapsedilmişken, büyükannesi ve onun sürekli entrikaları.

Tam giyinmeyi bitirmiştım ki kapı çalındı. Kapıyı açtığımda babamı koridorda buldum. Şafak vaktiydi, koridordaki gri ışık kasvetliydi ve ruh halime uyuyor gibiydi.

"Sen hiç uyumaz mısın?" Geri adım , çantama gidip bir çift çorap aldım ve yatağa otururken onu içeri davet ettim.

"Pek sayılmaz. Bunu isteyeceğini düşündüm."

Başımı kaldırdığımda elinde bir şişe kan tuttuğunu gördüm. "Apollo'nun kanı," diye mırıldandım.

"Hayır," diye yanıtladı. "O Ares'e ait."

Bu vahiy karşısında şok geçirdim. Ares. Savaş Tanrısı. İçinde yaşadığım bu dünya beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Ve babam, o da sürprizlerle doluydu. "Ares'in kanını ele geçirmeyi nasıl başardınız? Ve Ne zaman?"

Sanki önemli şey değilmiş gibi omuz silkti. "Hayatımın çoğunu Olimpos'ta tanrıların arasında geçirdim."

Botlarımı almadan önce çoraplarımı giymeyi bitirdiğimde, "Bu senin eşyalarının arasındaydı," diye fark ettim. Aslında babam New 2'ye sadece sırtındaki giysilerle gelmişti. Yine de umursamamıştı; onun için anlamlı olan her şeyin zaten burada, şehirde olduğunu söylemişti. Ama Athena'nın tehdidi geçtikten ve Olimpos Apollon ve Artemis'in kontrolüne geçtikten sonra, Menai dağa asla dönmeyeceğine yemin ettiği için eşyalarını ona getirmeyi teklif etmişti.

Görünüşe göre, eşyaları arasında çok ilginç ve nadir bulunan şeyler varmış. Kötü bir gün için sakladığı başka sürprizleri merak ettim.

"İşte," dedi ve şişeyi bana uzattı.

Elimde ılıktı, neredeyse sıcaktı.

Ares, Panteonlar Savaşı'ndan beri yoktu. Kan, babamın onu ne zaman topladığına bağlı olarak en az o kadar eski ya da daha eski olmalıydı. Hiç ılık olmamalıydı, kesinlikle sıcak da olmamalıydı, ama Ares böyleydi, değil mi? Çabuk öfkelenen, asabi, tam bir baş belası.

Babam az önce bana Ares'in eski tapınağı üzerinden Olimpos'a giriş bileti teklif etmişti. Hestia ve onun gözleri ve kulakları olan asası bunu asla beklemezdi ve daha fazla zaman kaybetmeden hemen harekete geçmeliydim.

Şişeyi cebime koyup botlarımı bağlamayı bitirdiğimde, "Sanırım bu şeyin şifresi de sende?" diye sordum. Aksi takdirde asla bana verdi.

Olimpos'a kendi başınıza bir geçit açmak için iki şeye ihtiyacınız vardı. Bir tanrının kanı. Tamam. Ve o tanrının tapınağına giriş ve çıkış için kullandığı eşsiz semboller.

Tanrıların mahremiyet istedikleri ve Olimpos'taki diğerlerinin kimin gelip gittiğini bilmesini istemedikleri zamanlar vardı. Bu yüzden, uzun zaman önce, sadık tebaalarının, sevgililerinin ve komplocularının ana kapıdan girmek yerine doğrudan tapınaklarına seyahat etmeleri için bir yol yaratmışlardı.

Kana ve şifreye sahip olan herkes -tanrının şifreyi değiştirmemesi koşuluyla- Olimpos'a sürekli biletine sahipti. Biri olmadan diğeri işe yaramazdı.

Babamın cebinden çıkardığı altın diskin ters dönerek yanımdaki yatağın üzerine düşmesini izlemek için durakladım. Apollo'nun diskine benziyordu ama kararmıştı ve çok çok daha eskiydi. Ama yaşına rağmen ejderha ile süslenmiş bir miğfer imgesini çevreleyen semboller hâlâ görülebiliyordu.

Bakışlarımı kaldırdım ve sanki babama değil de eskiden olduğu avcıya bakıyormuşum gibi hissettim. Mavi gözleri intikam alma ve savaşma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bir yanının son altı ayın ona getirdiği huzurun tadını çıkardığını bilsem de, bir yanı da Savaşın adrenalini, avın taktikleri ve manevraları...

Oh, .

"Hayır." Yüzündeki ifadeyi anladığımda paniğe kapıldım. "Asla geri dönmeyeceğini söylemiştin." Tanrı aşkına, daha yeni bir araya gelmiştik. Gerçekten

Hayatım boyunca özlediğim baba/kız bağına kurmaya başlamıştım ve Dünya'da bunu -onu- tehlikeye atmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ve Theron, Perseus'un eski oğlu, Athena'nın bir numaralı avcısı, Olimpos'a gitmek bir el bombasının pimini çekmek gibiydi.

Birbirimize bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Babam ne kadar korkunç görünse de -aslında o ölümcül ifadesi ve yara izleriyle- ben geri adım atmıyordum.

Ceketimi sırt çantamın içine soktum. "Unut gitsin. Gitmiyorsun." "Sen benim kızım, kalbim, *agapitós*'um olabilirsin. Ama kimse sana nereye gidip gidemeyeceğimi bilemem. Sen bile." Ses tonu sakın ve kesindi.

Duygularımı denklemin dışında tutmaya çalıştım ama yine de içime işlediler. "Kaç kişinin senin ölmeni istediğini biliyor musun? Athena'nın ne kadar düşman biliyor musun? Sen onun avcısıydın, bu da *hepsini* senin düşmanın yapıyor. Olimpos'a ya da herhangi bir Yunan diyarına adımını atarsan kışına tekme yersin. Artık hüküm sürmek için orada değil. Sahip olduğun her türlü koruma yok oldu. Ondan nefret etmen ve ona ihanet etmen umurlarında olmayacak. Tek gördükleri onun suikastçısı olacak. Ve senin kanını isteyecekler. Bundan daha fazlasını. Senin de onun onlara çektiirdiği gibi acı çekmeni isteyecekler."

Tiradımı bitirdiğimde biraz nefes nefese kalmıştım. Bir botumun bağcıkları çözülmüş, sırt çantam bir elimden vaziyette durdum ve söylediğim her şeye meydan okumasını bekledim.

Hepsi doğruydu.

Sarışın bir kaş kalktı. "Bitti mi?"

Öfke yüzümü kızarttı. "Bu hâlâ intihar etmek isteyip istemediğine bağlı." Bu alaycı sözler gözlerimi yaşarttı. Dantelimi bağlamak için diz çöktüm. "Ölmeni izlemeyeceğim." Sarsıntılı hareketlerimi sabitlemeye çalışırken boğazım düğümlendi. "Bak, senin çekeceğin kadar dikkat çekmeyeceğim. Yalnız gidersem daha kolay olur. Zaten Archer için vermem gereken bir savaş var ve bir de senin hayatın için savaşmak istemiyorum. Sizi öldürmek isteyen herkesle savaşmak zorunda kalmanın getirdiği zaman kaybından bahsetmiyorum bile. Biliyorum. Güçlüsün." "Ama seni isteyen çok fazla var--"

"Ari."

Dantelimi düğümlmeyi bıraktım. Üç düğüm. Üç düğüm atmıştım. Harika. Çözmesi çok zor olacaktı. Ağır bir iç çekişle başımı kaldırdığımda onu karşımda buldum. Onunla kavga etmek istemiyordum, bu şekilde ayrılmak istemiyordum.

Yatağa oturdu. Çenesi gergindi, gözlerinde duygular yüzüyordu. "Seni yalnız bırakırsam bir baba olurum?"

"Hayatta olurdun. Ve bu benim için yapabileceğin en iyi şey. Lütfen kal."

"Bunun benim olduğum her şeye nasıl ters düştüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Sen benim çocuğumsun. Çok uzun zamandır senin yanında değildim, seni koruyamadım. Ve şimdi benim ihtiyacın yok." Bir elini yüzünde gezdirdi ve derin bir nefes verdi.

bir rahatlama kapladı. Kalacaktı. Başka bir şey söyleyemedi kollarımı ona doladım. Beni kucağına çekti ve

Sarılmama karşılık verdi. "Sert, inatçı çocuk. Senin için her şeyi yaparım."

Arkama yaslandım ve gülümsedim. "Aynen öyle, ihtiyar." Sanki onun benim için hissettiklerini benim de için hissettiğime inanamıyormuş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bir de şu açıdan bak. Gitmemen beni koruyor, çünkü benimle birlikte olsaydın, elli mil yarıçapındaki her ölümsüzü kendine çekerdin, inan bana."

"Hepsini alabilirim."

"Biliyorum."

Violet açık kapıyı çaldı. İri gözleri sanki babamın bana sarılması daha fazla incelenmesi gereken yabancı bir şeymiş gibi merakla etrafı süzdü.

"Bu sefer ben de seninle geliyorum," dedi.

Şu anda bu özel kavgayı yapmamaya karar verdim. Bunun yerine ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım.

"Dünya ne geliyor," diye mırıldandı babam. "Kızım ve bir çocuk, tecrübeli bir savaşçı için daha uygun olan bir savaşta savaşmak istiyor." Şakağını ovuşturdu. "Kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum."

Omzunu okşadım. "Biliyorum. Alacakaranlık Kuşağı gibi. Ya da, bilirsin," dedim Violet'e göz kırparak, "New 2."

Homurdandı.

Odadan çıkarken, babam arkamdaydı, koridorda elini omzuma koydu. "Mermer geçit yapmak için en iyisidir, özellikle de kan bu kadar eskirse."

Omzumun üzerinden baktım ve başımı salladım. Kan sembollerinin mermere yazılmasının nedeni mermerin geleneksel olması mıydı, yoksa mermerin tercih edilmesinin gerçek ve özel bir nedeni vardı, emin değildim. geçit yapmak. Her iki durumda da, bir geçit yapmak için yeterince büyük ve biz yokken keşfedilmeyecek veya sembollerimiz yıkanmayacak kadar gizli bir mermer bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Violet, "Katedral caddenin karşısında," diye önerdi.

Fransız Mahallesi'nde tonlarca mermer vardı, ancak yapmak istediğim son şey onları kanla ve yanlış ellerde son derece sorunlu olabilecek sembolleri geride bırakmaktı.

"Çok açıkta," dedim. "GD'ye geri dönüp mezarlığı kullanmamız gerekecek." Orası artık unutulmuş, büyümüş ve bataklığa dönmüştü. Biraz mermer kullanmamız için mükemmel bir yerdi.

"Ya da Arnaud House'a gidebilirsiniz," diye önerdi babam. aşığıya indik. "Josephine'in bahçe duvarı mermerden yapılmış. Bir kısmı sağıın altından geçerek onu hava koşullarından koruyor. Temizlik yaparken fark ettim..."

Cesetlerin evden çıkarılması ve duvarların, yerlerin ve mobilyaların kan ve maddeden gibi temizlik. Sebastian'la birlikte evi kimin öldürdüğüne dair ipucu aramaya gittiğimiz geceden beri hiç geri dönmemiştim. Josephine ve Athena'nın çocuğunun taş heykelini nereye saklamış olabileceğı. Bulduğumuz şey bir korku filminden fırlamış gibiydi. Tüm personel ve aile parçalara ayrılmıştı.

"ok daha yakın. Birkaç dakika içinde orada olabilirsiniz," diye ekledi. "Ayrıca ev güvenli..." Bu da hem insan eliyle hem de doğaüstü yollarla sıkıca kilitlendiğı anlamına geliyordu.

"Kulağı hoş geliyor," dedim ön kapıda. "Ben oraya gidiyorum."

"Michel'de anahtar var. Burada bekle. Ben getiririm."

Anahtarı almak için ayrıldığında, bu fırsatı Violet ile konuşmak için kullanmaya karar verdim.

"Benim çok küçük, çok genç olduğumu düşünüyorsun," dedi ben daha tek kelime edemeden.

"Gensin." Kapıya yaslandım. "Ve küçüksün." "Ama güçlüyüm. Bunu sen söyledin. Sen de biliyorsun."

Tam olarak tartışamayacağım bir gerçek. Boş zamanlarımda Violet'i bataklığa, Nehir Cadısı/Pandora'nın kulübesine götürüyor, kökenleri ve biyolojik ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmesine yardımcı olma sözümü yerine getiriyordum.

Orada, Pandora'nın Violet'in büyüdükçe ne olduğu ve neler yapabileceğine dair düşüncelerine, teorilerine ve deneylerine ayrılmış günlüğünü ortaya çıkarmıştık.

Ve tabii ki, Violet'in bu teorilerini okuduktan sonra onları denemesi ve yeteneklerini test etmesi gerekiyordu.

Violet beni koruyabilir mi? Tabii ki korur.

Pandora, Violet'i var olan en güçlü kalkandan, Zeus'un kayıp Aegis', Titanların Kralı olan babası Kronos'un derisi kullanılarak yaratmıştı. Dora kalkandan deriyi almış ve hatırı sayılır büyüsünü kullanarak derinin rahminde bir yumurta büyötmüş, onu bataklığın karanlık sularının derinliklerinde beslemişti. Amacı yeni bir aegis, *yaşayan* bir aegis yaratmaktı.

Athena'nın hayatına son vermesine yardım edecek bir araç.

Bir Titan yaratmıştı. Bir kalkan kız.

Violet.

Ama ne kadar güçlü, ne kadar eşsiz olursa olsun, bu onun genç ve deneyimsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ne kadar eğitim olursak olalım, buna hazır değildi.

"Bak," dedim ona, "otostop çekerek ve beni böyle koruyarak ne kadar bilmiyoruz."

"Yorulmuyorum. Sanki bataklıkta sırtüstü yüzüyormuşum, mavi gökyüzüne bakıyormuşum, sürükleniyormuşum, hayal kuruyormuşum gibi. Sorun yok."

"Peki ya yemek, içmek? Eğer dikkatli olmazsanız, kendinizi kaybedebilirsiniz."

"Ama benim için dikkatli olabilirsin. Ayrıca, seni korurken acıkmıyorum ya da susamıyorum."

"Sadece birkaç saat denedik ve o da hep ideal koşullarda oldu, stres ya da tehdit altında değil. Gideceğim yer bataklıktan tamamen farklı, Violet."

"Yani? Archer'ı bulmaya yardım etmek istiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ben de bu işte iyiyim." Ellerine baktı, kaşları çatılmıştı.

Söylemediği sözleri duydum. İyi olduğu tek *şeyin*, var olmasının tek nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Violet ne olduğunun keşfedilmesiyle oldukça iyi başa çıkıyordu ama yine de şüphe duyduğu anlar oluyordu, sanki kimse onu gerçekten istemiyormuş gibi, sanki onu tanımlayan tek şey gücüymüş gibi hissettiği anlar.

"Sen de çocuk olmak ve sürekli herkesi koruma sorumluluğunu taşımamak için ," dedim önünde diz çöküp vurgulamak için elbisesinin eteğini çekiştirerek.

Babam anahtarla geri geldi. Doğrudum ve anahtarı ondan aldım. Violet kızgındı; bunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Ama teslim olmayacaktım.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Seni geçireyim."

Violet onun da gelip gelemeyeceğini sorduğunda hayır demedim. Archer'ın kurtarılmasında yer almasını engelleyerek ona zaten en büyük hayır cevabını verdiğimi düşündüm.

Michel'den çıkıp nemli yaz gecesine doğru ilerlerken babam tavsiyesini verdi. "Olimpos'ta dikkatli ol. Apollo ve Artemis orayı Athena'nın kölelerinden temizlemiş olabilir. Ama hâlâ Olimpos'ta saklanıyor olabilirler."

Ormanda, dağın etrafında ve derinliklerinde. Mel'in tapınağına giden yolu hatırlıyor musun?"

Hestia benden kaçtığı için aramaya bile bulamadığım. "Evet, gölün karşısında, batıda. Hatırlıyorum." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Onu bulacağım. Beni Yeraltı Dünyası'na sokabilecek başka kimse yok, yani ya Mel ya da büstü."

"Onu hafife alma, Ari. O kendi başına bir tanrıça ve sana sadece kendisine bir şekilde faydası olacaksa yardım edecektir. Her zaman bir bedeli vardır. Ve Hera'nın hatırı için, ruhunu ilgilendiren hiçbir anlaşma yapma."

"Endişelenme." Yürürken omzuna çarptım. "Bu ruh satılık."

"Ya da borç," dedi ciddi bir şekilde. "Ya da borç."

Turist kalabalığının arasından sıyrılıp yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettik. Geceleri sokakları çok severdim. Her zaman bir hareketlilik vardı, müzik, kahkahalar, açık dükkanlar, yemek kokuları...

Yine de Arnaud House'a vardığımızda, gri malikâne etrafı yaşamla çevrili olmasına rağmen karanlık bir boşlukta oturuyor gibiydi. Görüntüler zihnimde parladı. Cesetler. Kan. Evin önündeki sokakta Gabriel'i öldürmüştüm. Kendimizi ve şehri kurtarmak için savaşıırken kapı ve pencereler paramparça olmuş, evin içinde ise hasar çoktan verilmişti.

Tek kelime etmeden onarılmış ön kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Arka tarafa ve avluya doğru ilerlerken alçıpan ve boya kokusu havada asılı duruyordu. Yasanın karşısına geçip bahçenin arka tarafı boyunca uzanan yüksek mermer duvara bakana kadar durmadım.

Josephine için en iyisi...

Madalyonu ve şişeyi cebimden çıkardım, tıpayı açtım ve kanı parmağımın ucuna değdirdim, ardından madalyondaki dört sembolü mermerin üzerine çizmeye başladım. Dört köşe. Dört sembol. Geri çekildiğimde, mermerin artık mermer değil de başka bir şey olduğunu gösteren hafif parıltıyı görebiliyordum.

"Ya kapı diğer tarafa gitmişse?" Violet sordu.

"Yol açılmayacak ve duvar mermer olarak kalacak," diye yanıtladı babam.

Violet bana hızlıca sarıldı ve sonra babama döndü. "Ben şekerçi dükkanına gidiyorum. Michel'de görüşürüz." O cevap vermeden önce,

bahçeden atladı.

Bir an için şaşkınlıkla arkasından bakakaldım, acaba aniden kızgınlığı geçti mi yoksa bana o kadar hastaydı ki gitmek zorunda mıydı?

"Ben onunla konuşurum," dedi babam. "Sen kendine iyi bak."

"Yapacağım." Kendinden emin bir ifadeyle gözlerini kamaştırabilirdim ama o bu tür saçmalıkları anlayabilirdi, bu yüzden sarılmakla yetindim. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu rahatlatamazdı. Ben dönene kadar endişelenecekti.

Mermer duvara döndüğümde bu farkındalık içime bir sıcaklık yaydı. Babamın endişelenmesini ya da stres yapmasını *istediğimden* değil, ama garip bir şekilde, böyle şeyler hissetmesi beni son derece memnun ediyordu.

Arkama bakmadan mermer duvara doğru yürüdüm.

ON ALTI

Hava sıcak ve nemliden serin ve hafif küflü bir havaya dönüştü. Loş ışık geniş bir kemeri aydınlattı ve zayıf bir şekilde odanın içine yayıldı, gölgeli figürlerle kaplı pürüzsüz mermer duvarları aydınlattı. Gözlerim alıştığında, gölgelerin tüm odayı saran, tanrılar ve insanların görkemli bir savaşını tasvir eden uzun bir duvar resminin parçası olduğunu fark ettim.

Odanın ortasında büyük bir masa vardı, dev bir akik yığını. Pürüzsüz yüzeyi dışında görünen her santimi zafer ve savaşın en şaşırtıcı sahneleriyle oyulmuştu. Ares'in masanın üzerine eğilmiş, bir sonraki istilasını planlarken yüzeyine haritalar yaydığını hayal etmek kolaydı.

İnce bir toz tabakası masayı kapladı ve bana Hestia'yı düşündürdü. Belli ki bin yıl önce ölmüş bir tanrının tapınağıyla ilgilenmek için hiçbir neden görmemişti.

Bu muhteşem yerin artık unutulmuş koruyucu tanrısının aynası olduğunu düşünmek beni biraz üzdü.

Savaş odasından çıkıp koridordan ana salona doğru ilerlerken ayak seslerim ve giysilerimin sürtünmesi boş alanı işgal etti.

Kalın sütunlar, kasvetli karanlıkta kaybolacak kadar yüksek bir tavanda kayboluyordu. Zeus'un tapınağının parlak, devasa huşuunun aksine, Ares'in tapınağı uyuyan bir canavardı, savaşa, güce, hünere, hassasiyete, şiddete, kan dökmeye adanmış bir sunak...

Büyük savaş tanrısının ihtişamı geçmişti. Güç ve kudret artık devasa salonlarda kol gezmiyordu. Ana salonun karşısındaki uzun, açık kolonaddan süzülen ışığa yaklaşırken parmaklarımın pürüzsüz bir sütunun üzerinde gezinmesine izin verdim. Burada bir aidiyet, bir birliktelik havası vardı; iyi bir dövüşü seven, meydan okumayı seven, savaş sanatını anlayan ve kan dökmenin, öldürmenin içsel doğasını anlayan yanıma hitap eden bir hava...

Açık sütun dizisine yaklaştığımda bakımsız bir bahçe görüldü. Havada hafif bir serinlik vardı, sessiz ışık dağın üzerine şafağın çöktüğünü gösteriyordu.

Bahçeye giden taş patikadaki çatlaklardan çimler uzanıyordu. Sol tarafımda, çevresi boyunca uzanan alçak bir bankın bulunduğu geniş, yuvarlak bir alan vardı. içinde hiç ot yetişmiyordu. Çemberin yanındaki tapınağın duvarında bir zamanlar silahları tutan mandallar vardı.

Ares'in eğitim alanına baktığımdan oldukça emindim ve kılıcın kılıca karşı sesini, homurtuları, alayları ve derin, erkek kahkahalarını neredeyse duyabiliyordum.

Bran burayı çok , diye düşündüm sağa ve uzun bahçeye doğru ilerlerken, alanı inceliyor ve etrafı çevreleyen yüksek duvarın içinde ötesinde herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinliyordum. Yakında güneş yıkayıp geçecekti.

Havada kalan ince sis zarı kalkacak ve tüm Olimpos uyanacaktı.

Bu olmadan önce Mel'in tapınağını bulmalıydım.

Bakışlarım, heykeller ve çiçekli ağaçlarla çevrili uzak bir köşede yer alan terk edilmiş bir çeşmeye takıldı. Bu kadar uzaktan söylemek zordu ama heykellerin ötesindeki duvarda bir kırılma varmış gibi görünüyordu. Heykellerin neden olduğu bir yanılsama olabilir ama denemeye değer.

İki uzun heykel sırasının gölgesinde yürürken bir ürperti omurgamda dans etti. Hepsi savaşçıydı, sertlerin en sertleri, erkek ve kadın, tam savaş teçhizatına bürünmüşlerdi ve birkaç farklı çağdan ve medeniyetten geliyorlardı. Amazon savaşçısı. Romalı general. Ortaçağ şövalyesi.

Sıraların sonunda, heykellerden oluşan bir halka çeşmeyi çevreliyordu. Diğerlerinden farklı olarak bunlar daha büyük, daha sert ve o kadar gerçekçiydi ki hayranlıkla duraklamak zorunda kaldım. Birbirine sıkı sıkıya bağlı, belalı bir savaş birliğini andırıyorlardı.

Gruptaki en büyük savaşçı dikkatimi çekti. Her kimse, bana gururlu Bran'i hatırlatan sert görünümlü bir orospu çocuğuydu.

Omuzları, sert çenesi ve bakışlarındaki ölümcül vaat.

Ares'in kendisi olsa hiç şaşırmazdım.

Heykellerin ötesinde, duvarda bir aralık buldum ve yönümü buldum. Tapınak, ana çimenliğin köşesine yakın bir ağaç korusunun içinde yer alıyordu. Çimenliğin kenarından hızla geçtim ve ağaçları siper olarak kullanarak göle doğru ilerledim. Kıyı şeridinde, kayalar ve ağaçlar, derin orman ve Athena'nın tapınağının kalıntıları görünene kadar bana koruma sağladı.

Oradan batıya yöneldim ve babamın gölden uzaklaşıp tepelere doğru ilerledim.

Yaygın inanışın aksine, Olimpos dağın en tepesinde oturmuyordu. Aksine, tarlalar, göl, ormanlar ve dağın daha da yukarısına çıkan tepelerin bulunduğu yüksek bir platoya sahipti.

Babam Mel'in tapınağını gördüğümde tanıyacağımı söylemişti. Fazla bir şey yoktu ama tahminimce küçük bir tapınaktı.

Dağda gördüğüm diğerleri, onun aydınlık ve karanlık doğasını gösteren bazı özellikler.

Orman sıklaşmıştı, bu da yolculuğu yavaşlatıyordu. En az bir ya da iki mil gitmiştim ama bir patıkaya ya da yola rastlamamıştım, yine de orada burada birkaç tapınak görmüştüm. Hiçbiri Melinoe'nun evi olabileceğini düşündürmüyordu.

Yakınlarda bir sopa kırıldı.

Dondum kaldım, ağaç labirentine bakarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Biri beni takip ediyordu. Bir sonraki hamleme karar veremeden ıslık gibi bir ses havayı deldi ve bir ok yüzümün önünde vızıldayarak yakındaki bir ağaca saplandı.

Lanet olsun.

Kalbim boğazımda, en yakın ağaca doğru atladım. Siyah bir ışık gözüme çarptı ama aniden bastıran ok yağmuru yüzünden dikkatim hayatta kalmaya odaklanmıştı. Okçunun nerede olduğunu görmem gerekiyordu ama bakmak için her eğildiğimde bir ok beni ormanın daha da içine sürüklüyordu.

Sanki beni güdüyordu.

Boş ver onu. Zorlandığım yöne doğru dönmeye başladım.

Kafamın birkaç santim ötesinden bir ok fırladı.

Kenara doğru savruldu ve küçük, siyah giysili *bir şeyle* çarpıştım, o da hemen siyah bir sis bulutuna dönüştü ve ardından vücudumu sararak beni muhteşem siyah bir zırhla .

"Violet!" Şaşkınlıkla bağırdım.

Ama Şimdi onunla uğraşacak zaman yoktu. Bir ağacın arkasına saklanıp sırtımı yasladım ve ormana sessizlik çökerken nefesimi tuttum.

Onun orada olduğunu bilmek, onu taŐıdığımı ve her an bir saldırıya maruz kalabileceğini bilmek garip bir duyguydu.

Etrafımı gözden geçirdim ve ya da üstümüzdeki ağaçlarda yaklaşan ya da saklanan bir Şey görmedim. Ağaçların arasında yüksek bir sırt vardı. Eğer oraya ulaşabilirsem, okuya bakma Şansım olabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve sonra deli gibi koştum, zırhım inanılmaz derecede hafifti.

Sırt dikti ve ince ağaçlar ve kayalarla kaplıydı. Eğimi tırmanırken kalçalarım ve baldırlarım yandı. Zirveye ulaştığımda daldım, etrafımda döndüm ve ne olabileceğini görmek için kenara doğru srndm.

takip etti.

Hiçbir Şey.

Zorlukla nefes bekledim, terim soğuyana kadar orada kaldım. Hiçbir Şey hareket etmedi. Hiçbir Şey gelmedi. Eğer okçu lmemi istiyorsa, zamanı vardı. Yine de rahatlamadan önce yirmi dakika daha bekledim.

"Violet. nde ve ortada."

Soğuk bir ipek tabakanın tenimden kayması gibi, Violet kendini uzaklaştırdı. Formu toplandı, tanıdığım kıza dönüŐen kara bir bulut. Mardi Gras maskesini düzeltirken o yuvarlak gözleriyle meydan okurcasına bana baktı.

"Hiç zgn değilsin, değil mi?" Elimi yüzümde gezdirdim. Robin Hood dışarıda bir yerlerdeyken geri dnemezdim. Lanet olsun. Beni çok kötü bir duruma sokmuştu.

Küçük pembe dudakları inceldi. "Başka türlü gelmeme izin vermezdin."

"Bana yalan söyledin, babama da yalan söyledin." Eve saklanmış ve babam gittikten sonra kapıdan ık mıŐ olmalı. "Hadi, Őurada başka bir tepe var. Oradan her Şeyi daha iyi görebiliriz."

Dik sırttan aşağı kaydık, kayalık bir vadiden ve dereden geçtik, sonra bir sonraki sırtta tırmanmaya başladık.

"Ya Mel tapınakta değilse?" diye sordu. "O zaman varlığımızı belli ederiz."

"Sence beni hatırlıyor mudur?"

"Eminim." Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçmesine yardım ettim, hala inanamıyordum.

peşimden geldi, hala kızgındı ve onu biraz dikkatli ve mantıklı olmaya zorlamak istiyordu.

Bir süre sessizlik içinde tırmandık. Ama sonunda, öfkem söndü. Violet beni korumak için verdiği sözü yerine getiriyordu. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi . Tamamen kaçmış olsa da, onu suçlamak zordu. Ebeveynleri ve yetişkinler tarafından korunarak büyümüş gibi değildi. Violet bataklıkta büyümüş, çoğunlukla kendi başının çaresine bakmış, kendi istediğini yapmıştı. Hayatını ve kararlarını başkalarına devretmek gibi bir kavramı yoktu.

"Ondan hoşlandın, ha?" Ben sordum. "Kim, Mel mi?"

Başımı salladım. Violet Mel'le GD'deki eski evimizde tanışmıştı. Violet'i en çok neyin büyülediğinden emin değildim: Mel'in teninin iki farklı tonda olması mı yoksa ruhları öbür dünyaya gönderebilme ya da onları yumruğuyla ezip toz haline getirebilme yeteneğine sahip olması mı?

Violet her ikisinden de eşit derecede etkilenmiş görünüyordu. "O iyiydi. Farklıydı. Benim gibi."

Tepeye tırmanırken aşağıdaki ormanın yerini küçük bir tapınağı çevreleyen küçük bir açıklığa bıraktığını gördüm. "Sanırım bu kadar."

Ve bizi buraya okçunun getirdiğinden oldukça emindim. Bana ormanda rehberlik eden okların başka bir açıklaması olamazdı.

"Elimi tut."

Vi'nin eli benim elimdeyken sırtın diğer tarafından aşağı kaydık.

YEDİ

MEL'İN TAPINAĞI KÜÇÜKTÜ, dağdaki diğer tapınaklara kıyasla minicikti, dört sütunla kaplıydı ve altı sütun derinliğinde sıralanmıştı. Orman tarafından korunan küçük bir açıklıkta yer alıyordu. Taş, gri çizgileri olan beyaz mermerdi. Hestia yıpranmış, kirli mermer karşısında küplere binerdi. Bu Zemin dağınıktı; sopalar, yapraklar ve dallar yere dökülmüştü. "Seni korumalı mıyım?" Arazinin kenarında durduğumuzda Violet sordu Odunlar.

"Mel bizim düşmanımız değil," dedim. "Ama her ihtimale karşı, evet. İçeri girip her şeyi kontrol ettikten sonra ayrılacağız. Kulağa hoş geliyor mu?" Başını sallayarak onayladıktan sonra kara bir buluta dönüşerek dağıldı ve bedenimi o müthiş siyah zırhıyla .

Acele etmeden önce bir an dinledim ve etrafı taradım. Tapınak basamakları, beş uzun merdivenden büyük kapılara kadar. Menteşeler gürültülü bir gıcırta çıkararak bir tarafı kayarak geçebileceğim kadar açtıktan sonra kapıyı arkamdan iterek kapattım.

Hava soğuk ve bayattı. Karanlıktı, tek ışık ana salonun ötesindeki orta avludan geliyordu. Mel'in tapınağı Ares'in tapınağından daha terk edilmiş ve unutulmuştu.

Avlunun arkasındaki kutsal alanın Mel'in burayı hâlâ evi olarak gördüğüne dair bir işaret vermesini umarak ışığa doğru yöneldim. Atrium gökyüzüne açıktı ve yüksek mermer duvarlarla çevriliydi. Sarkan bir çatı bir ayak kadar dışarı taşıyor, mermeri ve garip duvar resimlerini koruyordu.

karşılıklı duvarlara boyanmıştı. Gökyüzüne açık olan avlunun ortasında küçük bir fiskiye, küçük beyaz ve mavi çiçeklerle dolu bir havuza su damlatıyordu.

Duvar resimleri çarpıcı biçimde farklıydı. Bir tanesi karanlıktı ve simsiyah bir gökyüzü ile mısır sapları gibi duran ceset tarlalarının olduğu çorak bir manzarayı gösteriyordu. Tarlalar kilometrelerce uzanıyor, siyahlık ve ateşten oluşan bir dağ silsilesinin içinde kayboluyor gibiydi. Karşı duvar tamamen aydınlık ve hayat doluydu. Mavi gökyüzü, çayırlar, parlak beyaz güneş...

Duvar resimlerinin her birinde rahatsız edici olan şey, ait olmayan figürlerdi. Işıktan bir varlık ceset tarlasında nöbet tutarken, karanlıktan bir varlık kır çiçekleriyle dolu çayırdaki durmuş, uzaklara bakıyordu. Mavi gökyüzü.

İçimdeki hüznle birlikte omurgamda bir ürperti hissettim. Bu Mel'in hayatıydı. İki dünyalı bir varlık, hiçbirine ait değil, asla birinin ya da diğerkinin tam bir parçası değil.

Avludan çıkarak tarıncının iç mekânına girdim. Eski bir kanepe, yıpranmış bir halı ve iki rahat deri sandalyeyi sabitleyerek bir kenarda duruyordu. Büyük bir ateş çukuru odanın ortasında duruyordu. Görünüşe bakılırsa orada bir süredir ateş yakılmamıştı.

Kutsal alan bir stüdyo daireyi andırıyordu. Bir bölüm oturma odası, bir bölüm yatak odası, bir bölüm de bir çeşit sunak masasıydı.

Mel burada değildi ve görünüşe bir daha geri döneceğinden de emin değildim. Violet'e "Artık dışarı çıkabilirsin," dedim.

Violet yeniden ortaya çıktı ve maskesini ayarlayarak odayı taradı avluyu incelemeye gitmeden önce. Geçitte durakladı, gözleri duvar resimlerinden birine sabitlenmişti. Hiç şüphesiz Mel'i anlıyordu, onunla çok fazla insanın yapmadığı ya da yapamadığı bir şekilde ilişki kuruyordu.

"Sence farklı olmaktan hoşlanıyor mu?" Violet omzunun üzerinden bir bakış atarak bana sordu.

Soru beni şaşırttı. "Bilmiyorum." Mel'i gördüğüm ve onunla etkileşime girdiğim zamanları düşündüm. Kendi rahat görünüyordu ama görünüş aldatıcı olabilirdi. İnsanlar içten içe ölmek üzereyken gülümseyebilir ve sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmış gibi bir odada çalışabilirlerdi.

"Etrafa bir göz atalım, bakalım kişisel bir şey bulabilecek miyiz, onu buraya getirmek için kullanabileceğimiz bir şey."

İşe yarar bir şey bulduğumdan değil. . Sunak ve arkasındaki duvardaki niş bile boştu.

Mel'in özel alanına girmek bana son derece rahatsız edici bir his veriyordu. Tanrıların ülkesinde böyle bir şey yapmak büyük bir yasaktı. Kimse buna cesaret edemezdi.

Ama tek yapmam gereken Archer'ı düşünmekti.

Açık alanda ilerlerken, birkaç önemsiz eşyayı incelemek için durduğumda, Mel'in Olimpos'ta gerçekten hoş karşılanıp karşılanmadığını merak etmek zorunda kaldım. Bildiğim kadarıyla Yeraltı Dünyası'nın tanrıları, evlerini dağda kuranlarla pek sıkı fıkı değillerdi.

Mel ve onun gibiler inananlardan sevgi ve bağlılık görmediler. Korku ve saygı gördüler. Asla sevmeydi. Ve onun hafif tarafıyla, bu sevgiye aşırı bir ihtiyaç duyup duymadığını merak etmek zorundaydım, çünkü bu bir onun da doğuştan gelen bir parçası.

Kanepeye oturdum, eğilip sırtın üzerinden tırmanırken bir kayaya çarptığım için kaval kemiğimde ağrıyan bir noktayı ovaladım. Violet kanepenin kenarına oturdu. çıkardı ve birkaç küçük çakıl taşı attı.

Bedenim minderin içinde gevşedi. Göğsümden bir esneme yükseldi. Gözlerimi kapattım, bundan sonra ne yapacağıma dair biraz ilham almayı umuyordum.

Gözlerimi hiç kapatmamalıyım.

Bunu yapar yapmaz, doğruca bir kâbusun içine daldım.

Kötü, sıcak bir rüzgâr yüzümü savurdu. Gözlerimi kapatamadan küçük toz parçacıkları gözlerime çarptı ve bir düzine yakıcı iğne gibi battı. Gözlerimi ovuşturarak rüzgârdan uzaklaştım. Gözlerimi tekrar açtığımda görüşüm sulanmıştı ama yavaş yavaş manzara netleşmeye başladı.

Çorak, siyah bir yoldaydım. Önümde sallanan ceset tarlaları vardı. Bedenleri, eski benliklerinin hayalet kabukları, acı içinde sallanıyor, elleri uzanıyor, asla gelmeyecek bir kurtuluş için yalvarıyordu. Korku bana çarptı, derinlere indi ve ruhumu sıkı bir yumrukla yakaladı.

Cehennemdeydim. Cehennemdeydim.

Uzun saçları ortadan ikiye ayrılmış, bir tarafı beyaz, diğer tarafı gece kadar siyah, ruhani bir görüntü. Yarık alnından aşağıya doğru devam ediyordu, tüm vücudu iki renkle bölünmüştü. Aydınlik ve karanlık. Sadece gözleri aynıydı, maviye vurulmuş hayalet bir gri.

Melinoe. Persephone ve Hades'in kızı.

Adımları telaşsızdı. Pırıl pırıl mücevherlerle süslü gümüş bir elbise giymişti, elbisenin uçları ruhlardan yapılmıştı, sırf hayalet gibi

sürekli hareket eden bir tren oluşturmak için arkasından süzülen formlar.

Boğazımdaki panik yumrusunu yuttum.

Mel'i daha önce hiç görmemiştim, Yeraltı Dünyası'ndaki ruh ezici ihtişamıyla değil.

Bana bilmiş bir bakış attı.

Ona doğru başladım ama ayaklarım kuru kara toprağa kök salmış gibi sıkışmıştı. Bacağımı tutarak sarsıldım, tüm gücümü kullanarak ama sadece dengemi kaybedip yere düşmeyi başarabildim. O anda aklıma yerde kalakalmış geleceğime dair keskin, canlı görüntüler geldi. Açlıktan ölmek, bedenimin kuruması, sert rüzgârda dalgalanan zayıf bir bayrağa dönüşmek. Ama daha kötüsü duygulardı. Korku. Pişmanlık. Umutsuzluk.

Birden görüntüler kayboldu. Büyük rahatlama iç çekişim boğazıma dolanan bir el tarafından kesildi. "Tapınağımı kirletmeye cüret ediyorsun."

Mel üzerime eğildi, gözleri soğuk ve kırılıyordu.

"Seni bulmanın tek yolu buydu," diye zorla söyledim.

Beni geri itti. Tanrı'ya şükür ayaklarım ölü topraktan kurtulmuştu. Ona endişe ve umut karışımı bir bakışla baktım ve yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım. "Bu bir rüya mı yoksa gerçekten burada mıyım?"

"Bir rüya. Kâbuslar uzmanlık alanlarımdan biridir," dedi duygusuzca, tarlaya bakıp başını tarlada hareket eden bir şeye doğru eğerken. "Gördün mü?"

Gücüm bacaklarımı terk etti. Dizlerimin üzerine çöktüm, şok olmuştum ve nefesim kesilmişti, nefes alamıyordum, korkunç görüntüden başka bir yere bakamıyordum - annemin ruhani cesedi tarlada sallanıyordu. Teni çökmüştü; gözleri boş siyah yuvalardan başka bir şey değildi, beyaz saçları tel teldi ve ince beyaz yılanlarla doluydu. Çiğ sefalet göğsümü yırttı ve bedenimi taşılaştırdı. Sesleniyordu, bir şey arıyordu, ama konuşacak dili yoktu, ama büzüşmüş dudaklarında ismi açıkça görebiliyordum.

Ari. Ari. Ari.

"Dur," diye yalvardım, gözyaşlarımda boğuluyordum. "Bu çok zalimce. Sadece dur. Bunu görmek istemiyorum." Sonra aklıma gördüğümünden daha kötü, korkunç bir düşünce geldi. "Burası onun yattığı yer mi?" Ağladım. "Burası onun öbür dünyası mı?" Bu sonsuz ıstırap.

Görüntü kayboldu. "Hayır. Bu sadece senin kâbusun. En azından onlardan biri." Sarsılmış ve bunalmış bir halde kendi içime kıvrıldım.

Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu herhangi birine nasıl yapabilir? Yumruklarım sıkıldı. Başımı kaldırdım ve ona dik dik baktım.

"Beni kendi diyarıma götürmeyi düşünme, gorgon," diye uyardı öfkemi hissederek.

"Ben bir gorgon değilim."

"Belki değil, ama bir tanesinin gücüne sahipsin. Ayağa ," dedi. "Silkelen, bu sadece bir rüyaydı."

Bu ona daha da ters ters bakmama neden oldu.

Uzaklaştı ve tarlaya baktı, treni arkasında alevlendi, hayalet gölgeler efendilerinin etrafında hiç bitmeyen bir dans içindeydi.

Mel'in bana attığı kabus gibi tokadın etkisiyle güçsüz ve bitkin bir halde ayağa kalktım. Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde almıştım. Zalim bir tarafı vardı ve bunu kullanmaktan çekinmezdi.

Not edildi.

"Bak, Mel. Archer burada, Yeraltı Dünyası'nda." Vücudunu büktü ve bana inanmayan bir bakış attı. "Thanatos Apollo'yu komaya soktu ve Archer'ı aldı."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Ona olan biten her şeyi anlatmaya devam ettim.

"Lamia," diye nefes aldı Mel. "Bu bir sürpriz. Thanatos adını verdiğiinden emin misin?"

"Evet. Beni ona götürebilir misin?"

Solgun dudaklarından bir kahkaha fırladı. "Çok az insan Ölüm'le yüzleşmeyi istemiştir. Bu nadir bir istektir."

"Archer onda," dedim cevap olarak.

Dikkatini tekrar tarlalara verdi. Uzun bir süre sonra, "Seni oraya götüreceğim. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Tabii ki yaptı.

"Cronus'un Kılıcı'nı istiyorum."

"Hiç duymadım."

Alaycılığına kaşlarını çatı. "Seni Thanatos'a götürdükten sonra onu bulmanı ve bana teslim etmeni istiyorum. Bu benim şartım."

"Neden yapmıyorsan yüksekleri hedefle," dedim. "Cronus'un Kılıcı. İmkansız istiyorsun."

"Pek sayılmaz."

Bu bıçağın Zeus'un yıldırımıyla ve Poseidon'un tritonuyla aynı seviyede olduğuna emindim. "Karanlıkta bir atış gibi geliyor. Archer'ı *sevdiğini* sanıyordum."

". O ilginç bir çocuk, tıpkı senin Violet'in gibi. Onun kötü olmasını istemem."

"Şu anda ona yardım edebilecek güce sahipsin." Yumruklarım sıkıldı. "Ama bunu bir bedel ödmeden yapmayacaksın, değil mi?" Bazen tanrılardan nefret ederdim. Gerçekten nefret ediyordum.

"Bunu neden yapayım ki? Bıçak elde edilebilir. Yaptığını gördüm Kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği şeyler. Senin bir ihtiyacın var. Benim de bir ihtiyacım var. Bu basit bir mesele."

Güldüm. "Doğru. Bak, sana istediğini verebilsem bile, ne işe yaradığını ya da onunla ne yapmayı planladığını bilmeden böyle bir şeyi vereceğimi mi sanıyorsun? Tur rehberliği hizmetin için dünyanın yıkımını takas etmeyeceğim. Başka bir yol bulmayı tercih ederim."

geçmeye başladım. Bana doğru döndü. Hayaletler önümde parlayıp sönüyor, hafif iniltileri rüzgârda uçuşuyor. "Hemen şimdi dökülmezsen sana yardım etmeyi düşünmem bile. Kendi yolumu bulacağım."

Sözlerimi tarttığında, bana bir şey söylemek zorunda olmadığını anladım. Ve Archer'a şu an olduğumdan daha yakın olmazdım. Ama o zaman da bıçağı eline alamazdı.

Bana döndü ve bir nefes aldı. "Kılıcı arayışım güç ya da türümün ya da sizinkinin yok edilmesi için değil. Bu tamamen kişisel bir çıkar. Ona başka bir nedenden dolayı ihtiyacım var." Gözlerinde bir acı parladı. "İçimde çatışma halinde olan şeyi düzeltmek için."

"Bütün olmak istiyorsun."

Başını sertçe salladı, çenesi gururlu ve inatçıydı. "Ana rahmine düştüğünüz anda, ilk nefesinizi aldığınız anda içinizde patlak veren bir savaş düşünün. Tıpkı onlar gibi," ceset tarlasını işaret etti, "bu her zaman mevcut, her zaman kalıcı, her zaman tüketici. Beni kurtarabilirlerdi," diye devam etti, "ailem, acılarımı hafifletebilir ve beni bir bütündür."

"Neden yapmadılar?"

"İkisi de benim başarıma olan katkılarından vazgeçmek istemedi. yukarı."

Yani kendi çocuklarının acı çekmesine izin verdiler. Tanrıların bazen ne kadar duygusuz ve bencil olabileceğini asla anlayamazdım.

"Kılıç sendeki karanlığı silecek." "Evet. Bu karanlık bir silah..."

"Yanılıyorsam beni düzeltin, ama burada işinizi tam olarak yapamazsınız. "Eğer ışıktan bir yaratıksan, Yeraltı Dünyası'na git." Mel, kâbusların tanrıçası olmasının yanı sıra ruhları da yargıladı.

"Tamamen iyileştiğimde, görevimi bırakacağım ve yerime başka birini atayacağım."

İçimden bir ürperti geçti çünkü aklı başında kim Mel'in yaptığı işi kabul ederdi ki? "Bir başkasını zorlar mısınız?"

"Bu çeşitli şeylere bağlı. Bunların hiçbiri sizi ilgilendirmez. Bunlar benim şartlarım. Bir hayata karşılık bir hayat."

Archer'ın hayatını hayatına tercih etti ve umutsuzca yeni bir Bir.

Dudağımın içini kemirdim, içten içe bunun benim olduğunu biliyordum. şansım ve zamanım . Bir an önce Yeraltı Dünyası'na girmem gerekiyordu.

"Ya bıçağı geri almayı başaramazsam? O zaman ne olacak?"

"Ben sabırlıyım, Ari. Kılıcı geri almak için iki yılın olacak. Tüm olası sonları ve kaynakları tüketirsen, ruhunu bana bırakırsın." Trenine bir göz attı. "İstediğim sonuç bu değil ama ruhun diğerlerinin yanında iyi görünecek..."

Bunu söyleyeceğime inanamıyordum, "Bıçak hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatacağınıza ve her türlü soruya cevap vereceğinize söz vermelisiniz. Bu konuda ne zaman soru sorarsam sorayım," dedim. "Eğer bıçağın tahrip edildiğini görürsem, anlaşma iptal olur."

"Ama şimdi ve burada, Asphodel Tarlaları'nda aynı fikirde misiniz? İki yıl sonra, bir hayat için bir hayat."

Zaman üzerimde baskı kurdu ve hayal kırıklığı intikam duygusuyla yeniden kabardı. Bu şekilde sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum, Archer'ın kaderinin ensemde soluduğunu biliyordum...

"Evet. Katılıyorum." Sadece zamanım dolmadan bıçağı bulduğumdan emin olmalıydım. Ne kadar zor ki? Bu düşünce beni histerik bir şekilde güldürdü.

"O halde size yardım etmeyi, sizi Yeraltı Dünyası'ndan geçerek hedefinize ulaştırmayı kabul ediyorum. Archer eve sağ salim döndüğünde, saat başlayacak. Oh, bir şey daha var. Benzer bir teklifi Violet'a da yapacağım."

"Ne?"

"Bıçağı bulamazsanız, hayatınız kurtulabilir. Violet başarısız olmanız durumunda anlaşmamızın sahipliğini üstlenme fırsatına sahip olacak. O zaman iki yıl daha sözleşmeli olacak. Bu sürenin sonunda ikiniz de başarısız olursanız. O zaman biriniz karar vermeli. hayatı benim olan."

Ona doğru bir adım attım. Bunu yapar yapmaz, trenini oluşturan ruhlar, saldırmaya hazır bir kobra gibi arkasından yükselerek etrafında döndüler. Öfkeli

küçük şeyler. Korumacı da. "O sadece bir çocuk ve iki yıl içinde *hala* bir çocuk olacak. Pazarlığı ona açarsan ne diyeceğini çok iyi biliyorsun."

Bana bakan gözlerde ne bir duygu, ne bir zafer, hiçbir şey yoktu. Öfkeyle saldırıp onu ve aptal trenini cansız yere devirmeyi o kadar çok istedim ki.

"Sana lanet bıçağını getireceğim."

"Biliyorum," dedi. "Ben sadece bundan emin oldum." Ve babam haklıydı.

Pişman olacağım şey yapmadan önce, "Beni bu lanet rüyadan çıkar," dedim.

Elbisesinin kenarını tuttu ve döndü, kuyruğu dışarı fırladı, ince hayaletler bana doğru uçtu, yüzleri netleşti, ağızları çılgık atıyordu, gözleri boştu. Kollarımı havaya kaldırdım ve kanepede uyandım.

Tanrım.

Kalbim küt küt atarken, tekrar tenime ve çevreme alışmam biraz zaman aldı.

Violet onu bıraktığım yerde, ateş çukurunun kenarında oturuyordu. "Ne zamandır baygındım?"

Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Daha yeni oturdun."

Öne doğru eğildim. "Harika." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve yüzümü ovuşturdum.

Violet yanıma gelip oturdu ve bir dakika boyunca beni inceledi. "Ne oldu?"

Ona bakmak ve başına gelecekleri bilmek zordu, onu kucağına alıp koşmaya başlamamak zordu. Ama fark etmezdi. Bunu ona vermeliydim. Tanrıça; benimle şeytanın kemanıyla oynadığı gibi oynadı. Violet'e yaptığı küçük ekleme, sırf Violet bu görevi üstlenmesin diye o lanet bıçağı bulmak için her şeyi göze alacağım anlamına .

Korku müthiş bir motivasyon kaynağıydı, değil mi?

Violet'e rüyayı ve Mel'in bizi Yeraltı Dünyası'na götürmek için öne sürdüğü şartları anlattım. "Sakın onunla anlaşma yapma," dedim ellerini tutarak. "Yapmayacağına yemin et. Bıçağı bulacağım, tamam mı? Senin bu işe karışmana gerek yok."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, soğuk bir rüzgâr avluyu karıştırdı, Mel kutsal alanına girerken yapraklar ve döküntüler etrafa saçıldı. Bu Mel en olduğum Mel'di, siyah bir atlet ve uzun savaş botlarının içine sokulmuş dar siyah kot pantolon giymişti.

"Sen ne diyorsun, karanlık olan?" diye sordu Violet'e.

Mel'e bakarken Violet'in ellerini sıktım. Sonucu biliyordum, ne olacağını biliyordum. Durduramadığım bir yolculuk gibiydi, raydan çıkmak üzere olan bir tren ve ben onu durduracak güçte değildim. Tamamen güçsüzdüm.

Violet Mel'e karşı belli bir hayranlık ve bağlılık duyuyordu. Mel hem karanlık hem de aydınlıktı ve Violet'in de kendisi için aynı şeyi hissettiği zamanlar olmuştu. İyi ve kötü. Çatışma halinde. Ve tabii ki Violet ürkütücü ve karanlık olan her şeyi severdi. Bu onun doğasıydı. Mel gibi.

"Tamam," dedi, kendinden emin bir ifadeyle bana bakarak. "Ben yapacağım o."

İçimden teslim olmuş bir nefes aktı ve başım ağır bir şekilde düştü. "Ben yapamam Buna inanmıyorum," diye fısıldadım yere, başımı sallayarak ve hissederek-
-O günün, o anın geri gelip bizi bulacağını biliyordum.

SEKİZ

SEBASTIAN Lamia'nın taştan tahtına yaklaşırken, danışman onu bırakıp Karanlık Ana'nın solunda duran Phillip'e katıldı. Phillip ona kötü bir bakış fırlattı.

Her neyse.

Sebastian odağını tekrar Lamia'ya çevirdi. Gözleri ona kaydı ve gözlerini kırpmadıklarını fark etti. Gözleri hiç kırılmazdı. Onu gördüğünden beri bir kez bile. Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi dudakları inceldi.

Kadının gücü ağır siyah bir çamur gibi adamın üzerine çökmüştü. Gözenekleri, kafatasının içinde yılan gibi kıvrılıp beynine giriyor, iradesini ve öz kontrolünü bitiriyordu. Onun cazibesi. Kokusu. Onun inanılmaz yeteneği içindeki bağlılık, sadakat ve arzu o kadar güçlüydü ki ağlamak istedi. "Daha yakına gel."

Tanrım, o ses. İçinde bir sıcaklık uyandırdı. Benimkini.

Kız onundu ve ona yaklaşan herkesi öldürecekti. Bu düşüncenin büyüklüğü, mutlak inancı ve gücü onu tökezletti ve başını iki yana sallamasına neden oldu.

Gözlerini kırptırdı. Derisinde boncuk boncuk ter vardı. Phillip'in bakışlarında bir anlık şaşkınlık gördü. Danışmanın kaşlarının endişeyle çatıldığını gördü.

Evet, Karanlık Anne yaklaş dediğinde pek çok vampirin geri adım atmadığından emindi.

Orada öylece durmuş, kadının cazibesinin ağırlığından titrerken, kontrolünü yeniden kazanmaya ve kirli uyuşturucuyu sisteminden atmaya çalışırken, kadının ürpertici gözlerinin merakla parladığını gördü. Hayır, kıvılcımlandılar, tutuştular. Tıpkı bir O bir . Elleri soğuk tahtının kenarlarını kavradı ve hevesle hafifçe öne doğru eğildi.

Ve sonra kız onun üzerine atladı, ona öyle sert çarptı ki, kız ona yapışmış halde geriye uçtu, adam yere düşerken tırnakları kollarına battı. sertçe yere indirdi. Uzun, kadim dişlerini derisine, kaslarına ve damarlarına batırırken acı boynunda patladı.

Başını yana doğru eğdi, sertçe yere bastırdı, avucunu alnına dayadı, tırnakları kafa derisini ve derisini parçaladı içerken.

Onun varlığı, onun gücü onu boğuyordu. Bu fazlaydı. O Aşırı doz. kaybediyordu. Onu emerek kurutuyordu. Ağzını her çekişi ve tenine karşı yaptığı her hareket, vahşi bir ihtiyaç ile mide bulandırıcı bir iğrenmenin şaşırtıcı bir karışımını ortaya çıkarıyordu.

İçindeki her şey savaşıyordu. Kadının altında kıvranıyor, özgür olmak için savaşıyordu ama elleri kadının kalçalarını sıkıca kavıyor, onu kendine doğru çekiyordu.

Onlar tam bir şok içinde izlerken, sayıklayan bakışları onun sarayına doğru uçtu.

Kimse onu kurtarmayacaktı. Batan bir gemide tek başınaydı. Ve kaderi mühürlenmişti. Tıpkı kendisine acımasızca işkence eden Athena'nın vampir hizmetkârı Zaria ile mühürlendiği gibi. Asla bir şans, asla bir seçenek yoktu. İkisi de ona bir seçenek sunmamıştı. Zaria'yı öldürmüştü, onu iyi bir şekilde öldürmüştü.

Kalçalarını Lamia'ya doğru bastırdı. İçinden zevk fışkırdı. Onu da öldürecek, ölüsünü ve iyisini.

Saçları adamın yüzüne değdi. Çok güzel kokuyordu ama bir anda ter, kan, yılların yağı ve kiri gibi kokmaya başladı.

Yüce İsa. Üzerinde ne vardı? Onu canlı canlı yiyordu.

Kalbine bir korku ateşi saplandı ve ona doğru savruldu, tüm yetileri kör edici bir gerçeklik anında geri döndü. Çığlık attı, gırtlaktan gelen bir kükreme, sanki korkunun kendisi uzanıp onu en derin yerinden çekip çıkarmış gibiydi.

Ve sonra tekrar soluyor, batıyor, güzel bir yalanın girdabına çekiliyordu. Hepsi yalandı.

Ve onu çok seviyordu.

Tanrıçasının, Karanlık Ana'sının gücü böyleydi.

Gözlerini kapadı ve kaslarının gevşemesine izin vererek onun sevgisini kabul etti.

*Bir soğuk şoku onu uyandırdı. Nefesini içine çekti, nefes borusuna dolan su onu boğdu. Boynu, içi ve dışı acıyla çığlık atıyordu. Beslendiği yer çiğ ve sıcaktı, ağrıyordu. Soğuk iyi hissettirdi
Şoku atlatıp boğulmayı bıraktığında. "Daha fazla," diye mırıldandı.*

"Aptal. Seni neredeyse öldürüyordu. Seni ölümüne içirdi. Bir dahaki sefere boyun eğ, seni aptal."

Phillip. Mükemmel.

"Siktir git." Üzerine bir soğuk daha sıçradı ve perişan boynuna değen soğuk çok iyi hissettirdi. "Teşekkür ederim," diye homurdandı.

Sert bir el çenesini kavradı. Bu hareketle boynunda bir acı patladı. Phillip'in yüzü netleşince gözlerini kırıştırdı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ne?"

"Ona nasıl karşı koydun?" Kızgın bir şekilde sıklı.

Hastalıklı, çarpık bir yanından bir kahkaha yükseldi, Phillip'in yüzüne gülene kadar büyüdü. Sert bir tokat yedi; başı yana doğru uçu ve yarasının üzerindeki deriyi çekti. Acı o kadar kötüydü ki midesi bulandı ve öğürdü.

Bir su sıçraması daha. Küçük avantajlar için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü. Suyu tükürdü ve Phillip'e ters ters baktı. "Ne oldu, senin için yüzyıllar mı? Kaltağı takip ettiniz ve şimdi çıkamıyorsunuz. Hiçbiriniz. O asla gitmene izin vermeyeceğim. Asla ." Tekrar kahkahalara boğuldu.

"Gitmek istemiyoruz, seni bok parçası. O bizim kraliçemiz, annemiz. Ona hizmet etmek bir onur, bir ayrıcalıktır."

"Nasıl hizmet edeceksin? Hayatın boyunca kıcı kırık bir mağarada aylaklık ederek mi?"

Phillip'in burnu neredeyse onunkine değecekti. "Dikkatli ol evlat. Yaptığım hizmeti bilmiyorsun."

"Annemin yeni bir oyuncak bulmasını üstüne alınma Phil. Eminim seni hâlâ seviyordur."

Bu kez su, kovayla birlikte ona doğru uçarak geldi. Tam ağzına çarptı. Phillip'in odadan hışımla çıkmasına neden olduğu için acıya değdi.

"Onu kışkırtmamalısın," dedi danışmanın yumuşak sesi odanın köşesinden geldi. Duvara yaslanmış, mum ışığının gölgesinde kaybolmuştu. "O büyük bir hizmet yapıyor."

"Evet. Eminim öyledir. Onun etkisinden ne kadar uzaktayız?"

"Yeterince uzak değil." Danışman gölgelerin arasından çıkıp iki kalın mumun bulunduğu masaya doğru yürüdü. Oturdu ve uzun bir süre onu izledi.

"Beni buradan indirecek misin?" Kolları gerilmiş, taş duvara zincirlenmişti.

Uzun bir süre ona baktı ve düşündü. Ona acıyor olabilirdi, çılgınlık anları yaşıyor olabilirdi ama koyu renk gözlerinde zekâ ve büyük bir samimiyet de vardı. "Bana Yeni 2'den bahset."

Gözlerini kırptırdı.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Tabii ki biliyorum. Hepimiz . Burada yaşıyor olabiliriz ama dünyada neler olup bittiğini biliyoruz. Kraliçemiz oraya gitti ve seni oradan aldı, değil mi?" Cevap vermedi. "Biz Novem'in artık olmadığını

duydum." "Aşağı yukarı."

"O zaman Novem'in hepsi öldü mü?" "Öyle olsalardı seni mutlu eder miydi?"

Yine o hüüzün, acısı tüm dünyaya ulaşan canlı bir şeydi. Aralarına mesafe koydu ve kalbini yakaladı. Onun için hissetmeyi reddetti. Acısı kendisine aitti. Yine de, neden bu acıyı hissetmeliydi ki? Novem--

"Onlardan birini tanıyor muydun?"

İlk başta cevap vereceğini düşünmedi. Kadın omuz silkerek sandalyeyi geri itti. "Uzun zaman önce."

Onun için o kadar kötü hissediyordu ki, ona herkesin ölmediğini söylemek, bir tür umut vermek istiyordu. "Tanrım," küfretti, onun duygularıyla oynamasına kızarak, "senin neyin var? Sen de onun gibisin, değil mi?" Danışman duraksadı, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Lamia gibi, gücünü etrafa saçıyor, size ait olmayan, hissetmek istemediğiniz şeyleri hissettiriyor."

Yüz hatları aldatıcı bir şekilde sakın kalmıştı, ama solmuştu. önemli ölçüde. "Hayır," diye cevap verdi uzun uzun. "Ona hiç benzemiyorum." Sonra kapıyı kapatıp arkasından kilitleyerek çıktı. Lanet olsun. İyi davranmak istemişti, böylece duvardan inmesine izin verecekti.

Başka zaman olsa zincirleri çekip kurtarabilirdi ama Lamia onu neredeyse kurutacak kadar içmişti ve uzuvları işe yaramaz haldeydi. Kalan tüm enerjisi

Yaptığı hasarı yavaşça ve kanını yeniden inşa ediyor.

Erzak. İşe yarayacağından değil, çok fazla kan gitmişti. Kana ihtiyacı vardı, hem de çok.

O anda üzerine bir yorgunluk çöktü ve başı öne eğildi.

Artık onu tutacak gücü yoktu. Zihni sürüklendi ve Ari'nin görüntüsü kafasında bir film gibi oynadı. Onu uzaklaştırmaya çalıştı, onu burada istemiyordu, onu bu yere getirmek istemiyordu.

Lamia'nın ilham verdiği bağlılık yalanlar ve aldatmacalar üzerine kuruluydu. Özgürce verilen bir şey değildi ve bu nedenle beslenecek ve el üstünde tutulacak bir şey değildi. Hiçbir şeydi. O hiçbir şeydi.

Ve Ari, Ari ... her şeydi.

NINETEEN

İÇİMDEKİ DUYGULAR SIKIŞMIŞTI. Ne lanet bir kabustu. Mel'e ters ters baktım. O sadece bir orkestrasyon ustası değildi Rüya halindeyken kâbuslar görüyordu ama gerçekte de onları yaratmakta oldukça başarılıydı. Kesinlikle topu parkın dışına doğru vurdu Burada, avluda.

Violet bir tür şeytanla anlaşma yapmıştı. Ve bizimle birlikte Yeraltı Dünyası'na gideceğini ilan etti. Mel, Violet'in Olimpos'ta yalnız kalmaktansa onunla birlikte daha güvende olacağını söyleyerek pek yardımcı olmamıştı.

Minik bedenini sarsmak, boğazıma düğümlenen çığlığa ses vermek istedim. Hayatını nasıl bu kadar kolay ve kolayca hedef tahtasına koyabiliyordu? Kararına kızmıştım, cesaretine hayran kalmıştım ve kendini benim kişisel kalkanım olarak atadığı için alçakgönüllüydüm.

Sahip olduğu cesaret, sakinlik ve özverinin miktarı dikkat çekiciydi.

Ona sarılsam mı yoksa bağırsam mı .

Mel ateş çukuruna gitti ve parmaklarını şıklattı. Anında ateş yükseldi ve iç mekânı sıcak turuncu bir parıltıyla aydınlattı. Ancak bu uzun sürmedi, çünkü sıcaklık yerini soğuğa bıraktı ve alevler beyaz, mavi, gri ve siyahtan oluşan olağanüstü bir diziye dönüştü.

Önce Violet'e sonra da Mel'e baktım. "Bundan emin misin?" "Violet benim yanımda güvende."

Mel konuştuktan sonra çukurun kenarından içeri adım attı, alevlerin ışığı karanlık tarafını aydınlatarak onu gerçeküstü bir ışıltıya büründürdü.

"Beni takip edin."

Daha kötü sözler hiç söylenmedi, diye düşündüm, kenara doğru adım attım ve Violet'e yardım etmek için eline uzandım.

Mel çukurun ortasına doğru yürümeden önce "Bu taraftan," dedi. Alevler onun etrafında dönüyordu.

Violet'in elimi tutuşu sıkılaştı. "Sorun yok. Bizi yakmayacak," diye söz verdim, Mel'in değerli bıçağını almadan önce bize zarar vermeyeceğini biliyordum.

Alevlerin arasından bir el fırladı, bileğimi kavradı ve beni içeri çekti. Alevler benim ve Violet'in etrafında yükseldi, hayaletimsi bir dansla etrafımda dalgalandı. Alevlerin dokunduğu her yerde kemiklerime kadar işleyen bir soğuk tenimi ısırdı. Bileğimdeki çekiştirme beni tökezleterek ilerletti. İlerlerken omzumun üzerinden baktım ve gri bir perdenin arkasından kutsal mekânı gördüm.

Tekrar arkamı döndüğümde, hayalet alevler daha da koyulaştı, ta ki karanlık bedenimin etrafında dönene ve sonra bizi tamamen sarana kadar.

Ve sonra dışarıydık.

Ve sallanan ceset tarlalarının yanındaki yola geri döndüm. Tıpkı rüyamdaki gibi. Sadece bu sefer daha canlı, daha yoğun. Hüzün ve acı, çorak arazinin üzerinde gri bir pus halinde asılı duruyordu. Cansız cisimsiz Ölenlerin formları yavaş, kayıp bir göçle hareket etti ve inledi.

Çok fazla. Tepeler ve tepeler .

Yankıları havayı dolduruyordu. Sonsuz gezintileri ve acıları, tüm bunların kasveti, özölen küçük bir iplik gibi yaşam gücümü içimden çekip alıyor gibiydi.

Buraya, ölülerin arasına ait değildik. Tüm hislerim ve içgüdülerim isyan ediyor, çok geç olmadan gitmemi söylüyordu.

"Giderken sana etrafı gezdireceğim," diye yapan Mel, Goth sokak kıyafetleri ateşin kâğıdın kenarlarını yakması gibi yavaşça kaybolurken öne doğru süzöldü ve arkasında rüyamda giydiği gümüşü mücevherli elbiseyi bıraktı.

Durakladı, omzunun üzerinden hafif bir eğlence parıltısıyla bakarken, elinden pırıl pırıl gümüş bir asa uzandı.

Violet'in dudakları, mücevherlerle süslü elbiseye ve hayali trenine bakarken mükemmel bir hayranlık çemberi oluşturdu. "Bir yıldız gibisin," diye fısıldadı saygıyla.

Mel'in kaşlarından biri şaşkınlıkla çatıldı. Bu kadar açık bir hayranlık beklemiyordu. Aslında, hiç değilse bile çok uzun zamandır böyle bir tepkiyle karşılaşmadığından oldukça emindim. Bir an için bocalar gibi oldu, o anın şokunu atlatamadı. Sonra kendini toparladı, belli ki dengesinin bozulmasından hoşlanmamıştı. Kaşlarını çatarak elini uzattı ve avucunun içine şişman, duman renginde, kesilmemiş bir taş düştü.

Taşı Violet'e fırlattı.

Alçak bir ısıklık çaldım. Büyük, kesilmemiş bir elmastı. Violet mücevherlerini tanıyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa avucunun içinde ne olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Onu sıkıca kavradı ve göğsüne götürdü. Şaşkın gözlerini daha da rahatsız görünen Mel'e dikmeden önce.

"Bu taraftan," diye emretti keskin bir ses tonuyla. "Ve ölümlerle etkileşime girmeyin."

Violet ve ben için acele ettik.

Yolda yürürken manzarayı inceledim. Yeraltı Dünyası'ndaki neredeyse her şey kabusumda gördüğüm şeylerin aynısıydı. Bakışlarım sürekli parlak cesetlerden oluşan tarlalara dönüyordu. Annemin görüntüsü, sonsuz ıstırap içinde dolaşırken hafızama damgasını vurdu.

"Rüyanda doğruyu mu söylüyordun?" Sesim kesilerek sordum. "Annem hakkında."

"O burada değil, Ari. Ölümünden sonraki hayatı çok güzel."

Hissettiğim rahatlama neredeyse felç ediciydi. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve sonunda annemin kâbus gibi görüntüsünü zihnimden silkelemeyi başardım.

Violet'i kontrol etmek için omzumun üzerinden baktım. Birkaç metre , manzaraya dalıp gitmişti, manzaraya ve ölümlere hayret etmek için yavaşlıyordu. Yüzündeki ifadenin bir insan çocuğunun Sindirella'nın Şatosu'na yaptığı ilk yolculuğa benzediğini hayal ettim.

Ağır bir iç çekişle önümdeki patikaya döndüm. "Oraya ne kadar var?"

Mel's asasıyla ileriye işaret etti. "Şu dağlar. Erebus'un Kapıları'ndan Nyx'in Evleri'ne."

"Çok uzakta," diye cevap verdim, mesafe oldukça uzaktı. Başıyla onayladı.

Hava kuru ve sıcaktı. Tepemizdeki koyu dalgalı bulutlar asla gelmeyecek, ayaklarımızın altındaki çorak toprağı asla sulamayacak, ölülerin ebedi susuzluğunu asla dindiremeyecek bir fırtınanın habercisiydi. Yeraltı Dünyası'na girili sadece birkaç dakika olmuştu ama susuzluk şimdiden ağzımı kurutmaya başlamıştı.

Sağımızdaki bir tarlada gri çiçekler ve beyaz kavaklar arasında iri siyah bir inek sürüsü otluyordu. Bu manzara etrafımızı saran cehennemle tamamen çelişiyordu. Yine de, sürüye göz kulak olan devasa figür tam uyumluydu. İri yarı, siyah, yıpranmış bir başlık ve kuru rüzgârda sallanan, altındaki zırhı ortaya çıkaran bir pelerin giymiş bir savaşçıydı. Omuzları geride, gözleri etrafı tararken, cesur ve acı bir düşmanlık havası vardı.

"İnekleri olan büyük adam kim?"

Mel başını o yöne doğru eğdi. "Onlar sığır, inek değil," düzeltti. "Ölümsüz, vahşi şeyler, bu yüzden babam elbette onları seviyor."

Ölümsüz sığırlar. Kimin aklına gelirdi ki? Ama tanrıların diyarındaydım, her şey mümkündü. Samur siyahı kürkleri ve devasa boylarıyla korkunç şeylerdi. "Peki ya o?" Savaşçıyı işaret ettim.

"Menoetes. Çoban. Atlas, Prometheus ve Epimetheus'un kardeşi."

Bu açıklama beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Bu onu bir tanrı yapıyordu, hem de herhangi bir tanrı değil, bir Titan. "Bir Titan sığırlara bakarak ne halt ediyor?"

"Olimposluların Titanlar'la savaşı sırasında yıldırımla vuruldu. Babam onu Tartarus'tan çıkardı ve şişmiş gururunu, öfkesini ve saygısız doğasını dizginlemek için çoban yaptı." Sesinden nefret damlıyordu. "Pek faydası olduğu söylenemez."

"Bu bir Titan mı?" Violet bize yetişmek için acele ederken kulak misafiri oldu. "Çok büyük."

Ve korkutucu.

Biz yanından geçerken başını bize doğru çevirdi. Vücudu biraz dikleşti, eli pelerinin kenarlarını geriye iterek yanında duran kılıcın kabzasını avuçladı. Görünüşe göre işini çok ciddiye alıyordu. En az bir metre boyunda olmalıydı ve kukuletası

Yüzünde, gözlerinin nefretle yandığını hissettim.

Bu acıtmış olmalı. Kaybeden tarafta olmak. Sonsuza kadar Hades'in sığırlarını gütmek zorunda kalmak.

"O neyin tanrısı ki?" Violet pervasızca ona bakarak ve tamamen rahat bir şekilde sordu.

"Şiddetli öfke ... ve aptalca acelecilik," dedi kuru bir sesle.

Cevabı sindirdi ve fazla endişe verici bulmamış gibi görünüyordu. "O zaman akrabayız, değil mi? Tüm Titanlar akrabadır. Kuzen olabiliriz, ben ve o. Menoetes," adını dilinde denedi.

Çoban başını salladı, sadece küçük bir hareketti ama tarlanın öbür ucundan duyduğunu anlamamız için yeterliydi.

Mel sertleşti ve hızını artırarak bizi ilerletti.

Violet'in elini tuttum ama bu, dikkati dağılmış bir çocuğu şekerci vitrininden uzaklaştırmak gibiydi.

Ruhların ve sığırların tarlasını geride bıraktık, tozlu siyah yol bizi sarp siyah kayaların arasına götürüyordu. Uzun bir süre kayaların arasından ilerledik, ötesinde ne olduğunu göremiyorduk. Birkaç kez tırmalama sesleri ve gevşek kayaların hafif yağmurunu duydum, bu da bir şeyin bizi izlediğini, gölgelerde üzerimizde bir şey olduğunu düşündürüyordu.

"Merak ediyorum," dedim Mel'e, kendimi sürekli gerginlikten uzaklaştırmaya çalışarak. "Pantheonların Savaşı..."

"Evet?"

"Zeus, kayıtlara geçen diğer birkaç tanesiyle birlikte öldü. Yine de kimse Yeraltı Dünyası tanrılarında herhangi birine ne olduğunu bilmiyor. Mesela babana."

Cevap olarak başını eğdi ama ayrıntıya girmede.

"Bazıları onun artık Yeraltı Dünyası'nda bile olmadığını söylüyor. Bazıları öldüğünü söylüyor..."

Kısa bir kahkaha attı. "Hmm. Eğer doğruysa, şu soru akla geliyor: Çoban neden hala çobanlık yapıyor? Neden hala kabuslar üretiyor ve deliliği geliştiriyorum? Hades olsaydı bunlar olmaya devam eder miydi?

... *gitti.*"

Kulağa mantıklı geliyordu ama aslında doğru bir cevap değildi.

Hayır, Hades'te bir terslik vardı. Panteonlar Savaşı hakkında, Athena'nın yanında yer alanlar ve almayanlar, kaybeden tarafı seçtikleri için nihai bedeli ödeyenler hakkında çok şey yazılmıştı.

Ancak tüm Novem metinlerinde ve Presby'deki tüm derslerde

O dönemde Yeraltı Dünyası'nın tanrıları hakkında çok az şey biliniyordu. Taraf tutmuşlar mıydı? Tarafsız mı kalmışlardı? Zeus ve Hades kardeştiler. Elbette onun adına bir tepki, bir katılım olmalıydı,

Ya kardeşinin ölümünün intikamını almak ya da Olimpos'u ele geçirip sonunda Yeraltı Dünyası'ndan kurtulmak için.

Ama yine de bunların hiçbiri olmamıştı. Sanki Hades tarihin o bölümünden silinip gitmişti.

Mel pek açık sözlü değildi, ben de kayalıklara doğru ilerleyip yol virajlı bir hal alınca konuyu .

Ter ve çorak arazinin tozlu siyah kiri tenime yapışmıştı. Hiç kadar susamıştım. Şimdiye kadar gördüğüm tek nehir yanıyordu ve ona bakmak bile ağzımı bir karton kutu gibi kurutuyordu. Violet'in durumu da daha iyi değildi. Etkilenmemiş görünen tek kişi tabii ki Mel'di.

Dik bir yokuşu tırmanıp nihayet yüksek kayalardan kurtulduğumuzda teri sildim, kalbim eforla çarpıyordu.

yazık ki bizi karşılayan manzara daha iyi değildi.

Mel bize "Ceza Tarlaları" dedi ve etti. "En iyisi çok yakından bakmamak."

Bizden uzakta olabilirdi ama kan, vahşet ve yapılan korkunç şeylerden şüphe mümkün değildi. Mesafe acı ve dehşet çılgınlıklarını, yalvarışları, yakarışları ve ağlamaları da susturmuyordu... "Hadi Vi," dedim sessizce, onun diğer tarafımda olduğundan, benim gördüklerimi göremeyeceğinden emin olarak.

Yine de onun duymasını engelleyemedim.

Sonunda sesler kesildi ve manzaranın pürüzlü siyah kayalardan yükselen büyük bir sarayı gösterdiği bir tepeye geldik. Yüksek duvarlar cilalanmış siyah mermer gibi parlıyordu. Beyaz kavaklar, gri ve mor çiçekler ve selvi ağaçlarıyla dolu orman, büyük bir meyve bahçesiyle birlikte sarayı çevreliyordu. Bir nehir daha vardı, bu nehrin suyu berrak akıyordu. Sadece görüntüsü bile bana derin ve kuru bir umutsuzluk hissettirdi. Dağ yamacından aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla iniyor, sarayın etrafından dolanarak manzaranın içinde kayboluyordu.

Saray, Hades'in kişisel alanından başka bir şey olamayacak kadar büyük, heybetli ve kötü görünümlüydü.

Violet bana doğru tökezledi. Onu kollarından yakaladım, yakındaki bir kayaya götürdüm ve . Bitkin düşmüştü, gözleri . "Hey evlat, hala benimle misin?"

Kuru dudaklarda yorgun bir yarım gülümseme belirdi. "Henüz varmadık mı?"

"Artık çok uzak değil," diye cevap verdi Mel arkamdan. Hayalet treni, sahibini bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğuna bakmaya çalışarak hafifçe sallanırken gerçekten endişeli görünüyordu.

"İşte." Elinde bir sürahi belirdi. "Bu sadece su," dedi benim kuşum üzerine. "Kendin gör."

Sürahiyi aldım ve içtim. Mübarek soğuk su kurak boğazımdan aşağı kaydı. *Yüce Tanrım*. Cennet gibiydi. "Güzelmiş," dedim Violet'e, ağzımı silerek suyu . O sıvıyı emerken ben de Mel'e teşekkür ettim.

Violet durdu, bir nefes aldı ve sonra biraz daha içti.

"Ondan , değil mi?" Violet'in içişini izlerken Mel'e alçak sesle sordum.

"O ... fena değil." "Al,

Ari."

Sürahiyi Violet'in uzattığı elden aldım ve yanına oturdum, boğazım soğuktan yanana ve kalbim çarpana kadar içtim.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu yok mu?" İşim bittiğinde nefes aldım. "İz falan gibi mi?" Bu noktada bu retorik bir soruydu Çünkü Thanatos'a ulaşmanın daha kolay bir yolu olsaydı, Mel'in şimdiye kadar bunu kullanmış olacağından emindim.

"İz sürmek benim için tek başıma mümkün, ama bir başkasıyla değil. Bir zamanlar belki yapabilirdim," diye cevap verdi, "burada sahip olunacak daha fazla güç varken, daha fazla acı ve karanlıktan . Başlangıçta ben sadece yarı karanlığım. Ama diğerleri, buraya ait olanlar, bunu yapabilirler."

"Buraya ait değil misin?" Violet ayakkabılarındaki kiri tekrar yere atarak sordu.

"Ben her iki dünyanın da bir parçasıyım, aydınlığın ve karanlığın. İkisine de tamamen ait değilim."

Violet bunu bir an düşündü, burnunu kaşıdı ve sonra maskesini kafasında daha yükseğe itti. Zavallı mavi tüyleri sıcaktan solmuş ve sarkmıştı. "O zaman gelip bizimle New 2'de yaşamalısın.

Başka hiçbir yere uyum sağlayamayan insanlar oraya aittir. Değil mi, Ari?"

Şaşkınlığımı yuttum. "Elbette." Violet haklıydı. New 2, uyumsuzların, gariplerin, tuhafların, geceleri çarpışan şeylerin yeri idi. Mel tam da buraya uyacaktı. "Kapımız her zaman açık," dedim ona, ciddi olduğumu anlayınca irkildim. Gördüğü kâbusa ve bizimle yaptığı pazarlığa rağmen onda iyilik görmeye devam ediyordum ve doğuştan kötü ya da kötü niyetli olduğunu hissetmiyordum.

Ve ben de Violet gibi yabancı olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Mel bize şaşkınlıkla baktıktan sonra topuklarının üzerinde yolda yürümeye başladı.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Violet bana sordu.

"İnsanların ona iyi davranmasına, hatta kalacak bir yer teklif etmesine bile alışık değil."

"Sen de , hatırladın mı?" "Evet.

Hatırlıyorum. Gel hadi."

Boş sürahiyle ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden Mel'in yeniden doldurmak için cömert bir ruh hali içinde olması ihtimaline karşı onu yanıma aldım.

Yürüyüşe bir kez daha alıştık, konuşmuyorduk ve sadece bir ayağımızı diğerinin önüne koymaya, dikkatli olmaya ve dağın yamacı dar bir kırmızı platoya dönüşene kadar daha yükseğe tırmanmaya odaklandık. Platonun diğer tarafında birkaç kat yüksekliğinde dik bir kaya yüzeyi yükseliyordu. Yaklaştıkça platodaki kırmızının kayadan ya da topraktan değil, çiçeklerden oluştuğunu fark ettim.

Yaklaştığımızda Mel bize "Bunlar ," diye bilgi verdi. "Ve lütfen cesetlere takılıp düşmeyin."

Violet ve ben tarlanın kenarında donup kaldık. Tereddüt ederek elini sıkıca tuttum.

"Hera aşkına, onlar *ölmedi*. Sadece uyuyorlar. uyku tanrısı Hypnos'un tarlası." Bir elini dik siyah kayaya ve ona oyulmuş devasa kemere doğru salladı. "Bu Erebos Kapısı."

", değil mi?" Violet ona sordu.

"Çoğu asla yapmaz. Gelinciklerin kokusunu alırlar ve hiç bitmeyen bir uykuya dalarlar. Ben olsam çok derin nefes almazdım. Nehir, işte orada," dedi, daha çok bir dereye benzeyen ve arazinin bir tarafından akan bir yeri işaret ederek.

kapıdan geçip tarlanın uzak ucuna kadar. "Sakin ondan içme. Bu Unutkanlık Nehri. İçindeki kayadan kaynaklanır."

Mel gelinciklerin arasında ilerlemeye başladı, kırmızı çiçekler dizlerini ve parmak uçlarını okşayarak muhteşem ve doğaüstü görünüyordu. Violet ve ben dikkatlice ilerledik. Gözlerimi aşağıda tuttum ve bir uzuv, bir el, bir yüz görmemek için dua ettim...

Sadece bu fikir bile tüylerimi ürpertti ve bu ürkütücülük yakınlardaki horlama sesleriyle daha da arttı. Tüm bunlara rağmen bir huzur kapladı, oyalanmak, kan kırmızısı çiçeklere dokunmak, siyah merkezlerini koklamak istedim.

Ne zaman yavaşlasak Mel bizi teşvik ederdi.

Gelincik tarlasının kenarındaki devasa kapıya doğru hafif eğimli bir patikadan tırmandık. Doğrudan kayaya oyulmuştu, süslü ve göz korkutucuydu. "Bu kapı bizi Nyx'in Evleri'ne götürecektir."

Kapının altından geçip devasa bir tünele girdiğimizde esnedim. Violet bana çarptı ve sürahiyi düşürdüm. Bacaklarım gelincik tarlasında olduğundan daha ağırlaştı. Göz kapaklarım kapanmaya devam etti. Yerde ılık bir sis vardı ve tatlı bir kokusu vardı; uyku getiren otlarla mı yoksa haşhaşlardan elde edilen afyonla mı dolu olduğunu merak ettim.

Tünelin yanından akan derenin dingin sesi o kadar güzel ve huzur vericiydi ki, hemen orada yere çakılmak istedim.

"İkiniz de insan gelincik tarlasında sırt üstü yatıyor olurdunuz," dedi Mel, görünürdeki zayıflığımıza sinirlenerek. "Sadece ... odaklanmaya çalışın."

"Ölüm'ün daha korkunç bir yerde yaşayacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım nefesimin altında. "Uykulu değil."

Violet kıkırdadı.

Mel başını sallayarak, "Hypnos Thanatos'un ikiz kardeşi," dedi. Sonunda mağaramsı tünel açıldı ve tekrar dışarıdaydık, Gece çiçekleri, sivri siyah kayalar ve yıldızlarla dolu karanlık bir gökyüzü ile tamamen karanlık bir ülkeye bakıyorum. Gökyüzünde alevler Kayaların inşa edilmiş, çıkıntılara sıkışmış ya da yüksek tepelerde yer alan saray ve köşkleri uzaktan aydınlattı.

"Burası dünyanın en güzel yeri," diye fısıldadı Violet büyük bir saygıyla.

İnanılmaz bir manzara olduğunu kabul etmek zorundaydım. Güzel, gerçeküstü bir gece dünyası.

Mel daha sessiz bir sesle, "Bu taraftan," dedi.

Ovayı geçip kayaların arasından dolambaçlı bir patikaya ve bu patika bizi siyah kayalardan oluşan bir yüzün oyulduğu yüksek bir tepeye çıkardı. Sarayın ön cephesi o kadar heybetliydi ki, gece devlerinden oluşan büyük bir ekibin yapıyı oymak için yüzyıllarca çalıştığını hayal ettim. Kalın sütunlar, yüksek dikdörtgen giriş, savaş sahneleri, kanatlı savaşçı heykelleri. Geniş basamaklar cephenin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Basamakların üzerinde büyük siyah taş leğenler duruyordu ama ateş yakılmıyordu.

Basamakları çıkarken leğenlerin suyla dolu olduğunu ve yukarıdan gelen yıldızları yansıtarak parıldadıklarını gördüm, ya da belki de o yıldızlar

Mel'in eline düşen elmasa benzer taşlar.

Sarayın içinde hava daha az nemli, yol o kadar karanlıktı ki elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum. Odalar ve salonlar olduğunu hissediyordum ama bunların hepsini ilerideki bir tutam gri ışığa doğru ilerlerken geçtik.

Işık bizi devasa, içi boş bir salona götürdü. Duvarlar kanatlı tanrı ve tanrıçaların devasa heykelleriyle kaplıydı; korkutucu, güçlü ve ürpertici. Mel hareket etmeyi hiç bırakmadı ve etrafımızda gözler hissettiğim için bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Ana kattan iki basamak daha yüksek bir kürsüye yaklaştık. Büyük siyah bir taht vardı. Bir ölüm tanrısından bekleneceği gibi kafatası ya da kemik yoktu.

Mel durdu, gümüş asasını aldı ve yere vurdu. Yüksek titreşim odanın içinde yankılandı ve dişlerimi takırdattı.

Az önceki uyku hali tamamen gitmiş, beni tetikte ve gergin bir bekleyiş içinde bırakmıştı. Nabzım hızla atıyor ve Violet bana yaklaştıkça elini daha sıkı tutuyordum.

Ne görürsem göreyim, kendimi toparlamam ve çenemi dik tutmam gerekiyordu.

Herhangi bir kum havuzunda oynayabilmem için, kimsenin kaltağı olmadığım mantrasıyla içeri girmem gerekiyordu. Korkumu, paniğimi, başka hiçbir şeye benzemeyen müthiş titreme yeteneğimi gösterebilirdim, ama zerre kadar itaatkârlık gösterirsem, pılımı pırtımı toplayıp eve gidebilirdim; bana gün yüzü göstermezlerdi.

Thanatos da farklı değildi.

Kürsünün her bir kenarındaki siyah leğenler canlandı ama alevle değil. Mel'in atriyumda kullandığı aynı spektral gri ışıkla aydınlatıldılar.

Kürsünün ucundan bir sis toplandı. Sis büyüdüğü ve koyulaştıkça nefesimi tuttum.

Kalbim yerinden fırladı. Sis kısa bir an için devasa ve siyah, kanatlı ve ölümcül, acımasız, keskin ve son derece dehşet verici bir şeye dönüştü.

Ve sonra ortaya çıktı. Sağlam, uzun boylu ve burada kendi sahasında onu Olympus'ta gördüğümünden bile daha çarpıcıydı.

Thanatos.

"Me-lin-o-way," derin sesi Mel'in adındaki her heceyi odada yankılanan uğursuz bir melodiyle telaffuz ediyordu.

Thanatos huşu ve saygı uyandırıyordu; varlığı ve görünüşü hem büyüleyen hem de dehşete düşüren tuhaf bir bileşimdi. Omuzlarına dökülen simsiyah saçları ve yüksek elmacık kemiklerinin grinin izlerini taşıyan teniyle, güzel bir yüze ve tam bir hâkimiyet aurasına sahip yırtıcı bir hayvandı. Tamamen siyah giymişti - ön kollarına kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek, kot pantolon ve boktan botlar.

Mel kenara çekilmeden önce ona derin bir baş selamı verdi.

Birden kendimi onun ezici bakışları altında bir boğa gözü gibi hissettim. Gözleri düz ve siyahtı, acımasız ve soğuktu, hiçlikten bahsediyordu, büyük bir boşluktan

Sonsuz gece, gözbebeklerinin etrafındaki gri yıldız patlaması dışında, umutsuz bir gökyüzünde bir fener.

İncelemesi benden Violet'e kaydı. Oturmadan önce bir süre oyalandı, iri vücudu rahatça tahtının koltuğuna kaydı.

Bir tarafa eğilip dirseğini koluna dayadı ve çenesini parmaklarına dayayarak rahat, düşünceli bir poz verdi. Ama Thanatos'un sıradan bir yanı yoktu. Bastırılmış enerjiyle doluydu, ilkel, ham ve huzursuzdu.

Bizi dikkatle incelerken parmağıyla çenesine vurdu, gözleri parlıyordu, hesaplıyordu.

Parmağı tıklamayı bıraktı.

"Etkileyici."

YİRMİ

LAMIA onu öyle bir emmişti ki, bir daha kendine gelememişti. Bu gerçeği biliyordu çünkü bir anlık bilinç kaybı sırasında muayene edilmiş ve teşhisi duymuştu. Büyük bir rahatlamaıyla duvardan indirildi, iki iri yarı vampirin kollarına yığıldı ve
Oda.

Koltuk altlarından tutularak koridorda sürüklenirken dizleri soğuk taş zemine sürtündü. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Onları açık tutmak için her şeyini . Kapanırlarsa bilincini tekrar kaybedecek ve buranın zihinsel bir haritasını çıkarmasına ve sonunda kaçmasına yardımcı olacak küçük ayrıntıları kaçıracaktı.

Bir çanın derin sesi koridorda yankılandı. Sessizdi, yukarıdan bir yerden, manastırdan geliyordu, danışman öyle söylemişti.

Bir çıkış yolu vardı. Zil üç kez daha çaldı ve sesi cennet gibi, umut gibi geliyordu.

Kaya tüneline bakışı dalgalanmaya başladı. Yutkundu. Eğer bir şeyler dönmeye başlarsa, işi bitmişti. Geçtikleri kapıları saydı, birinin kolunun farklı olduğunu, duvardaki bir aplikin diğerinin yanında eğik durduğunu fark etti.

Başını sadece birkaç santim kaldıracaktı ve ağırlığının fazla gelmesinden önce sadece birkaç saniye kaldıracaktı. İki serseri onu kafasından tutuyordu. koltuk altları fark etmemiş gibiydi.

Tünel, kendisinden ayrılan üç tünelin ve odalara açılan üç açık kapının bulunduğu büyük, dairesel bir odaya açılıyordu. Ortada büyük bir hemşire istasyonu gibi görünen bir yer vardı.

Sebastian bir şeyler mi gördüğünden emin değildi. yer sahnesi gerçekten gerçektir. Sağ tarafındaki açık kapıya hızlı bir bakış fırlattı. Hastane yatağı. Yanıp sönen makineler. Monitörlere bağlı biri ve bir IV hattı.

Başı tekrar aşağı düştü.

Bilincini kaybetmemek için mücadele ederken derisinden hastalıklı bir ter boşandı.

Fedailer hemşire yakınında yavaşlarken, sol tarafındaki odaya bir kez daha bakmak için kendini hazırladı. Karşılıklı bir nefes aldı ve başını kaldırdı.

Kaşlarını çattı.

Oda krallara layık, lüks bir odaydı.

İri bir erkek yatakta uyuyordu, gözleri kapalı, elleri göğsünün üzerindeydi. Uykuda ya da bilinçsiz, etrafındaki her canlının sıcaklığını kolayca çalabilecek karanlık, tehditkâr bir güç yayıyordu.

Daha fazla gözlem yapamadan üçüncü odaya çekildi ve yatağa yatırıldı. Ters çevrilme ve şimdi tavana hareketi başını döndürdü.

Karanlık onu selamlamak için yükseldi.

YİRMİ BİR

ETKİLEYİCİ OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ. Bu pek çok anlama gelebilirdi ve Thanatos'un esrarengiz ne demek istediğini anlamak zordu.

Ağzında belli belirsiz bir eğlence ifadesi belirdi. Çenesini ovuşturdu. "Nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" Elini bıraktı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Apollo henüz uyanmadı."

Hissettiğim korkuyu yuttum ve cevap verdim. "Lamia."

Tek tepkisi elini kaldırıp başparmağını alt dudağına sürtmek oldu; keskin, yaşlanmayan gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Yorgun çaresizlik yavaş yavaş ruhuma doğru ilerliyordu. Tek istediğim Archer'ı görmek, onun güvende ve yolculuğumuzun boşuna olmadığını bilmektir.

"Çocuk yaşıyor," diye bana güvence verdi. "Hestia onu öldürmemi istedi. Ona göre o tam bir ayak bağı."

"Peki sen?" Ağzımdan kaçırdım.

"Athena'nın çocuğu Kan Savaşları'nı başlatmaya ve potansiyel olarak tanrıları öldürmeye ya da köleleştirmeye yazgılı." Thanatos sabırsız bir el salladı. "Bu benim için önemli değil."

Onun bu kibirli tavrını beklemiyordum. Thanatos'un kendisini Archer'ın ulaşamayacağı bir yerde gördüğü açıktı. Ve kim bilir, belki de öyleydi. Eğer Archer'ı bir tehdit olarak görmüyorsa, bu çok çok iyi bir şeydi.

"Peki o zaman neden onu alıyorsunuz?"

Thanatos paylaşıp paylaşmayacağına karar verir gibi durakladı. "Bir amaç için bir araç. Benim sonum," diye cevap verdi sonunda. "Hestia Olimpos'un kontrolünü istiyor, bu yüzden bana geldi. Apollo'yu öldüreceğim. Çocuğu öldürürüm. Ve dağ üzerindeki kontrolünü uygulamak için özgür ve temiz olacak." Ölümcül bir gülümseme dudaklarını büktü. "Horus ve Artemis küçük kızıdan kurtulduklarında her şey yerle bir olacak. Onlar için ayarladığım bir engel. Hestia ölecek." Kara gözlerinde vahşi bir ışık parladı.

Sanki yaşayan bir şey gibiydi, ölüme olan ani saplantısı, dikkatini çeken hevesi.

Havadaki tehdit, ölüm vaadi o kadar güçlüydü ki çöktü ve boğazımı kapattı. Violet elimi sıkıca sıktı ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Mel bile etkilenmiş görünüyordu, kaşlarını çatıyor ve elbisesinin yakasını çekiştiriyordu.

Boğazımı temizlemeye çalıştım, onun dikkatini dağıtmak cevaplar da istiyordum. "Ama ..." Boğazımdaki sıkışıklığa karşı . "Onun planına uymadın."

Dikkati bana yöneldi. "Hayır. Tam olarak değil." Durakladı. "Apollo uzun zamandır hak ettiği dayağı yedi. Çocuğu aldım, böylece tanrı katilini doğruca kapıma getirdim. Bu kadar genç biri için oldukça beceriklisin." Bakışları Violet'e kaydı. "Sen de ufaklık."

Sözleri içime işledi, buz gibi bir berraklıkla yayıldı ve beni hissiz bıraktı. "İşte bütün bu," dedim acı ve inançsızlıkla. "Beni buraya getirmek için Archer'ı aldın."

"Şey," diye cevapladı alt dudağını okşarken, "evet."

Yüzüne sert bir ifadeyle bakmadan önce kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Peki hangisi? Öldürmek mi, diriltmek mi?"

Çünkü sahip olduğum iki yetenekten herhangi biri benden önceki tanrıya değer. Bir tanrıyı öldürebilirim. Ve taşa dönüşmüş bir varlığı diriltebilirdim. Athena'nın ölümü ve Archer'ın dirilişi ile kendimi kanıtlamış, kendime bir isim yapmıştım.

Ve bu süreçte alnıma kocaman bir X işareti çizdi.

Sıra dışı gözlerinde gayretli bir parıltı vardı. Vücut dilinde ya da yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu ama bunu görmüştüm ve benden yapmamı istediği şeyin çok şiddetli olacağını biliyordum.

"Senden Athena'nın Olimpos Dağı'ndaki taş bahçesinden lütuf Euthymia'yı diriltmeni ve bana getirmeni istiyorum. O teslim edildikten sonra, Archer'ı teslim edeceğim."

Mel'e "tanıdık geliyor mu?" der gibi bakmamak için kendimi zor tuttum. Herkes bir şey istiyordu ve ben bundan o kadar sıkılmışım ki, onlara çıkışmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Zarar görmemiş, ruhu bozulmamış," diye cevap verdim, sıkıca. "Onu siz almadan önceki haliyle istiyorum. Onu ele geçirdiğimizde Erebos'tan, Yeraltı Dünyası'ndan ve Olimpos'tan güvenli bir geçişe ihtiyacımız olacak."

Rahat duruşu, zaferinden neredeyse şiddetli zevki gizleyemedi. "Elbette."

Saray salonuna sessizlik çöktü. Tüm bunların Archer'a bir saldırı olarak değil, en azından onu ele geçiren kişi tarafından değil, Ölüm Tanrısı'nın lütuflardan birini geri alması için bir araç olarak gerçekleşmiş olması çok kolay ve çok tuhaf görünüyordu.

Bir lütuf gibi nazik bir varlığı Yeraltı Dünyası'na getirmek acımasızcaydı. "Ondan ne istiyorsun ki?" Sınırlarımı tamamen aşarak sordum.

Odayı hızlı, baskıcı bir öfke dalgası kapladı ve bana kendi lanet işime bakmamı söyledi. Dikkati Mel'e kaydı, dudakları sinirli bir şekilde inceldi. "Melinoe'nun hikayeyi anlatacağından hiç şüphem yok."

"Ne?" dedi eşit bir şekilde ve özür dilemeden omuz silkti. "Bu iyi bir hikaye."

Ona sert bir bakış fırlattı ve etrafımızdaki duvarlar titredi. Başını bana doğru eğdi. "Euthymia benim eş adayım. Ve bu konuda *Kader*," diye alay etti, "önüme engeller çıkarmaya niyetli görünüyor. yol."

"Bunun Kaderler olduğunu sanmıyorum," mırıldandı Mel ve bu yüzden yeri sarsan sert bir bakışla karşılaştı.

O ne halt ? Zaten öfkeli olan bir ölüm tanrısını kızdırmak bizi - bilmiyorum- *öldürtmek* için iyi bir yol gibi görünüyordu. Yine de çok endişeli görünmüyordu.

Thanatos koltuğunda öne doğru eğilirken tüyler ürpertici bir sakinlik çöktü üzerine, Mel öfkesinin hedefindeydi. Çenesi kalktı. Daralan gözleri, fırlayan trenin hayalet ruhları gibi parlıyor ve öfkesini yansıtıyordu. Çok kızgındı. "Dene bakalım, pislik herif," diye meydan okudu.

O kadar öne eğildi ki saldırmak üzere olduğunu anladım. Karanlık enerji onun etrafında şekillenmeye başladığında hava güçle çatırdadı. "Ölümün tadına bakmayı çok istiyorsun, değil mi?"

"Zaten yarı ölüyüm, o yüzden en iyi atışını yap. Biraz deliliğe, paranoyaya ne dersiniz? Gözlerini kapatıp sevdiğin ve istediğin her şeyin yok olduğunu, küçük taş parçalarına dönüştüğünü görmeye ne dersin? Diriliş kurtarabilir. Her gece rüyanda Euthymia'nı görmeye, seni reddetmeye, seninle olmaktansa kaçmaya ne dersin? Yeniden yaşamak ister misin? Getir de kimin galip geleceğini görelim."

Vay anasını.

"Ölüysen bunu yapmak senin için zor," diye karşılık verdi. Kürsüden aşağı ateş etti.

Mel ileri atıldı.

"Çocuklar, lütfen."

Odadaki basınç düşüp kulak zarlarımı ağrıtınca burun buruna durdular. Thanatos'un kürsüsünü örten karanlığın içinde bir gölge belirdi.

Muhteşem kara kanatlı bir melek.

Violet kolumu sıktı. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye fısıldadı, acı çekiyordu ve şüphesiz basıncın düştüğünü benim kadar hissediyordu.

"Evet," diye cevap verdim alçak bir sesle. "Her şeye hazırlıklı ol, tamam mı?"

"Tamam. Merak etme, seni koruyacağım." Minnettarlıkla elini sıktım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım birden. "Violet, bak."

Kanatlı varlık karanlıktan sıyrıldığında, göğsümün tam ortasına büyük bir rahatlama yumruğu çarptı. *Archer*. Kara melek bir koluyla onu kalçasından tutarken, bir yandan da siyah saçlarından bir tutamı Archer'ın elinden çekip almaya çalışıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, kulaklarımdaki acının bana bir şeyler gördürüp gördürmediğini merak ediyordum. Basınç dayanılmazdı, Violet'i bıraktım ve ellerimi kulaklarımdan üzerinde tuttum.

"Ah. Kahretsin. Özür dilerim," dedi kanatlı melek, güçlü sesi ağzından çıkan kelimelerle çelişiyordu. Anında baskı ortadan kalktı ve Mel ile Thanatos biraz rahatladı. Görünüşe göre yaptığı şey onları da etkilemişti.

Koyu bir sis bulutu üzerinde kürsü basamaklarından aşağı süzülürken, iyi olduğundan emin olmak için Violet'e baktım.

Kara melek, irade yarışına devam eden Thanatos ve Mel'in yanında durdu. "Siz çocuk suçluların bana ne yaptırdığını gördünüz mü? I

sizi uzak tutarak beyinlerini eritebilirdi. Yemin ederim seni ben doğurmamış olsaydım," dedi Thanatos'a, "ikinizi kardeş sanırdım." "Anne," dedi Thanatos selamlayarak, Mel'den bir adım geri çekilerek, ama

Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu.

Anne. Titrek bir nefes aldım. Thanatos'un annesi Nyx, ilkel gece tanrıçası, yüce Zeus'un bile korktuğu bir varlıktı.

Dikkati benim şaşkın yüzüme yöneldi ve Archer'ı kalçasına doğru kaldırdı. "Ne kadar küçük olduklarını unutmuşum," dedi gülümseyerek. Archer'ın tombul ellerinden biri Nyx'in parıldayan siyah elbisesini tutarken diğeri

Tanrıçanın uzun, siyah saçlarından bir avuç tuttu. Adam saçını çekiştirirken kadın irkildi. "Ve ... unuttum," saçlarını çözmeye çalıştı, "saçları nasıl sevdiklerini."

Yani. Çıldırıcı. Gerçeküstü.

Ne zaman her şeyi gördüğümü ya da daha fazla şaşıramayacağımı düşünsem, muazzam şekillerde yanıldığım kanıtlandı. Çılgıncaydı. İnanılmazdı. Ve buna katlanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu çünkü sonuçta bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Archer'dı. Ve o tam *oradaydı*.

Ve iyiydi. O iyiydi.

Rahatlama boğazımdan fokurdadı ve kahkaha olarak dışarı çıktı. Önümdeki manzara absürd, şaşırtıcı ve göz kamaştırıcıydı, Nyx'in parlak siyah O ve Archer güzel siyah saçları üzerinde hâkimiyet kurmak için yarışırken kanatlar onları çerçeveliyordu.

"Bunu benimkine de yapıyor," dedim, sesimde bir delilik notasıyla. "Ona ulaşamam diye giymeye başlamak zorunda kaldım."

Archer saçları severdi. Olympus'taki çimenlikte bir battaniyenin üzerine yatırıp üzerine eğildiğim, saçlarımin etrafına bir perde gibi düştüğü, tutup çekmesine ve gönlünce gülmesine izin verdiğim günler vardı. Boğazım canlı anılarla kalınlaştı. Tanrım, onu özlemiştim.

Nyx bana anlayışlı bir bakış attı. "Merhaba demek ister misin? Oğlum," diyerek sert ve babacan bir tavırla onu azarladı, "onu henüz sana teslim etmememi istedi, ne kadar şüpheli biri olduğu ortada."

"değil. Anlıyorum." Euthymia'yı geri getirene kadar Archer'ı alamayacaktım.

Violet ve ben yaklaştık. Presby'deki derslerim sırasında tanrılar üzerine çalışmışım ve Nyx'i her zaman oğlu gibi korkutucu bir gece yaratığı olarak hayal etmişim. Ve o saf, damıtılmış ilkel güç ve kendi başına korkutucu, aynı zamanda zarif ve muhteşemdi, ıslıl ıslıldı

gece ihtişamı. Bir metre boyundaydı, gür saçları siyah ipekten uzun bir örtü gibiydi. Teni pürüzsüz ve soluktu, neredeyse inci gibiydi. Gözleri ilk başta siyah görünüyordu, ama yaklaştıkça yıldızlı beneklerle dolu en derin, en koyu, en mürekkep mavisi olduklarını gördüm.

Kanatları ona üç metre boyunda izlenimi veriyordu, önünde durduğumuzda üzerimize doğru geliyordu. Gece gibi kokuyordu; serin, taze, berrak bir koku, aklıma gece yarısı bakir bir ormanı getirdi.

"Bakın sizi görmeye kim gelmiş," diye Archer'a mırıldandı ve onu kalçasında zıplattı.

Nyx'in saçlarıyla sarmaladığı yumruğunu emerek bize doğru gelmeye başladı. "Hey dostum." Sesimi duyunca ayaklarını tekmeledi ve mutlu bir şekilde guruldadı. "İyi misin koca adam?"

Yumruğu ağzından düştü ve gülümsemesi saf neşeydi. Tombul kolları çılgına dönmüş, Tanrıça'nın saçlarını çekiştiriyordu. "Ah," diye homurdandı, yüzünü buruşturarak. "Hayır, Nyxie Teyze'nin saçını çekiyorum, çocuğum." Tanrıça saçlarını onun elinden kurtardı, biraz yıpranmış görünüyordu.

Violet uzandı ve onun ayağını çekti. Ona baktı ve mutlu sesler çıkararak ayağını çılgınca tekmeledi. Görünüşe göre ona iyi bakılmıştı ve üzerimdeki ağır yük ve endişe kalkmıştı. Eğer Euthymia'yı diriltebilir ve Thanatos'a geri götürebilsem, Archer'ı evine döndürebilir ve yaşadığı travmadan geriye hiçbir şey kalmamasını sağlayabilirdim.

Nyx yıldızlı gözlerini bana çevirdi. "Oğlum gelinini hak ediyor, gerçi onu reddettikten sonra neden onu istediğini hiç bilmiyorum." Tahtına doğru merdivenlerden çıkarken omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ona bir bakın. İsteddiği tanrıçaya, periye, sirene, ilham perisine sahip olabilir ama o yine de *onu*. Onu reddettiği basit gerçeği için. Erkekler," diye mırıldandı tiksintiyle. "Onları asla anlayamayacağım."

Archer bana doğru uzandı ama Nyx onu hemen uzaklaştırdı, dikkatini dağıtmak için onu zıplattı ve alnından öptü. "Henüz değil, bebeğim, değil," diye mırıldandı, sonra bana doğru delici bakışlarını yöneltti. "Euthymia'yı buraya getir ve sana söz veriyorum Archer senindir ve sağ salim evine geri döneceksin."

Yüce bir tanrının sözü altın ve beklediğimden ya da umduğumdan çok daha fazlasıydı. "Teşekkür ederim."

Thanatos kalçasını tahtının koluna yasladı, büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Annesi basamakları tırmanıp kürsünün arkasındaki karanlığın içinde kaybolurken onunla okunamayan bir bakış alışverişinde bulundu.

Nyx gittikten sonra, "Melinoe rehberiniz olmaya devam edecek," dedi. "Eğer on iki gün içinde dönmezsen Archer Erebos'un malı olacak. saat."

"Tuvalet molası için hiç yer bırakmıyorsun, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim.

Mizah dudaklarını kıpırdattı. "Düşünsene tanrı katili, yarım gün içinde bebek dediğin o kaos kollarına geri dönecek."

Gülümsememi geri çektim. "Ele sığmıyor, değil mi?" Donuk bakışları her şeyi anlatıyordu.

"Büyüene kadar bekleyin," dedim inançla. "Dünyayı değiştirecek."

Archer'ın dünya üzerindeki izi kalıcı bir etki bırakacaktı. Ve özgür iradesi kaderinin sınırları içinde var olurken, ona yolunu seçti, büyük bir değişim yaratma ve doğaüstü dünyanın gidişatını değiştirme kaderinden kaçamadı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Thanatos, sesi derinleşerek. "Kelimelerin gücü vardır."

Onun siyah bakışlarıyla karşılaştım. "Biliyorum. Ve Archer iktidara geldiğinde kimin tarafında olacağına karar vermen gerekecek."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım. Violet ve Mel yanıma düştüler ve geniş taş alanı geçerken, derin, erkeksi bir kıkırdama koridorda yankılandı.

Saraydan çıkıp Erebos Kapıları'ndan geçen tanıdık yolu kat ederken, tüm bu süreç boyunca yaşadığımız tüm gerginlikler, korkular ve şüpheler Yolculuk başladı, üzerime çöktü ve beni titrek, gergin ve şimdiye kadar hayatta kaldığıma tamamen inanmaz halde bırakarak akıp gitti.

Ama Asphodel Fields'a doğru uzun, sıcak ve ter içinde geri dönerken şaşkınlığım yerini kızgınlığa bıraktı. Salian Cephesi'yle ilgili, Archer'ı değiştirecek, bir silaha, bir ölüm makinesine dönüştürecek bir gruba kaptırmakla ilgili tüm endişelerim yersizmiş. Cephe Archer söz konusu olduğunda her zaman en büyük endişemiz olmaya devam etti, ancak şu anda burada ve şimdi tüm bu olay Thanatos'un lanet olası aşk hayatına geldi.

İnanılır gibi değil.

Dişlerimi birbirine geçirdim, tanrının o güzel ağzına bir yumruk atmak istiyordum.

Kullanılmaktan nefret ediyordum, beni gücüm için kullanabileceğini düşünen her gücün büyük olasılıkla

arkadaşlarımı ve ailemi hedef alarak emirlerini yerine getirmemi sağlıyorlar. Athena, Mel, Thanatos. Ne zaman sona erdi? Bunun tekrar olmasını nasıl engelledim?

Euthymia'yı diriltir, Archer'la takas eder ve Yeraltı Dünyası'ndan defolup giderdim. Gerisini sonra düşünmek zorunda kalırdım.

"Ari," diye uyardı Mel arkamdan. Küçük grubumuzun çok önüne geçmiştim, öfkem beni zorluyordu.

Döndüm ve kollarımı iki yana açtım. "Ne var? Ne söyleyebilirsin ki Mel? Beni de mi ısırarak istiyorsun? Bir tanrıyı öldürüp en sevdiğin köpeği diriltmen mi gerekiyor?"

O ve Violet yaklaşırken gözleri kısıldı. "Benim hiç *köpek yavrusu*."

Ona zekice bir bakış attım, tiradım daha yeni başlamıştı. "Ah, hayır bekle, zaten kendi et parçanı aldın, değil mi? Benimkini ve onunkini." Ona bakmadan öfkeli bir elimi Violet'e doğru savurdum. "Senin gibilerden bıktım usandım artık."

Boğazım düğümlendi, nefesim kesildi. Gözüme ter kaçtı ve sinirli bir şekilde terimi sildim. Mel'in iki tonlu yüz hatlarında bir şok ifadesi belirdi, ardından biraz da suçluluk duygusu. Demek bir vicdanı vardı. Kıza bir ödül verelim.

Her neyse.

Başımı salladım, onunla ve her şeyle işim bitmişti.

Sebastian'ın neler yaşadığını sadece Tanrı biliyordu, ne "küçük Thanatos'un Horus ve Artemis'in yoluna koyduğu engel. Hiç şüphe yok ki, dizlerine kadar boka batmıştı.

Ben tozlu yolda fırtına gibi ilerlerken Violet ve Mel mesafelerini korudular. Mel akıllıca davranarak beni yakın durmam konusunda uyarmadı. Belki de biraz stres atmak için zamana ihtiyacım olduğunu fark etmiştir.

Gücüm değişmeyecekti. Bir tanrı katili olduğum ve yeniden dirilebildiğim gerçeği değişmeyecekti. Artemis canavarımı benden almış ve tüm gücünü bana bırakmıştı. Ve yine de bu gücün bir bedeli vardı, yeni yeni anlamaya başladığım bir bedel.

Bir süre sonra hızımı yavaşlattım, yaslanacak bir kaya buldum ve Mel ile Violet'in köşeyi dönmesini bekledim. Onları izlerken tuhaf bir manzara diye düşündüm, solmuş tüylü maskesiyle Violet ve tuhaf siyah beyaz teni ve ışıltılı Mel.

durdular. Yorgunluktan bitap düşen Violet yere oturdu, ayak kabalarını çıkardı ve ayak parmaklarını oynattı. Yüzü kir içindeydi.

ve maskesindeki zavallı tüyler üzüntüyle sarktı.

Mel bir sürahi daha su getirdi ve Violet'e uzattı. O da içtikten sonra bana uzattı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, ben iyiyim. Sadece bir dakikalığına i imdeki çılgınlığı dışarı vurmam gerekiyordu." Gülümsedim, içtim ve sonra yorgun yüzünü inceledim. "Buna hazır mısın?"

Başını salladı ve sonra ayaklarını ovuşturdu.

"Bir süre benimle gezmeye ne dersin? Biraz ."

Başını yukarı kaldırdı, koyu renk gözlerine rahatlama geldi.

"Te ekk  rl  r."

Violet ayakkabılarını giyip ayağa kalkarken kayayı ittim ve sonra parmak uçlarıma doğru akan ve tenime kayan siyah bir buluta d  n   t  m. Bu his tuhaftı, sanki tüylerim diken diken olmuştu.

İ i bittiğinde, "Güzel." dedim. Kollarımı   plak bırakmış, sadece omuzlarımı, gövde mi ve bacaklarımı örtmüştü. Zırh her zaman farklıydı, tehlide ve ortama uyum sağlamak için değişiyordu. Omuz ve gövde ince ve zarif bir tasarıma sahipti, bacaklar kot pantolonumu sarıyor ve kolayca hareket ettirilebiliyordu. Violet beni ne zaman korusa, onun seçtiği zırhın içinde kendimi oldukça kötü hissederdim.

Mel bile etkilenmiş görünüyordu. "gerçekten eşsiz, değil mi?"

"Onun ruhunu alamayacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstemiyorum. İhtiyacım olanı alacağını biliyorum."

"Biliyorsun," dedim kaşları bir birine çırparak. "İsteseydin sana yardım ederdim." İtirafımdan ürkerek irkildi ve yalan söylemiyordum. Mel bana bütün olma arzusundan bahsetseydi, ona yardım ederdim. Çünkü anlıyordum, çünkü onun gibi hissetmek berbat bir şeydi ve eğer bunu düzeltmeye yardım edebilseydim, neden ? Cronus'un Kılıcı'nı bulmasına yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

   k  n haliyle yanından geçtim ve "İnsanın aklını başından alıyor, değil mi?" dedim.

YİRMİ İKİ

ODADA ONUNLA BİRLİKTE BAŞKASI DA VARDI. İlk başta gözlerini açmadı, bunun yerine odadaki enerjiyi hissetmeye çalıştı ve Aklını başına topladı. Ne kadar zamandır baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Damarında bir serum vardı ve tahminine göre şu anda bir hemşire tarafından kontrol ediliyordu. Kan almıştı çünkü kendini eskisinden çok daha iyi hissediyordu.

Ortam sessizdi, tek ses giysilerin belli belirsiz hışırtısıydı, Hemşirenin nefes alış veriş ve yatağın yanındaki monitörün sürekli aralıklı bip sesi.

Hemşireyi yakalamak için kendini hazırladı, onu tutmak ve sessiz kalmasını sağlamak için yapması gereken hızlı hareketleri hayal etti.

Sorun değil.

Tam yapmak üzereyken, odasına giren ayak sesleri onu vazgeçirdi. Enerji değişmişti. Sinirliydi, sabırsızdı. Bedenini ve zihnini rahatlattı, ikna kabiliyetini çok ince bir şekilde kullandı ve bunun yeni gelenlere karşı uyanıklığını maskeleyemeye yeteceğini umdu.

"Demek büyük Arnaud Hanedanı'nın varisi bu," dedi iri yapılı bir erkek. Fransız aksanlı ses alaycı bir tavırla şöyle dedi. "Yazık böyle bir soy kirlenmiş."

O sırada danışman konuştu ve Sebastian onun sesinde belli belirsiz bir gerginlik sezdi. "Onu bizim için değerli kılan da bu kirlilik, majesteleri. Lamia ona son derece yüksek bir değer veriyor."

"Henüz bir şey öğrenemedin mi?"

Başka bir ses daha yükseldi ve bunun hemşire olduğunu tahmin etti. "Biz genetik bir parmak izi oluşturdular ve mutasyonları aramaya başladılar. Hayatta kalmasını sağlayan genleri saptamak biraz zaman alacak. melezleme. O çalıştığımız en güçlü Mistborn. Aslında, içindeki büyücü, içindeki vampiri zayıflatmadı. Onu daha güçlü yaptı."

İsteksiz bir onay mırıltısı duyuldu. "O zaman işinize devam edin. Peki ya Tanrı?"

"Hâlâ uyumlu. Ne yaptığımızı hiç umursamıyor. Şimdiden birkaç yumurtayı başarıyla döledik."

"Güzel." Adam durakladı ve Sebastian adamın bakışlarıyla kendisinde iki delik açtığını hissetti. "Josephine'in ölümü Cephe için büyük bir kayıp oldu. Torununun--" kelimeyi küçümsedi--
-"tamamen zaman kaybı değil."

"Evet, majesteleri."

Onlar gittikten sonra Sebastian gözlerini açtı. Sözleri çarparken Zihninde dönüp dolaşan ve Cephe'nin niyetlerinin temel bir taslağında birleşen, kısa sürede dışarı çıkmazsa çok uzun bir süre burada kalacağını biliyordu.

Onu lanet bir laboratuvar faresi olarak kullanmak. Böylece imkansız yapabileceklerdi.

Evet, ne yapmaya çalıştıklarını ve onlar için neden bu kadar değerli olduğunu çok iyi anlıyordu. Bir vampir ve bir büyücünün ürünü olarak, harika bir vaka çalışmasıydı. İki farklı türün bir araya gelmesinden sağ kurtulmuş olması nadir görülen bir durumdu. İçinde bir yerlerde cevaplar, genler yatıyordu, mutasyonlar ve hayatta kalma nedenleri.

Bu nedenleri bulacak ve kullanacaklardı.

Salian Cephesi bir tanrıyı bir vampirle çiftleştirmeye çalışıyordu. Başka bir Archer yaratmaya çalışıyorlardı.

, gerçekten. Eğer Archer yaklaşan savaşta tanrıların tarafını tutarsa, tek gerçek şansları ateşe ateşe karşılık vermek olacaktı. Bu üreme onların programı sigortaydı.

Akıllara durgunluk veren şey ise, bir konuda başarılı olduklarında başka bir konuda da başarılı olacaklarıydı. Vampir yarı tanrılardan oluşan bir ordu düşünün. Her diyardaki her tanrı, hatta uyuyanlar bile edilebilirdi. Ve yollarına çıkan diğer türleri yok etmelerini engelleyen hiçbir şey olmazdı.

Oturduğu yerden kalkıp odayı gözden geçirdiğinde, kıyamet duygusu eziciydi ve daha da eziciydi çünkü söylenenlerin sonuçları çok kişisel bir şekilde eve çarptı.

Josephine, Salian Cephesi'nin bir parçasıydı.

Büyükannesi de bunun bir parçasıydı. Peki ne kadar geriye gidiyordu? Lamia'nın bir Kurtarıcı kehaneti sayesinde Archer'ın varlığı yüzyıllardır Cephe biliniyordu. Başından beri bir haç olduğunu biliyorlardı.

Tanrı ve vampir arasında bir ilişki mümkündü. Ne kadar zamandır kendileri bir tane yaratmaya çalışıyorlardı? Ne kadar zamandır vampirlerin sırlarını öğreniyorlardı?

kendisi gibi diğer buçuklukları?

Bildiğı tek şey, varlığının bir deney olduğuydu.

Josephine kızını bir büyücüyle birlikte olması için teşvik etseydi Michel'le evlenip bir Mistborn çocuğı doğurmak umuduyla mı? Annesi babasını sevmiş miydi? O da Cephe'nin bir parçası mıydı?

Hayır. Bu düşünce enkazına çarpıp yanmadan önce onu durdurmalıydıVe annesi hakkında böyle şeyler düşünmeyecekti. Onu tanımamış olabilirdi, yüzünü zihninde canlandıramayabilirdi ama onu kınamayacaktı.

Ne lanet bir kabus.

Elini yüzüne götürdü, sanki her zaman bildiğı dünya ekseninden kaymış gibi .

YİRMİ ÜÇ

Asphodel Tarlalarına geri dönmek çok uzun sürdü. Bu sefer kafa karışıklığı ve unutkanlığın dalga dalga yayıldığı kayıp ruhlar denizine hazırlıklıydım. Hades'in ölümsüz sığırları çok uzaklardaydı ve çoban hiçbir yerde görünmüyordu.

Tanrı'ya şükür.

Sanki bir işaretmiş gibi, kayalardan önümüze düştü, pürüzlü pelerininin içinde çömeldi ve yavaşça tam boyuna yükseldi, kolayca yedi feet'i aştı. Yüzünü kapatan kukuleta ona uğursuz bir hava veriyordu. Omuzları devasaydı ve bükülmüş ahşap bir asayı kavrayan eli de öyle. Giydiği her deri çizmenin üst kenarlarından iki bıçak kabzası çıkıyordu.

Aman Tanrım.

Yutkundum, Mel'e hızlı bir bakış fırlattım, elbisesinin yerini Goth tarzı savaş teçhizatına bırakması bir an için beni şaşırttı. "Kenara çekil, gölge," diye emretti.

Eğer gölge ise, gerçeğini görmekten nefret ederim.

"Nerede o?" diye sordu derin bir hırıltıyla. Eğer bir boz ayı konuşabilseydi, sesinin tıpkı Menoetes gibi çıkacağından emindim.

Şiddetli öfkenin tanrısı olduğuna göre, gölge olsun ya da olmasın, işlerin karışacağını tahmin ediyordum.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Alçak sesinden tehdit damlıyordu, iri omuzları sertleşiyordu.

"Tam olarak kim olabilir?" Mel ona doğru bir adım atarak meydan okudu, çenesi korkusuzca yukarıda duruyordu.

"Çocuk. Dişi." Başını kaldırdı ve sanki onu kokluyormuş gibi döndü. "O benim türümden. Nerede o?"

"Burada değil tabii ki. Şimdi kenara çekil."

Öne doğru eğildi. Mel bir santim bile kıpırdamadı. Ama sonra, onun Thanatos'la burun buruna gelmesini izledim.

"Bir gün, Hades'in kızı. Bir gün," diye tehdit etti.

"Ne? alıp Tartarus'tan kaçmayı mı düşünüyorsun? Bu nasıl işe yarayacak, Menoetes? Bedenin orada, gölgen burada. Burada."

Onun alanına girdi. "*Benim* bölgemde." Asasını adamın pelerininin karanlık girintilerine ve göğsüne doğru itti. Gümüş yarı saydamlaşarak hayaletleri ortaya çıkardı; asadan yukarı kükreyen ve ucunda yoğunlaşan ürkütücü, ipeksi şeyler. "*Geri. Çekil.*"

Ürperdi ama Mel'e daha da yaklaşarak göğsünü bastırdı. ona saldırmaya karar verdiğinde acının onu asla durduramayacağını gösteriyordu. "Senin günün geliyor... O çocuk..."

Artık canına tak eden Mel, asasını adamın göğsüne sapladı. Gövdesinden ışıklar fışkırdı ve adamın sözlerini kesti. Ve sonunda koca canavar pes etti, kızgın siyah bir toz girdabının içinde kayboldu ve sonra sığırlara bakan çıkıntıda yeniden belirdi. Başını geriye attı ve büyük, öfkeli bir kükreme çıkardı. Sığırlar kocaman başlarını ona doğru kaldırıp kükreyerek karşılık verdiler.

"Hadi," diye mırıldandı Mel, aceleyle yola koyuldu.

Sesimi bulabildiğimde, onun yanına doğru adım attım. "Dang, Mel. Çok taşaklısın." Önce Thanatos, şimdi de Menoetes. Çivi gibi sertti.

Durdu ve bana baktı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra elini kaldırdı. Titriyordu. "Neredeyse altıma işiyordum."

Gözlerimi kırptım. Sonra bir kahkaha patlattım. Tüm rağmen o da gülmeye başladı.

YİRMİ DÖRT

Tanrı'ya şükür Menoetes'le karşılaşmamız sırasında VIOLET beni koruyordu çünkü Asphodel Fields'dan sağ salim çıkamayacağımızdan emindim.

Violet'e yoğun bir şekilde odaklanması beni sarstı.

Mel, onun Violet'i neden istediğini bilmediğini, sadece bir Titan varlığını hissettiğini söyledi. "Bu onu biraz delirtmiş olabilir," diye açıkladı. "Bir düşünün. On bin yıldan uzun bir süredir kendi türünden birini görmemiş ya da duymamış."

Sanırım bu herkesin daha yakından bakmak için çabalamasına neden olurdu. Konuşmak, dokunmak, uzun zaman sonra kendi türünün huzurunda olmak... Görmek

Vahşiyi yakından ve kişisel olarak görmek, öfkesinin küçük bir kısmına tanık olmak, bunun ötesini görmek ve onun yalnız olduğunu ve başka bir Titan'ın arkadaşlığına aç olduğunu düşünmek zordu.

Yine de Menoetes, dev taktiklerini bırakıp biraz terbiyeli davranmadığı sürece Violet'in yanına bile yaklaşamayacaktı.

Yeraltı Dünyası'ndaki yolculuğumuzun geri kalanı olaysız geçti. Mel'in Olimpos'taki tapınağından ilk ayrıldığımızda ve Yeraltı Dünyası'na vardığımızda, içinden geçtiğimiz şeyin -hayalet ateşin- gerçekten farkına varmamıştım.

-Aslında kalın bir sınırdı, kara toprağa çizilmiş, her iki yönde kilometrelerce devam eden uhrevi alevlerden oluşan bir sınır.

Alevlere yaklaştığımızda Mel durmadı. Bir sonraki adımını atar gibi onların arasından geçti. Ben de onu yakından takip ettim.

alevlerin arasında kaybolmak ya da kendimi onsuz çıkarken bulmak istemiyorum.

Olaysız bir şekilde, iç kutsal alana geri döndük ve çukurdan dışarı çıktık. Alevler kayboldu.

Rahat bir nefes aldım ve sonra serin, temiz nefes çektim.

Ha

va. Yeraltı Dünyası'na bir yolculuk bitti. Bir tane daha kaldı.

"Devam etmeden önce sen ve Violet bir şeyler yemelisiniz." Mel bir masaya yöneldi

duvar boyunca uzanan uzun mermer masa. Yaklaştıkça, daha önce orada olmayan şeyler aniden orada oldu. Bir tabak aldı ve biraz meyve, et, peynir ve ekmek seçti, kendine bir bardak su doldurdu ve sonra kışını eski kanepeye park etti. Bir parça ekmek ısırdı. "Ne bekliyorsunuz? Fazla vaktimiz yok."

"Teşekkürler," dedim ve masaya gittim. Violet açlıktan ölmüş olmalıydı çünkü bedenimden kayarak birleşti ve beni orada yendi.

Tabaklarımızı doldurup Mel'e kanepede katıldıktan sonra Violet Menoetes'i sordu. "O adam oldukça korkutucuydu, değil mi?" Minderin kenarına, kucağındaki tabağı dengeliyordu. Çoraplarından biri yırtılmıştı ve dizlerinde birkaç kötü sıyrık vardı.

Zamanım olsaydı Violet'i New 2'ye geri götürürdüm. İstedğim son şey onun daha fazla acı çekmesiydi. Ama sadece on iki saatimiz vardı. Eğer onu Ares'in tapınağındaki geçide gizlice götürmeye çalışır ve yakalanırsam, Thanatos ve Archer ile yaptığım anlaşmayı yerine getiremezdim. Yeraltı Dünyası'nın daimi sakini olur.

Mel, Violet'e "Menoetes palavracıdır," diyordu, "seni korkutmasına izin verme."

"Cesedi gerçekten Tartarus'ta mı?"

Mel başını salladı. "Zeus Menoetes'i okuyla yok ettikten sonra, babam onun ölümünü reddetti, bedenini Tartarus'a zincirledi ve sonra onu sürüsüyle ilgilenirken işine gölge düşürdü."

"Bir beden ruhu olmadan yaşayabilir mi? Normalde ölmesi gerekirdi, değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Ruhun ve bedenin gücüne bağlı. Ve işin içindeki güce... Bu durumda söz konusu olan Hades'in gücüydü ve Hades ölümler söz konusu olduğunda hemen hemen her şeyi yapabilir."

"Onunla konuşmak istiyorum," diye karar verdi Violet, ağzına bir parça et atarken.

İyi ki o anonsu yaptığında yutkunmamıştım, yoksa boğulacaktım. Yardım için Mel'e baktığımda sadece omuz silkti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye yavaşça cevap verdim.

"Neden olmasın? O sadece bir ruh. Bana gerçekten zarar veremez, değil mi Mel?" "Hayır, Violet. Sana zarar verebilir. O güçlü biri. İsmi bile güçlü. Bu

lanetli kudret anlamına gelir. En iyisinin ondan uzak durmamız ve dönüşümüzde sizin saklanmanız olduğuna inanıyorum."

Violet'in kara kaşları kararlılıkla birbirine yaklaştı. Violet için hayır demek bir davetiye gibiydi. Benimle Olimpos'a gelemeyeceğinin söylenmesi gibi.

Evet. Bu pek yaramamıştı, değil mi? Menoetes'le konuşmak isteseydi, konuşurdu gibi bir his vardı içimde.

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik. Yemeğimi bitirdikten sonra masadan getirdiğim sürahiden bir bardak soğuk su içtim ve bacaklarımı uzatmak için halının üzerine oturup sırtımı sandalyeye yasladım.

"Tapınağınızı bulmadan hemen önce saldırıya uğradım," dedim Mel'e.

"Sanırım sadece bir kişiydi. İyi yay kullanıyordu."

"Eğer Olympus'tan biri senin peşinde olsaydı, ıskalamazdı." Bu da güdüldüğüme dair şüphelerimi doğruladı, her ok beni bir hedefe yönlendirmek için tasarlanmıştı. "Belki de Thanatos'la çalışan biri," dedi. "Beni bulduğundan emin olmak için."

"Seni aramaya geldiğimi bilseydi bu mantıklı olurdu."

Ayağa kalktı ve gerindi, sonra uzun saçlarını omzunun üzerinden attı. "Her tanrının casusları vardır. Belli ki Thanatos'un Hestia ile bir tür ilişkisi var. Muhtemelen ilk olarak senden ve senin onun aracılığıyla. Menai'yle seni ziyaret ettiğimizi ve benim katedralde olduğumu bile biliyor olabilir. Archer'ı aldıktan sonra seni katedrale götürecek birini aramaya geleceğini düşünmüştür.

Yeraltı Dünyası."

Thanatos'un kendisini istemeyen bir lütuf için neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyordum. "Bu lütuf ... onu istemiyor bile."

Mel silahlarını kontrol etti. İki kavisli bıçak göğsünde, ikisi botlarında ve asası da arkasındaki kılıfındaydı. "Hayır. Egosunu epeyce zedelemiş."

"Tüm bunlar ne kadar zaman önce ?"

"Birkaç bin."

Ve *hâlâ* kin besliyordu. "Adam peşini bırakmıyor, değil mi?"

"Varlığının içine işlemiş gibi. Kimse ölümden kaçamaz. Kader bir kez sen onunsun ve seni elde edene kadar bırakmayacak. Bu da

başka şeylere de dönüşebilir." Saçlarını örmeye başladı. "Euthymia, Hera tarafından Thanatos'a, tanrıça ikizi Hypnos'a Pasithea lütfunu verdikten sonra verildi. Sanırım Hera ikizlerden birine lütuf verildiyse diğerine de verilmeli diye düşünmüş."

"Ve lütuflar reddedildi."

"Hayır. Pasithea görevini yaptı ve Hypnos'la evlendi. İyi bir eşleşme oldu. Kız kardeşi Grace o kadar heyecanlanmamıştı. Thanatos'tan o kadar korkuyordu ki, ona katılmak zorunda kalmamak için kendini taş a çevirdi. Yeraltı Dünyası."

Lütuf, Thanatos'la evlenmektense kendini sonsuza dek taş a dondurmuştu. Hâlâ kin tutmasına şaşmamalı.

Garip bir şekilde Thanatos için biraz üz oldüm. Birinin sizinle birlikte olmaktansa ölmeyi tercih edecek kadar sizden nefret ? Bu çoğu insanı mahvederdi. Tabii ki, Thanatos çoğu insan değildi.

"Bundan sonra onu neden istesin ki?" Violet sordu. Mel kanepenin koluna oturdu. "Benim tahminim intikam."

Tamam, şimdi onun için o kadar da üz lümüyordum.

Ve belli bir lütuf için çok fazla kedere neden olabilecek bir şeye yakalandığımı fark ettim.

Lanet olsun.

Mel ruh halimin değiştiğini hissetti.

"Bunu yapmalısın, Ari. Euthymia için üz lülme. Hera'nın isteğini reddetti ve Thanatos'a haksızlık etti. Başlangıçta cesaret etmesi gerektiği gibi onunla yüzleşmeli. O korkakların yolunu seçti."

"Onun gitmesine izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Ve neden ki? Onu reddetme ve gitme şansı vardı, Thanatos ona bu seçeneği sunmuştu. Tek yapması gereken Yeraltı Dünyası'na gidip onunla yüzleşmekti ama bunu yapamadı. Onu öldüreceğinden endişeleniyorsan, endişelenme. Thanatos'u tanıyorum. Bu çok kolay olurdu. Onu korkularıyla - kendisiyle- yüzleştirecek ve bir süre onunla yaşamasını sağlayacak, belki de kendini ona inkar ettiği sürece."

Gözlerimi ovuşturdum ve yorgun bir nefes verdim. Thanatos'un pembe dahil olmak isteyeceğim son şeydi. Ve Euthymia'yı gönüllü hapishanesinden çıkaran kişi olmak istemediğimden de emindim.

YİRMİ BEŞ

Gölün AYNALI YÜZEYİNİN KARŞISINDA, Zeus'un tapınağı Tanrıların, Olimposluların ebedi bir sembolü gibi parlıyordu. Tüm kompleks parlıyor gibiydi. Ateşler yanıyordu. Mermer parıldıyordu. Hestia Olimpos'u eski güzelliğine kavuşturarak manzaraya damgasını vurduğundan emindi.

Yukarıdaki yıldızlar gölün yüzeyinde parıldıyordu.

Gerçeküstü sahneden uzaklaşmadan önce derin bir nefes aldım ve gölün karanlık tarafındaki yüksek otların arasından dikkatlice ilerleyen Mel ve Violet'e yetiştim.

Athena'nın tapınağının yıkık sütunları göründü. Karanlıkta mermer, parlayan Olimpos'ta olduğundan daha çok Yeraltı Dünyası'yla uyum içinde olan hayalet gibi bir ışık alıyordu.

Devasa tapınağın bir kısmı çökmüştü; sütunların bir tarafı devrilmişti. Uzun ön basamaklar çatlamıştı, sanki dev bir yumruk ortasına çarpmış ve yanları yukarı doğru zorlamıştı.

İki katlı kapının önüne bir sütun düşmüştü. İçeride hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık. Ve bir zamanlar, artık var olmayan Yeni 2'nin kalıntılarına açılan bir kapı.

Sebastian ve Henri ile birlikte o kapıdan geçeli sanki bir ömür olmuş ...

"Ari." Mel'in fısıltısı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Athena'nın tapınağının önünde durmuş, öylece bakıyordum. Hatırlamak. Bir sürü şey hatırlıyordum.

şeyler.

Artık onu her düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. Onun düşüşü. Acımasız deliliği. Ve sonunda, acısı ve aşkı.

Athena annemi, ailemi çok kötü incitmişti. Çok kötü bir şekilde.

Yine de gözlerinde, o son anlarda, orada başka birini görmüştüm, gerçek benliğini, oğlunu kaybetmenin acısı, onu kurtaramamanın öfkesi ve ona ihanet eden babası tarafından yutulmuş olan benliğini. Bu onu tamamen ele geçirmişti.

Ama sonunda, o oradaydı, gerçek Athena. Onu görmüştüm, onunla bağlantı kurmuştum, onu anlamıştım.

Onu affedemedim ama anladım. Ve bu şimdilik yeterliydi.

Mel yine adımı seslendi. Derin bir nefes aldım ve bir zamanlar büyük bir bahçenin bulunduğu tapınağın yan tarafındaki yüksek otların ve çimenlerin arasından geçtim. Bir zamanlar burayı uzun mermer bir duvar çevreliyordu. Bir zamanlar çeşmeler, çiçekler ve parlayan heykeller vardı. Sonra bu heykellere yenileri eklenmiş, daha da fazlası yapılmış, ta ki tüm bahçe kaplanana kadar.

Sonra zaman geçti ve bahçe unutuldu.

Taşa hapsolmuş heykeller artık çok eskiydi. Yosun ve likenler mermer derinin üzerinde kendilerine ev yapmışlardı. Sarmaşıklar ve kökler yerden kıvrılarak kolları ve bacakları sarıyor ve onları toprağa zincirliyordu.

Bazıları düşmüştü, sonsuza dek kırılmış, sonsuza dek özgür bırakılmıştı.

Olay yerinde duraksadım, kalbim küt küt atıyordu. Burası benim alanımdı ve atalarım aracılığıyla benim yarattıklarımdı. Benim sorumluluğumdaydı. Geceleri beni uyutmayan rüyalar bu bahçeyle ilgiliydi. Onları terk etme ya da özgür bırakma seçimim ve bunun içerdiği tüm karmaşıklıklar ve sonuçlar hakkında. Şimdi burada durmuş, gelecekteki amacımı şekillendirebilecek bir yola bakıyordum.

Ben sadece bir katil

değildim. Daha

fazlası olabilirdim.

Çok daha fazlası olabilirdim.

Bakışlarım Mel ve Violet'i buldu. Yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. Onlarla aramda büyük bir bağ olduğunu hissediyordum. Mel'i bile düşündüğümünden çok daha iyi anlıyordum. Benim gibi, ikisi de türünün tek örneği idi. Titan

shieldmaiden. Aydınlık ve karanlık tanrıçası. Ve ben, tanrı katili ve diriltici.
, *Selkirk. Saçmalamayı bırak ve şu işi hallet.*

Gecenin keskinliğini ciğerlerime çektim ve tüm bu insanları
kurtarabileceğimi bilerek bahçeye doğru yürüdüm.

Eğer kurtarılmak istiyorlarsa.

Eğer hak ediyorlarsa.

Ve işte sorun da buradaydı. Söylememin bir yolu yoktu.

Ötimia bana bazı cevaplar, bazı içgörüler verebilir.

Euthymia'nın yerini bildiği için Mel'in bahçeye doğru yol almasına izin
verdim.

Tıpkı daha önce burada bulunduğum zamanlarda olduğu gibi, vücudum
taşa ve onu şekillendiren güce tepki vererek karıncalanmaya başladı. Titredim,
sanki bir şekilde burada olduğumu biliyorlarmış gibi hissettim, erkek ve kadın
savaşçılar kılıçlarını çekmiş, kalkanlarını kaldırmışlardı. Kadınlar dehşet
içinde donup kalmış ya da kollarını yüzlerine atarak sinmişlerdi. Gerçi artık
çok geçti. Ancak buradaki çocuklar farklıydı. Canavarla yüzleşmişlerdi; daha
iyisini bilmiyorlardı, bakmamayı bilmiyorlardı - o bir saniyede değil.
Yıpranmış taş gözleri boş ve kayıp bakıyordu.

Ve sonra Euthymia vardı.

Mel ve Violet bir kaide üzerine yerleştirilmiş bir heykelin önünde
durdular. Klasik Yunan güzelliğinin bir örneğiydi. Gerçekten mükemmeldi.
Antik Yunan elbisesi, sandaletleri ve kabarık saçlarının yanlarını tutan
bantlarıyla bir zaman kapsülü gibiydi. Uzun boyluydu, zarifti, omuzları
gerideydi ve çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmıştı. Onu incelerken
başımı eğdim. Yüzünde derin bir inanç ve cesaret ifadesi vardı. Euthymia ne
yaptığını ve nelerden vazgeçtiğini çok iyi biliyordu.

Bana korkak gibi görünmedi.

Violet uzandı ve Euthymia'nın etrafındaki havayı geçici olarak dürttü.
Sakin bir göle dokunur gibi, parıldayan bir dalga parmak ucundan heykelin
tamamını kapladı.

Mel ile bakıştık. Thanatos heykeli korumuştı, hazırlanmak için
öngörüsü vardı. Beklemişti. Her ihtimale karşı.

Ama sonra bunun onun varlığında da gömülü olduğunu düşündüm.
ölüm tanrısı olarak nitelendirilir. Ölüm er ya da geç herkese gelirdi ve tanrısı
sabır konusunda bir ustaydı.

Mel cebini karıştırdı ve iine sığan siyah bir madalyon çıkardı. Ortasında sivri, keskin kanatlı bir kelebeğin izi vardı. Sonra madalyonu bir bozuk para gibi u uca bariyere doğru çevirdi. Bariyere çarptığında, madalyon onu yakıp yok etti. Küçük bir Madalyonun bir parçası havalandı ve dönüştü. Kanatlar belirdi ve küçük siyah kelebek karanlığa doğru uçup .

"Harika," diye mırıldandı Violet.

Koruyucu bariyer ortadan kalkınca Mel kenara çekildi.

Benim sıram.

Violet bana baktı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Sende var Bu."

Gülümsedim. "Teşekkürler, ufaklık." Ona dönmeden önce omzunu sıktım.

Mel. "Hazır ol. Euthymia'nın onu için mutlu olacağını sanmıyorum." Ve sonra sadece ben ve Euthymia kaldık. Sinirlerim fazla mesai yaptı, Yavaşça üzerimde bir adrenalin fırtınası yarattı. Bir şimşek gibi damarlarımda dolaşıyor, canavarın tanıdık kıpırtısını hissedene kadar sıcak ve yakıcı bir şekilde kıvrılıyor, g topluyordu.

Bedenim uğuldayarak kaidenin üzerine ıktım. Bu kadar yakinken, gücüm sıçradı ve koptu, elektrik akımları derimin altında bir ateş yaktı. Gözlerim yanmaya başladı ama bunu görmezden geldim ve uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Temas sistemimde bir şok etkisi yarattı. Yanakları soğuk ve sertti. Başparmaklarımı tenine sürterek gözlerinin altındaki kıvrımı takip ettim.

Tüm vücudum gle titreşiyordu. Onu kontrol altına almak, büyümesini ve birikmesini engellemek için savaşmak zorundaydım. Patlayacakmışım gibi hissettiğimde, iimdeki her şey yandığında ve her sinir acıyla yandığında, gözlerimi kapattım, daha sıkı tuttum ve hepsini dışarı çıkardım.

Bir barajdan kopan su gibi iimden akıp gitti.

Zaman duygusu yoktu, yer algısı yoktu, duygular yoktu, andan başka bir şey yoktu.

Sonunda, bir şeyler szlmeye başladı. Bahçe. Gece. Ellerimin altındaki soğuk taş. Gözlerimi açtım ve gücümün içten dışa doğru çalıştığını bilerek bekledim.

Yavaş yavaş taşlar daha pürüzsüz, gözler daha yumuşak oldu. Ayak parmaklarımda alnımı onunkine bastırdım, bütün olmasını, her parçasının olduğu gibi diledim.

Bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama bir yerlerde bir şeyler değişti ve bir zamanlar taş olan yerde şimdi ellerimin altında soğuk yanaklar vardı. Arkama yaslandım ve şaşkın mavi gözlere baktım.

Ve sonra ikimiz de kaideye çöktük. Güçsüzdüm ama ona düşüp başını çarpmadığından emin oldum. İhtiyacımız olan tek şey buydu.

Mel neredeyse anında oradaydı ve Euthymia'nın kaideden yere indirilmesine yardım etti. Bacaklarımı kaidenin üzerinde salladım ve bir süre orada oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı öne eğdim, tamamen bitkin hissediyordum.

Minik bir el başıma dokundu. Violet yaklaştı ve bana sarıldı. Bu jest gözlerimin dolmasına neden oldu ve bir anda duygusal bir enkaz haline geldim.

Bir mücadelenin homurtuları bizi ayırdı.

Mel ve Euthymia birbirlerine dolanmışlardı, Euthymia tam anlamıyla panik içindeydi ve Mel'le savaşıp özgürlüğünü kazanmaya çalışıyordu. Neler olduğunu bilmiyordu.

Euthymia'nın dirseği burnuna çarptığında Mel, "Ah, sürtüğ," diye küfretti. Zarafeti serbest bıraktı. Euthymia geri sıçradı ve kaçmaya hazır bir şekilde çömeldi. Yuvarlak, panik içindeki gözleri üzerimde gezindi.

Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey boğuk seslerdi. Gözlerini kırıştırdı, ağzını kapattı, yutkundu ve tekrar denedi. Aynı şey, ama sesi geri gelene kadar devam etti ve ağzından dökülen kelimeler hızlı ve başıboş eski Yunancaydı. "Ne

diyor?" Violet sordu.

Violet'in sesiyle Euthymia başını ona doğru çevirdi. Kaşlarını çatı, belli ki bir çocuğun burada olmasını beklemiyordu. Sonra bakışları bana yöneldi, tehdidi anlamaya çalışıyordu.

Mel burnunu sildi ve kan olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarını havaya kaldırdı. Euthymia'ya bana bir daha vurursan seni öldürürüm gibi bir şeyler söyledi.

Euthymia'nın gözleri kısıldı. O da bir şeyler söyledi ve Mel cevap verip beni işaret etti. Demek o kısım çıkmıştı. Küçük bir el salladım. Evet, seni geri getiren bendim. Euthymia esprimi takdir etmemiş gibiydi.

Mel ayağa kalktı. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Midem düğümlendi ve o anda acaba her şeyi berbat edip onu bütün olmadan mı geri getirdim diye düşündüm. "Ne demek istiyorsun?"
"Bu Euthymia değil."

YİRMİ ALTI

"BU EUTHYMIA DEĞİL," diye Mel'in gülünç sözlerini düz bir tonla tekrarlardım. Midem sıkı bir yumak haline geldi. "Biliyor musun, eğer bu senin şaka anlayışınsa, hiç komik değil."

Mel bana ukala bir bakış fırlattı. "Bu bir şaka *değil*. Ve o *değil*."

"O olmalı," diye karşı çıktım, sesim yükseliyordu. "Kaidenin üzerindeydi, etrafında lanet olası bir koruma vardı - bu arada *Thanatos'un madalyonu kırıldı*. Bu nasıl o olamaz?" Euthymia'nın yüzündeki panik benim yüzüme de yansımaya başladı. Volta atmaya başladım. Mel yanılıyor olmalıydı. Bir elimi yüzümde gezdirdim ve sakinleşmeye, mantıklı düşünmeye çalıştım.

"Tamam," dedim iyimser bir şekilde. "Belki de yanılıyorsunuz. Euthymia'yı daha önce hiç gördün mü?" Öldürücü bakışları bu soruyu yanıtladı. Elbette görmüştü. "Pekâlâ," dedim ne yapacağımı şaşırılmış bir halde ellerimi havaya kaldırarak. "Onu Thanatos'a götürüyoruz. kalkan koyan oydu. Onu *gördü*. Yanlış kişi olsaydı bunu yapmazdı."

Euthymia ağaçlara doğru gitmek için o anı seçti. Mel etkileyici bir hareketle omzunun arkasına uzandı, asasını kaptı ve Euthymia parlayan gri bir . Zarafet yüzüstü yere yığıldı, öyle sert bir iniş yaptı ki beyaz elbisesi etrafından kabardı.

Mel asanın ucunu çimlere dayayıp sıkıca kavradı ve bana soğuk bir bakış attı. "Bu Euthymia değil. Onun ikizi."

Boş boş baktım, kelimeleri duyuyor ama istemiyordum. Bu yüzden elbette omuzlarıma iki tonluk bir ağırlık gibi çöktüler.

Boku yemiştik.

Kıçımı kaidenin üzerine bıraktım, başımı ellerimin arasına aldım, beynim tamamen kapandı. Onun ikizi. Lanet olası ikizi. Boğazıma sefil bir kahkaha takıldı.

"Ari." Mel'in sesine cevap vermedim. Çok uyuşmuştum, çok yenilmiştim. Sinirli bir homurtu çıkardı, ikizini almaya giderken ayak sesleri azaldı.

Durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne yaptıysam Thanatos istedi. Bunca zamandır koruduğunu belirttiğı heykeli diriltmiştim. Eşini ikizinden ayırt edememesi benim sorunum değildi. Hata onundu, benim değil.

Yapabileceğim tek şey, lütfu Yeraltı Dünyası'na götürmek ve anlaşımanın bana düşen kısmını yerine getirmektir.

Ben üzerime düşeni yapardım. Ve karşılığında Archer'ı istedim.

Havayı daha eski, öfkeli Yunanca doldurdu. Ellerimi bıraktım ve Mel zarafeti üst kolundan tutarak kaideye doğru sürüklerken yukarı baktım. Heykelin gururlu ve kararlı ifadesiyle, Ölüm'le yüzleşemeyen ve onu geri çeviremeyen korkmuş Euthymia'yı bağdaştıramamış olmama şaşmamalıydı.

Bu korkakça bir lütuf değildi.

"Adı ne?" Mel aynı anda zarafeti serbest bırakırken sordum zaman zarafet sarsıldı, dengesini kaybetti ve çimlerin üzerine dizlerinin üzerine düştü.

"Thalia."

Thalia küfretti ve yere tükürdü. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Ona etkilenmemiş bir bakış atarken kaşlarım kalktı. İstedığı kızgın olabilirdi. Bu hiçbir şeyi değıştirmeyecekti.

"Neden kendisinin burada olduğunu ve kız kardeşinin burada olmadığını açıklıyor mu?"

Mel onunla konuştu ve Thalia hemen uzun ve hareketli bir söylenmeye başladı. Konuşması bittiğinde zor nefes alıyordu. Ama en azından rengi daha iyiydi. Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve bize ters ters baktı.

"Euthymia'nın o sırada zaten başka birine aşık olduğunu söylüyor. Hera onu ve kız kardeşini Thanatos ve Hypnos'a hediye etti. Temel olarak, Euthymia çıldırdı. Thanatos'la evlenmeden önce öleceğine yemin etti. Eğer kaçarsa, Hera onu ve sevgilisini yok ederdi. İntihar etseydi Thanatos

ruhuna işkence ederdi. Başka bir çıkış yolu göremeyince, bir gorgonun evi olduğu düşünülen bir mağaraya gitmeye karar verdi..."

Ve kendini sonsuza dek dondurur.

"Dur tahmin edeyim, sevgi dolu ikizi Thalia kız kardeşinin yerini aldı." Başımı salladım.

"Oldukça fazla. Thalia mağaraya kız kardeşinden önce varmış. Sanırım Euthymia Thalia'nın ne planladığını bilmiyordu." Mel dinlemek için durakladı Thalia konuşuyor. "Thalia'nın fedakârlığı Euthymia'nın sevgilisiyle birlikte kaçmasını sağladı.

Thalia hiç sevgisi olmadığını ve kız kardeşinin mutlu ve özgür olmasını istediğini söylüyor.

Tanrıların hizmetine. Kimse ne yaptığının farkına varmadı; sadece kız kardeşinin seçiminden dolayı çok üzüldüğünü ve inzivaya çekildiğini düşündüler."

Violet neredeyse fısıltıyla, "Bu çok üzücü," dedi.

"Her şey çok dramatikti," dedi Mel. "Günün skandalı. Çok iyi hatırlıyorum. Thalia taşa dönüştüğünde ikizleri birbirinden ayırmak imkânsız hale gelmişti. Hera ve Thanatos'u kandırdı . . . ve beni."

Uzun bir süre Thalia'yı inceledim. Bana meydan okurcasına baktı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, hâlâ gergindi ve tekrar kaçmaya hazırdı. Anlamasa da ona "Anlıyorum," dedim. "Anlıyorum." Birini, onun için her şeyden vazgeçebilecek kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Ama dostum, işleri gerçekten berbat ettin."

Ve Thanatos nişanlısının hayatını sevdiği adamla birlikte geçirdiğini öğrendiğinde, dünya onun gazabını hissedecekti. "Sence hâlâ hayatta mıdır?" diye sordum. "Graces ölümsüzdür."

"Eğer , yakında aksini dileyecektir. Sevgilisi bir insandı. Öldüğünde öbür dünyada ona katılmış olabilir, bilemiyorum."

"Thanatos onun öldüğünü bilmez miydi?"

"Şart değil. Her bir ruha Yeraltı Dünyası'na kadar eşlik edecek zamanı yok. Ona yardımcı olacak ruh toplayıcı lejyonları var. Onun gözünden kaçmış olabilir. Ya da hâlâ yaşayanlar arasında olabilir."

Ve öyle ya da böyle Thanatos bunu öğrenecekti. Her nerede Euthymia'nın sonu geldiğinde, onu bulmak için Yeraltı Dünyası'nı ve yaşayan dünyanın her köşesini araştıracaktı. Thalia'nın fedakârlığı kız kardeşine sadece zaman kazandırmıştı, başka bir şey değil. Ama zaman, onunla birlikte geçirildiğinde çok değerli bir hediye idi.

Sevdiklerin. Euthymia'nın çok iyi bir kız kardeşi vardı.

Ellerimi kalçalarımın vurduğum, derin bir nefes aldım ve sonra gece havasına bıraktım. "Pekâlâ, sanırım biraz dinlendikten sonra müzikle yüzleşmek için geri döneceğiz."

İp Mel'in elinde cisimleşti. Grace tepki vermeden önce Thalianın kolunu yakaladı. Grace'i bir heykele bağlarken, küfürler Mel'i zerre kadar rahatsız etmedi. Bu iş bittikten sonra taş bir sütuna yaslandı, ayak bileklerini çaprazladı ve gözlerini kapattı.

Violet zarafetin kaidesine kıvrılmıştı, elleri yanağının altındaydı.

Kaidenin dibine oturdum ve arkama yaslanarak göle baktım. Işık, ateşler, tapınaklar sıcaklıkla parlıyordu. Uzaktan belli belirsiz müzik notaları geliyordu. Kıskançlık içime işledi, keşke o sıcaklığın bir kısmı bende de olsaydı, tanrıların çoğunun sahip olduğu huzur ve kayıtsızlık bende de olsaydı diye düşündüm.

Bunun yerine, burada karanlık tarafta Yeraltı'na girmek ve Thanatos'un nükleerleşmesini izlemek üzereydim.

Yaşasın.

Başım taşın üzerine düştü ve gözlerimi kapattım.

YİRMİ YEDİ

"İÇ ŞUNU, SENİ APTAL. İhtiyacın olduğunu biliyorsun" Bir el kafatasının arkasını kavrayarak başını yataktan kaldırdı. "Ve sen kesinlikle istediğini biliyorum."

Sersemlemiş bir halde kendine geldi, çift görmeyi ortadan kaldırmak ve odayı netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Phillip ona doğru yaklaşmış, bir fincanı dudaklarına doğru itiyordu.

Anında, duyuları dikkat kesildi. Kan. Sıcak, taze kan.

Tanrım.

Koku burnuna doldu, ancak bardağı almak için kollarını kaldıracak gibi görünmüyordu. Bu durum Phillip'i çileden çıkarmışa benziyordu.

Kuru dudaklarından bir inilti koptu.

"Qui, istiyorsun," dedi Phillip, Sebastian'ın başı yastığa çarptığında doğruldu. Phillip'in ağzı bir sırtışa dönüştü ve buz mavisi gözleri Sert. Bardağı kendi dudaklarına götürdü ve gözleri Sebastian'ınkilerden hiç ayrılmadan içti.

Göğsünde bir öfke patlaması oldu.

"Hmm. Güzel, bu bağbozumu." Fincanı dudaklarından uzaklaştırırken Phillip'in ağzının kenarında bir damla kan birikti. Pislik herif kanı bilerek orada bırakmıştı, kırmızı mum ışığında parlıyordu, o kadar mükemmeldi ki. Sonra Phillip onu yalayarak uzaklaştırdı ve gitmek için döndüğünde danışmanıyla karşılaştı.

Bir an için hiçbir şey söylemediler.

"Biraz daha getir," dedi sonunda, sesi nötrdü. "Üç fincan." Phillip bir homurtu çıkardı ve gitti.

Sebastian'a açlığı içini kemiriyordu ama katlanılabilir bir şeydi. Kan yakında burada olacaktı. Ve boğazından aşağı akıp onu dolduracak ve Lamia'nın dokunuşunu ve etkisini silip süpürecekti.

Kadının kokusu hâlâ üzerindeydi ve midesini bulandırıyor. Boynu iyileşmişti ve artık seruma bağlı değildi. Yapabildiği kadar yukarı itti, danışman arkasındaki yastığı ayarlamasına yardım etti. Sonra köşedeki sandalyeye geri döndü.

Ona baktı, duyduğu son konuşma zihninde tekrarlanıyordu. Onun ne söyleyeceğini, başka neler açığa çıkarabileceğini görmek istiyordu. "Ben neden buradayım?" Sesinin cızırtılı tonu onu şaşırttı.

"Buradasınız çünkü Lamia bir fırsat gördü ve değerlendirdi," dedi basitçe. "Senin onun gündemini ilerletebileceğine inanıyor. Ve ... o değil yanlış."

"Peki bu hangi gündem?"

Ona doğru keskin bir bakış fırlattı. "Salian Cephesi'nin davasını ilerletmek."

Kaşları kalktı, cevap vermesine şaşırmıştı.

"Peki ya Archer?"

"Peki ya o?"

Danışmana baktı. Lamia Yeni 2'de ortaya çıktığında Apollo'ya gitmiş ve onu Archer'ı kimin kaçırdığını açıklamaya ikna etmişti. Cevabını almıştı. Sebastian'ın Archer'ın alınıp alınmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda burada olabilirdi. Ve Sebastian bunu öğrenmek zorundaydı çünkü eğer kaçmayı planlıyorsa, bunu Archer olmadan yapmayacaktı.

"O burada mı?"

Danışman güldü, gözlerindeki mizah ona bir tür iç şakayı geçiriyormuş gibi .

"Çocukların ve genç yetişkinlerin mabede girmesine sadece yüz yılda bir izin verilir. Karanlık Ana'yı beslemek için."

"Yine mi geldin?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorsun?"

"Tarih. Sen yarı Kan Doğumlu'sun, Sebastian. Sence vampirler sadece insan evrim zincirinin bir parçası mı? Öyle mi?"

size ne söylüyorlar? Elbette öyle." Hafifçe güldü ve başını salladı. "Ve Lamia hikayesi sadece bir efsane."

Evet, ona vampirlerin uzun zaman önce insanlardan kopan ve ayrı olarak evrimleşen bir tür olduğu öğretilmişti. Ne olmuş yani? Kanla doğmuş olmak onun için hiç önemli olmamıştı. Annesinden beri tanıdığı herkes Ailesinin bir tarafı kendine hizmet eden, güce aç ve kendi egoları ve önemleriyle şişmiş .

"Lamia bizim ilkimiz Bastian. Bir zamanlar bir kraliçe, bir yarı tanrı. Zeus'la olan ilişkisinin bedelini Lamia'dan ödemesini isteyen Hera tarafından lanetlendi.

Bu ilişkiden yaşları altı ile on dokuz arasında değişen birkaç çocuk dünyaya geldi. Hera her zaman çok," ona solgun bir gülümsemeyle baktı, "yaratıcıydı. Lamia'nın aklına ve kalbine kötülüğü sokarak kendi çocuklarını öldürmesine neden oldu. Efsaneye göre onları yemiş ama tam olarak değil. Her birine saldırdı, vücutlarındaki tüm kanı içti, kalplerinden ve organlarından emdi."

Kanla doğan soyunun boşluklarını doldurmak için ona ihtiyacı olmasa da, tarih dersi faydalı olabilirdi.

"Hera ayrıca Lamia'nın gözlerinin açık kalmasını lanetledi, böylece kendi sevgili çocuklarına yaptığı katliamı görebilecekti."

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Gözlerinin kapalı görünmesine şaşmamalıydı Tanrılar çok acımasız olabiliyordu.

Danışman devam etmesi için bir işaret almak üzere ona baktı. Başını salladı. "Lamia'nın annesi, yüce Hekate, kızına acıdı ve karşılığında Lamia'nın kendi kanıyla besleyerek çocuklarını diriltmesini sağladı. Büyü işe yaradı ve vampirler doğdu. Lamia ve yavruları ölümsüz oldular-- Hekate'nin Hera'dan yaptıklarını geri alma yolu olduğuna inanıyorum. Zeus da acıdı ve Lamia'ya istediği her şeyi teklif etti. Lamia gözlerini düzeltmesi için ona yalvardı ama Zeus Hera'nın lanetine karşı koyamadı, bu yüzden Lamia ondan dinlenebilmek için gözlerini çıkarma yeteneği istedi. O da bunu yapmış ve bu süreçte ona kehanet yeteneğini vermiş."

Danışmanın Lamia'ya duyduğu sempati çok açıktı. Acaba Lamia'nın davranışını sadece geçmişinden dolayı mı mazur görüyordu, yoksa belki de Karanlık Anne'den korkup direnmeyi bırakması için ona bu hikâyeyi anlatıyordu.

"Lamia sadece on dokuz yaş ve kanını içerek beslenebilir, bu da Hekate'nin büyüünü Hera'nın lanetiyle karşı karşıya getirmenin beklenmedik bir yan etkisidir. Bu yüzden senden içebildi ve bu yüzden Archer asla burada tutulmayacak."

Danışman kucağındaki ellerine baktı ve boş boş tırnağını karıştırdı. "Presby'de onun hakkında her şeyi öğreneceğinizi düşünmüştüm."

Şok içinde geri çekildi. "Presby hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkti ve tırnağına daha fazla odaklanarak bir kütikülü geriye itti. "Presby hakkında pek çok şey biliyorum," dedi yavaşça. "New York hakkında 2. Meydan." Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı, "Sıcak beignets..."

İçini bir tedirginlik kapladı çünkü kız duyduğu şeylerden bahsetmiyordu, gördüğü, yaşadığı şeylerden bahsediyordu. "Sen de kimsin be?"

"Düşün, Bastian."

Boğazı kurudu. Öfkesi alevlendi ve bir bora rüzgârı şiddetiyle içinde parladı. Kadının imaları midelerini yaktı ve altüst etti.

Fiziksel işkence ya da korku tohumları ekme yoluna gitmemişti. Hayır, doğrudan kalbine yöneldi, onu onun olabileceğine inandırmaya çalıştı.

Anne.

"Oraya gitmek istemezsin," uyardı, gözleri ateşliydi - eğer onu bir bakışıyla öldürebilseydi, çoktan kül olurdu. Annesi o yedi yaşölmüştü. Nokta. Ama onun yalanlarına karşı kendini çelikleştirirken bile, küçük bir umut kırıntısı hissetmekten kendini alamadı, ona bakmaktan kendini alamadı farklı bir ışık altında...

Annesi her zaman zihninde gölgeli bir imge olarak kalmıştı. Yüzünü çoktan unutmuştu. Büyükannesi, bakmaya dayanamadığını söyleyerek evdeki tüm fotoğraflarını kaldırdığı için bu gerçek.

Yakın zamana kadar babasının annesinin eşyalarını sakladığını düşünmüştü ama gerçek şu ki giysiler arasında hiç fotoğraf yoktu, mücevherler, hatıralar ve albümler. Michel ölümünden kısa bir süre sonra ortadan kaybolduğunda Josephine de Michel'in anılarını almıştı. Bu da aralarındaki düşmanlığı. Sebastian bir tane grenli fotoğraf bulmuştu. Aylar önce annesinin eşyalarını karıştırırken bulduğu yerde bırakmış, babasından almak istememişti.

Geldiğinde bakması gerekecek--

Hayır. Hayır, ona bu tırmayacaktı.

Ona bakarken başını eğdi, onu okumaya, saçtığı pisliğe olan inancını değerlendirmeye çalıştı. Manipülatif kaltak. Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Sonra derin bir iç çekti, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Titrek bir el ile elini saçlarının arasından geçirdi. Cehennem.

Phillip, danışman gittikten hemen sonra, içinde üç büyük bardak bulunan bir tepsiyle döndü. Tepsiyi yatağın yanındaki masaya koydu, kapıya doğru yürüdü kapıyı kilitledi.

Sebastian gerildi, Phillip'in saldırısına hazırды.

Ama gelmedi. Phillip'in yüzündeki o her zamanki kendini beğenmiş sırıtış gitmişti. Bir fincan aldı ve uzattı. Sebastian dikkatle aldı, Phillip'e bir an bile güvenmemişti.

Sonra kan kokusunu aldı.

Siren şarkısını söyleyerek onu çağırdı. Onu dudaklarına götürdü ve içti, göz kapakları çırpınıyor, kapanmak istiyordu ama onları açık tuttu ve Phillip'e odaklandı.

Son içkiyi bitirdi, ağzını sildi ve "Biraz daha" dedi. İkinciye ve üçüncüyü bitirdi.

İşini bitirdiğinde kendini biraz dengesiz hissetti. Zihni gittikçe bulanıklaşıyordu. Gözlerini kırıştırdı. "Bu da ne..." Kahretsin. Phillip... Oda dönmeye başladı.

Devrilmeye başladı, taş zemin onu karşılamak için yükseliyordu ama Phillip onu yakaladı ve yatağın üzerine yatırdı. Sonra da üzerine eğildi. "Dinle, fazla zamanımız yok..." Phillip'in sesi sanki suyun altından geliyor gibiydi, karmakarışık ve uzaktı.

Phillip korkuyla ve telaşla kapıya baktı. "Seni buradan çıkaracak...gibi hissetmeyeceksin. Sıkı tutun."

Sebastian'ın başı yana düştü. Phillip'in kapıya doğru yürüdüğünü, gömleğini düzelttiğini, omuzlarını dikleştirdiğini ve kapının kilidini açtığını gördü. Bir gölge bekliyordu. Hareket etti.

Ve sonra her şey karardı.

"!" Zihninde parçalar belirmeye başladı. Bir ses.

Kayalar. Su. Dalgalar. Tökezlemek. Çekilmek, taşınmak, koşturulmak. Kusmak için durmak. Deniz kokuları. Kuşlar. Işık ve karanlık. "Neredeyse vardık."

Kolu Phillip'in omzundaydı. Hızlı hareket ediyorlardı. Güneş onu kör etmişti.

Okyanusun tüm kokusu ona çarptı. Esinti. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaların sesi.

Özgürlük.

Phillip şimdi koşuyordu. Sebastian yardım etmeye, bacaklarını oynatmaya çalıştı ama onları zar zor hissedebiliyordu. Tek şeritli yolun virajında bir kamyon bekliyordu.

Yol. Phillip Sebastian'ı arkaya kaldırdı, dikkatli olmaktan çok acele etmekle ilgileniyordu.

"Tanrılar artık Mısır'ı terk ediyor," diye konuştu hırıltılar arasında. nefes alır. Yüzüne inen bir tokat Sebastian'ı şoka . "Sebastian! Dinle beni! Artemis eğer yapabilirse Apollo'yu iyileştirmeyi planlar, sonra da Olimpos'u geri alacaklardır. Ari Yeraltı Dünyası'nda, Thanatos'tan Archer'ı alıyor. Evdekiler uçağa atlamayı istiyor ama kamyon seni Sybilin Mağaraları'nın girişine götürüyor. Bu sizi Yeraltı Dünyası'na götürecek. Orada seni bir Sybil Leydisi karşılayacak ve sana eşlik edecek. Bran, sevgilinle birlikte olmak isteyeceğini düşündü.

Ona selamlarımı iletin. Yolun açık olsun, dostum." Phillip arabanın yan tarafına vurdu.

Kamyon. İleri doğru savruldu. Sebastian doğrulmaya ve Phillip'in söylediği her şeyi anlamaya çabaladı.

Gördüğü son şey Phillip'in yolun ortasında durup bir elini vedalaşmak için kaldırmış olduğuydu.

Kamyonun kavanozu onu uyandırdı.

Ne kadar zamandır dışarıda olduğundan emin değildi. Güneş ışığı üzerine vuruyor, kamyon ağaç dallarının altından geçerken ışık ve gölge parlamaları oluşuyor ve deniz boyunca uzanan kayalıkların arasından dolanıyordu.

Midesinde gerçekten bir şey olsaydı yine hastalanırdı. Gözlerini araladı ve destek almak için kamyonun yan tarafına tutunarak çalıştı. Yavaş yavaş her şey geldi, bayılmadan önceki her şey.

Kamyonun arka camından yaşlı bir çift görebiliyordu.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Phillip onu öldürmek ya da tehlikeye atmak için hayatını riske atmazdı.

Kendini beğenmiş Fransız'ı düşündü. Yolun ortasında duruyordu. Elini kaldırmıştı. Yüzü endişeli.

Bran'e selamlarımı ilet, demişti.

Bran'in Karanlık Ana'nın sığınağında bir casusu varmış. Lanet olsun. Bütün bunlar düşündüğünden çok daha büyüktü. Ne kadar zamandır Ön taraf mı?

Sebastian derin bir nefes aldı, uyuşturucu sisini temizlemek istiyordu. Sisteminde. Birkaç derin nefes daha aldı ve sonra kamyon kasasının köşesinde, arka cama yakın bir yerde bir sepet gördü. İçinde ekmek, şişe su, meyve, peynir vardı. Onu aldı, kenara çekti ve zeytinleri gördü. Ve

Deniz ve selvi ağaçlarını görünce denizin Akdeniz olduğunu tahmin etti. Ve Fransa ya da İtalya kıyı şeridinde olduğundan oldukça emindi.

Bu da mantıklı. Lamia Cephe'yle yakından bağlantılıysa ve karargâhları Fransa'daysa, yakınlarda olmalı.

Çabucak, iştahla yedi, suyu içti ve kamyonun onu bir sonraki varış noktasına götürmesine izin verdi.

Lamia'dan ne kadar uzaklaşabilirse o kadar iyiydi.

Kartpostal görüntüsü geçerken, danışmanın yüzü zihninde belirdi. Gözleri, gözlerinde açığa vurduğu tüm çelişkili duygular. Sözleri, aklına soktuğu söylenmemiş öneriler.

Annesi ölmüştü.

Daha çocukken gitmiş.

Danışman bir sahtekârdı, Lamia'nın kuklasıydı. Ve eğer yolları bir daha kesişirse, Sebastian onun aklına bir ya da iki öneri sokabilirdi. Onu öldürmeden önce intikam almak için.

İçine bir berraklık doldu ve daha dik oturarak kamyonu mağaralara hızlandırdı. Sybilin Mağaraları hakkında daha önce bir şeyler okumuştı. Söylendiğine göre, mağaralara ve Yeraltı Dünyası'na açılan yüzlerce giriş vardı Bu

Cumae'nin ilk Sybil'inin kâhinleri ve rahibeleri olan Sybil Hanımları tarafından korunmaktadır.

Ari Yeraltı Dünyası'ndaydı. Tanrım.

Bran ve Phillip'i onu uçak yerine kamyonu bindirdikleri için öpebilirdi. Yakında Ari'ye ulaşacak ve birlikte Archer'ı eve geri getireceklerdi.

YİRMİ SEKİZ

Omuzuma gelen bir dürtme beni uyandırdı. Gözlerimi araladığımda Mel'in asasının ucunun derime bastırıldığını gördüm. "Gitme zamanı," dedi sessizce.

Violet çoktan kalkmış ve Mardi-Gras maskesini sallayarak tüylerini kabartmaya çalışıyordu. Mel, Thalia'nın bağlarını çözmüş ve onu işini yapması için ağaçların arasına götürüyordu, bu da benim kalkıp aynısını yapmam için bir işaretti.

Sertçe ayağa kalktım, gerindim ve sonra ormana doğru yöneldim.

Herkes hazır olduğunda Mel'in tapınağına ve onun mistik ateş çukuruna doğru yürüyüşe başladık.

Neyse ki herhangi bir engelle karşılaşmadık ve çok geçmeden gri alevlerin arasından geçip Asphodel Tarlaları'na adım attık. Oraya vardığımızda, Violet benim kalkan kızıma dönüştü.

Thalia Yeraltı Dünyası'na ilk bakışını kabullenmekte zorlandı ama hakkını vermeliydim. Mızımız bir prenses değildi. Gözle görülür şekilde sarsılmış olmasına ve gözlerinin fincan tabağı gibi yuvarlak olmasına rağmen kendini oldukça iyi taşıyordu. Başını dik tuttu ve sanki sırf inadına, Thanatos'un gözlerinin içine bakıp şöyle demek için kıyametine gidiyormuş gibi yürüdü

ölüm dokunuşunu yapmadan önce onun gününü mahvettiğini biliyordu.

Zarafeti her zaman tatlı ve hayırsever olmak, güzelliğin, duruşun, çekiciliğin ve inceliğin timsali olarak düşünmüşümdür. Ama Thalia'nın meydan okuyuşunda beni çok etkileyen ve zarafetin çok daha fazlasını ifade edebileceğini görmemi sağlayan bir güç ve asalet olduğunu fark ettim.

Olympus'a doğru yolculuğumuza başladığımızda, Thalia sessiz kaldı. Yalvarmak yoktu, ağlamak yoktu. Zarafet çivi gibi sertti ve ben onu tanıdıkça, kaderin bizi bir araya getirmiş olmasına daha çok üzülüyordum.

Mel yürüdükçe, savaş teçhizatı mücevherlerden oluşan ruhani elbisesinin içinde eridi. Hayalet treni büyüdü ve aktı, hayaletimsi görüntüler geriniyor ve esniyor gibi görünüyordu. Bu şeye alışmaya başlamıştım, tuhaf bir *şekilde* güzel buluyordum, bu da Yeraltı Dünyası'nda çok fazla zaman geçirdiğim anlamına geliyordu.

Thalia gördüğü manzara karşısında, "Yüce Tanrım," diye nefes aldı ve olduğu durdu. Donup kaldım, ona doğru döndüm. "Ne dedin sen?"

Yüz ifadesi hayretten şoka dönüştü. Beni anlamıştı. Ne olduğundan emin olmadan birbirimize baktık.

"Yeraltı Dünyası'nda tüm diller bir olur," dedi Mel gayri ihtiyari. "Buradaki tüm yaratıkların ve tüm ölülerin farklı diller konuştuğunu düşünsenize. Yönetimsel bir kabus."

Biz giderken Thalia bana bakıp durdu, sonra da cesaretini toplayıp "Beni hayata döndürdün" dedi.

"Evet ama ben başka birini bekliyordum." Gözlerinde, kız kardeşine karşı korumacı olduğunu ve olmaya devam edeceğini gösteren bir parıltı belirdi. "Bak, anlıyorum." Kaşlarını çattı. "Yani bunu neden yaptığını, neden kız kardeşinin yerini aldığını anlıyorum."

Sözlerimi sindirdi ama cevap vermedi. Sonunda, "Hangi panteondan geliyorsun?" diye sordu.

Mel homurdandı. "Eğer o bir tanrıça olsaydı, böyle bir soru sorarak haddini aşmış olurdun."

Thalia'nın çenesinde bir kas kasıldı, gözleri Mel'e hançer gibi saplandı. "Ben ölüme yürüyorum, Hades'in kızı. Beni ilgilendiren son şey *tanrılara* karşı edepli olmaktır. Eğer onlar olmasaydı, burada olmazdım."

Ve bu iyi bildiğim bir şarkıydı.

"İyi dedin." Yumruğumu . "Yumruk tokuştur."

Sanki delirmişim gibi bana baktı. Mel derin bir kıkırdama çıkardı. Thalia gözlerini devirdi ve bize ve tüm bu duruma karşı duyduğu hoşnutsuzluğu homurdandı.

"Ne?" Özellikle kimseye söylemedim. "Komik olduğumu sanıyordum."

Bir süre sonra Hades'in sığırlarının kuru otlar, kâğıt gibi çimen ve beyaz çiçekler üzerinde otladığı tarlaya geldik. Hades'in devasa figürü

Menoetes yüksek bir mevkide, اساسına yaslanmış sürüye bakıyordu. Bizi dikkatle izlediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Mel'in sesi düştü. "Daha önce söylediklerin," diye başladı, ses tonu rahatsız ediciydi, "pazarlık yapmadan bütün olmama yardım etmekle ilgili ya da

ödeme..." Yutkundu ve bana bakmak için başını eğdi. Gözleri gerçektir, şimdiye kadar gördüklerimin en gerçeği. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Omuz silktim. "Arkadaşlar böyle yapar, birbirlerine yardım ederler. Senin bir bütün olmanı istiyorum Mel. Buradan defolup gitmeni ve biraz yaşamayı, mutlu olmanı istiyorum, anlıyor musun?" Benimle ve Violet'le yaptığı pazarlığı iptal etmesi gerçekten harika olurdu ama bunun olacağını tahmin etmemiştim. Tanrılar hızlı değişmezdi.

Kaşlarını çatması, onun için neden iyi şeyler istediğini anlayamadığını gösteriyordu.

"Hareket etmiyor." Tepedeki Titan'ı işaret ettim, belki şansımız yaver gider de bizi rahat bırakır diye düşündüm.

Mel'den bir onay mırıltısı geldi. Bakışlarını ona kilitlemiş, gardını düşürmeyeceğini ya da onun gözünü korkutmasına izin vermeyeceğini belli ediyordu. Ona hakkını vermek lazımdı; sanki buranın sahibiymiş gibi hareket ediyordu ve Jack'ten korkmuyordu.

Olaysız bir şekilde tarlalardan geçmeyi başardık ve bizi Hades'in sarayını ve Ceza Tarlalarını geçip Erebos'a götürecek yolculuğa başladık.

Thalia'nın yüzündeki ifadenin, ilk kez geçtiğimde kendi yüzümdeki ifadeyi yansıttığından oldukça emindim. Kabullenilmesi ve kabullenilmesi gereken çok şey vardı. Buraya bir amaçla gelmek başka bir şeydi, ama gelip burada kalabileceğinizi bilmek bambaşka bir şeydi. Sonsuza kadar.

Bir tanrıyı alt ederek onun gazabını üzerine çekmiş olabilir, ama sonra Kız kardeşi için yaptığı fedakârlıkla, bundan daha iyi bir ölümden sonraki hayatı hak ediyordu. "Farkında mıydınız?" Ona uzun uzun sordum.

"Donmuş haldeyken

Taş mı?"

Engibeli kayaların üzerinde tökezledi, düz sandaletleri tamamen Bu tür bir arazi için yetersizdi. Sinirli bir nefes aldı ve ön koluyla alnını sildi. "Hayır. Ama rüya gördüm."

"Acıdı mı?"

"Dondurulmak mı yoksa geri gelmek mi?" "İkisi de."

"Bu boğucu. Vücudun sertleşme şekli." Bir an için düşündü. "Belki de diri diri gömülmeye benziyordur, tek farkı toprağın sizi içten dışa doldurması."

Şüphelenmiştim, ama bunu yüksek sesle duymak... Verebileceğim ölüm hızlı değildi, merhametli değildi, korkunç ve dehşet vericiydi. İçimdeki güç, imalar ve hesap verebilirlik, bunun ağırlığı boğucuydu. "Peki ya bundan kurtulmak?"

"Üzerinizdeki yük kalktı. Kendinizi havadan daha hafif, özgür hissedersiniz ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi her zaman olduğunuz gibisinizdir."

derinliklerinden hafif, rahatlamış bir nefes geldi. En azından bir denge vardı, gücümün vahşi tarafına karşı bir denge. Yine de itirafının üzerimde derin bir etkisi oldu. Gücüm bir lanetten doğmuştu, zarar vermek, cezalandırmak için yaratılmıştı. İyi olması gerekmiyordu ama onu istediğim gibi kullanabilirdim. Ne kadar korkunç olursa olsun, sonuçta sadece bir araçtı. Ben Sürücü.

Şimdi bildiklerini bilseydin bunu tekrar yapar mıydın?" diye sordum.

Yüzünde bir hüznün belirdi. yola odaklanmıştı, cevap veremiyordu.

Baskı yapmadım.

"Seni buraya getirdiğim için özür dilerim," dedim, anlamasını isteyerek. "Sevdiğim biri var. Thanatos'un elinde..."

Yüzündeki ter ve kir parıltısına rağmen asil ve ağırbaşlı görünerek bana boyun eğmiş bir gülümseme fırlattı. "Sevdiklerimiz için yapmamız gerekeni yaparız. Seni kurtarmayı kız kardeşime tercih etmezdim."

Ve her nasılsa onun bunu almış olması beni daha iyi hissettirmedi, sadece daha kötü hissettirdi

"Ayrıca, ben seçimimi yaptım. Nihayetinde burası her zaman benim son durağım olacaktı."

"Mel sana dünya hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Sadece biraz, zamanın geçişi, Pantheonların Savaşı..." Rahat bir sessizliğe gömüldük, daha yükseklerle tırmandık ve

Ceza Tarlaları. "Thalia," diye başladım, duygularımı kelimelere çalışarak. "Ne olursa olsun... Eğer sana yardım edebilirsem, edeceğim. Deneyeceğim."

YİRMİ DOKUZ

Deniz Alpleri

"GİTTİ Mİ?"

"Evet, leydim."

"Peki tohumlar ekildi mi?"

"Öyle. Sebastian Lamarliere tahmin ettiğiniz zamanda cevaplar için bize dönecektir, bundan eminim."

Ve vizyonu yüzyıllar önce ilk gördüğü gibi ortaya çıkacaktı. "Hizmetiniz örnek teşkil etti, Danışman."

"Teşekkür ederim leydim."

"Yerleşik Yunan tanrımız bugün nasıl?"

"Hep aynı. Tepkisiz, ona yaptıklarımızı umursamıyor. Hâlâ yas tutuyor. Ben," diye duraksadı danışman.

"Konuş, çocuğum."

"Kaybının etkisinden asla tam olarak kurtulamayacağına inanıyorum."

Lamia'nın gülümsemesi acımasızdı. "Ve onun talihsiz kaybı bizim kazancımız, öyle değil mi?" Danışman yalvarırcasına başını eğdi.

"Şüpheleriniz var,

Danışman."

"Hayır kraliçem, tahmin ettiğiniz gibi doğru yol bu. Yeni 2'deki casusumuz Archer'ın büyüdüğünde tanrıların tarafında savaşıcağından emin.

Novem ve tanrılar bu için birlikte çalışırlar. Bu kaçınılmazlığa hazırlıklı olmalıyız."

Yine de danışmanın hâlâ şüpheleri vardı. Hayır, şüpheler değil, diye düşündü Lamia danışmanın eğik başına bakarken. Üzüntü.

"Sonucun böyle olacağını hep biliyordun," diye hatırlattı ona. "Evet."

Lamia danışmanın kalbini gördü ve onun davasına sadık olduğunu biliyordu. Biraz üzüntü beklenebilirdi; yüzden buna izin verdi. Ama sadece bir dereceye kadar.

OTUZ

ORTAM SESSİZDİ. Tek ses ayaklarımızın sürünmesi ve tırmanırken ağırlığımızla gevşeyen, patikadan aşağı seken kayalardı. Arada sırada sessizliği uzaklardan gelen bir çığlık ya da bir baykuşun ötüşü bozuyordu - Hades için kutsal olan kuşlar.

Gelincik tarlasını geçerek Erebos Kapıları'na vardık.

Büyük siyah kemerin altından geçerken Thalia derenin kenarında durakladı. Mel onu içmemesi konusunda uyardı ama o orada kaldı, aşağıya baktı, düşündü, seçeneklerini değerlendirdi.

İçki içse onu suçlamazdım.

Unutkanlık acıyı, işkenceyi, bedeli ortadan kaldırır.

Thanatos ondan bir şeyler koparabilirdi. Bu kesinlikle onun şanının bir kısmını çalacaktı. Karşınızda kendi adını ya da hayatında olup bitmiş başka bir şeyi hatırlayamayan birine kızmak zor.

Thalia onun için önemli olan her şeyi kaybedecekti. O olmaktan çıkacaktı.

Thalia ve Asphodel Fields'da dolaşan bir başka kayıp gölge.

Bakışlarını kaldırdı. "Belki de unutmak istiyorum."

Onu vazgeçirmeye çalışmadık, şu ya da bu şekilde etkilemedik.

Bu onun seçimiydi, vereceği hayat onun hayatıydı.

Thalia içki içmezdi.

", " dedim, bize katılırken omzuna hafifçe vurdum, gözleri cam gibi ve duygusaldı. Thalia zaten hayatını bir kez kız kardeşine vermişti, ikinci kez nehre vermediğine sevinmiştim.

Sonunda Erebos'un güzel, sonsuz gece manzarası . Her adımda korkum artıyor ve tansiyonum yükseliyordu.

Thanatos'un kara sarayına girip saray salonuna yöneldiğimizde sinirlerim keskinleşti ve kalbim gümür gümür attı. Gri alevler alevlendi kürsü basamaklarındaki leğenler gelişimizi haber veriyordu. Mel'in asasını sert taş zemine vurmasına gerek yoktu çünkü Thanatos eski karanlık bir kral gibi tahtında oturmuş, bir şahin dikkatiyle bizi bekliyor ve izliyordu, iri vücudu bir tarafa eğilmiş, çenesi parmaklarıyla desteklenmişti.

Siyah gözleri gri ışıpta parlıyor ve lazer hassasiyetiyle Thalia'ya kilitleniyordu.

Biz yaklaştıkça burun delikleri alevlendi ve eli yavaşça yüzünden çekildi. İri ellerinin ikisi de tahtının kollarına doğru kayd ve yuvarlak uçlarını kavradı.

Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Kara sisin içinden iki figür daha belirdi, tahtın yanındaki kürsüde duruyorlardı. İkizinden daha solgun olmasına rağmen Hypnos'tan başkası olamayacak bir tanrı ve karısı, zarafet Pasithea. Gözlerinde fırtınalı bir denizdeki davetkâr bir fener gibi beklenti parlıyordu. Thalia'ninkine neredeyse tıpatıp benzeyen mavi gözleri büyük bir umut ve mutluluk taşıyordu. Kocasını esnedi ve onun elini sıktı.

Nyx daha sonra kucağında Archer ile göründü. Görünüşe göre bu tüm aile için önemli bir olaydı.

Ama bu sadece işleri daha da zorlaştıracaktı. Thanatos herkesin önünde kandırıldığını öğrenmekten hiç hoşlanmayacaktı.

"Pasithea?" Thalia aniden durarak nefes aldı.

Kürsüdeki zarafet mutlulukla haykırdı ve Thalia'yı solgun kollarıyla sararak öne doğru koştu. Geldiğini bildiğim için kafamda geri saymaya başladım. Pasithea'nın arkasına yaslanıp Thalia'ya kaşlarını çatması uzun sürmedi. Zarafetin gözlerinde beliren farkındalığı, ardından kısa bir şaşkınlık patlamasını ve sonra da sonuçlarını kavradığında yaşadığı dehşeti içim burkularak izledim. Basit ve çok dehşet verici bir şekilde "Olamaz" dedi. Gözlerinden yaşlar boşandı. "Thalia, sen ne yaptın?"

Öfke içime aktı. *O* ne yapmıştı ki? Her şeyi başlatan, tüm bu dramı harekete geçiren Euthymia'ydı ve kayıtları düzeltmek için yoğun bir ihtiyaç hissettim. Mel kolumu tutmasaydı bunu yapacaktım.

Tamamen panik moduna girmiş olan Pasithea, Thalia'yı görmesini engellemek için arkasını dönüp kollarını açtı ama bu da duruma hiç yardımcı olmadı.

Thanatos tahttan vücudunu açarak, hayalet gibi ateş püskürtmeye hazır kara bir ejderha gibi yükseldi. Yavaşça aşağı indi ve bize doğru yürüdü.

Violet'in kalkanı boynuma doğru ilerlerken nefesimi tuttum, gerekirse beni tamamen örtmeye hazırdı. Thanatos üzerimizde belirdi, bir metre sekiz santim ya da

Ölümden birkaç santim uzakta. İçim ürperdi. Pasithea'yı kenara itmeye gitti, ama Hypnos önünde belirdi, artık tamamen uyanıktı ve İkizi.

"Ona dokunursan ölürsün."

Oda tamamen hareketsizleşti. Archer hariç. Nyx onu susturmadan önce mutlu bir kahkaha attı.

Mel'in eli önüme geldi ve beni .

Thanatos'un alaycı siyah kaşlarını kaldırıp başını eğmesinden önce kalp çarpıntısı dolu bir an geçti, gülümsemesi ölümcüldü. "*Karını* çıkar," dedi şimdiye kadar duyduğum en yumuşak, en soğuk ses tonuyla.

Hypnos karısıyla yüzleşti, sert ifadesi yumuşadı. Kolunu nazikçe tuttu. Kadın ağlıyor, yalvarıyordu ama yine de onu ikna etti. İzlemesi zordu, kederini hissetmek mümkündü.

Lütuf kaybolduğunda Thanatos ne olduğunu çok iyi bilen acımasız gözlerle Thalia'ya baktı.

Zarafet derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Eğer ölecekse, kız kardeşinin yapacak, ölümün gözlerinin içine bakacaktı.

Ona duyduğum saygı tavan yaparken boğazım , gözlerim yaşardı.

"Nerede o?" diye sordu, odada gök gürültüsü gibi sert ve acı bir ses tonuyla.

Thalia cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey . Boğazını temizledi. "Bilmiyorum Lordum. Daha yeni uyandım."

"Tahl-ee-ah," ismini dudaklarında tattı, en büyük düşmanının son damla kanının tadına bakan bir savaşçının tüm zevkiyle dilinde tattı.

Thanatos'un içinde biriken öfkeyi izlemek, bir tsunaminin kabarmasını izlemek gibiydi. konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Üzerimize gelene kadar büyüdü, büyüdü ve büyüdü. Odada siyah sis toplandı.

Kırılma noktasındaydı, kalbim boğazıma düğümlenmişti ve odadaki herkes gibi korkudan donakalmıştım.

Nyx bile biraz endişeli görünüyordu. Thanatos'un öfkesi patlarken Archer'ın üzerine koruyucu bir el koyarak onu göğsüne bastırdı. Kocaman siyah

Başını geriye atıp kayayı sarsan vahşi bir kükreme çıkarırken kanatları öfkeli bir şangırtıyla yukarı fırladı ve açıldı. Ayaklarımızın dibindeki siyah mermer gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla yarıldı.

Zemin dengemi bozunca tökezledim. Çabucak Thalia'ya baktım. Hareket etmemişti. Orada, onun önünde durmuş, kabulleniyordu.

Kahretsin. Bunu yapmasına izin veremezdim. Dudağımı ısırdım. Hiçbir şeyi düşünecek zaman yoktu. Vakit yoktu.

"Violet, Thalia'ya," diye fısıldadım. "*Şimdi yap.*"

Violet'in siyah zırhı çözüldü ve bir anda yeniden ortaya çıktı, Thalia'yı daha önce hiç görmediğim kadar hızlı ve müthiş bir şekilde kapladı. Violet elinden gelen her şeyi yapmıştı. Thalia artık savaşmaya hazır, cehennemden gelen miğferli bir savaşçıydı.

Thanatos'un gözleri bana dikildi, gözbebekleri ince noktalara kadar küçüldü. "İntikamımı alacağımı mı sanıyorsun!" diye bağırarak bana doğru ilerledi ve zırha bakmak için kolunu kaldıran Thalia'yı işaret etti. "*Çıkar onu!*" emretti bana.

Bir adım geri çekilirken avuç içim ona bakacak şekilde elimi kaldırdım. "Geri ," diye bağırdım dehşetle, "yoksa yemin ederim sana sahip olduğum her şeyle vururum!"

Nyx ve Hypnos'a bir bakış attım, Nyx'in her an hepimizin sonunu getirebileceğini biliyordum, ama o kürsüde kaldı, kızgın olmaktan çok her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak ediyor gibi görünüyordu.

Ya da sen gözünü kırpmadan onun seni ikiye bölebileceğine inanıyor.

Mel bana çok paniklemiş ve oldukça korkmuş bir şekilde "ne ediyorsun?" bakışı attı.

Omuz silktim, Thanatos'la yüzleşirken gözlerim korkuyla doluydu. "İntikamını almayacağım; sadece konuşmak, açıklamak istiyorum. Tanrı aşkına, ona bir bak! Ne kadar cesur olduğuna bir bak." Elimini Thalia'ya doğru savurdum, onun adına sinirlenmeye başlamıştım. "Kız kardeşinin mutluluğu için *hayatını* verdi. Sen bunu yapar mıydın? Bunu kardeşin için yapar mıydın? Ve şimdi o

sana ikinci kez vereceğim. Kim daha değerli bir gelin? Sen şanslısın.

Euthymia sana gelmeseydi, perişan olurdun. Cesareti ya da omurgası yoktu. Sana yanlış kız kardeş vaat edildi." Thalia'yı işaret ettim. "O daha iyi bir seçim."

Söylenmem bittiğinde, nefesimi zar zor tutarak, Violet kaskı çıkarırken Thalia'ya baktım. Thalia solgun gözlerle bana baktı, ağzı açıktı ve gözleri büyük ve ihanet doluydu.

Aman Tanrım. Thanatos'un Thalia'yı öldürmesini engellemek için aceleyle söylediğim her şeyin farkına bile varmadan beynimi yokladım. Kahretsin. Bunu kastetmemiştim. Birden ağızımdan çıkıverdi.

Thalia'nın şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Bana karşı. Sonra Thanatos'a döndü ve hızlıca şöyle dedi. "Cezamı kabul ediyorum. Ölmeye hazırım."

Thalia'yı iterek bir adım öne . "O değil." Önümden itti. "Ben öyleyim!"

"*Yeter!*" Thanatos ikimize de ters ters baktı. "Thalia dileğine kavuşacak."

"Hayır, lütfen Thanatos," diye bağırdı Pasithea. "Lütfen tekrar düşünün." O gitti

Nyx'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Gece Ana, lütfen. Lütfen müdahale et. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Pasithea'nın saçlarına dokundu, kara gözlerini keder dolduruyordu.

"Yapamam."

Thalia bir kez daha omuzlarını dikleştirdi. Böyle bir ölüm arzusu olan birini hiç tanımamıştım ve bu beni gerçekten sinirlendiriyordu. Thanatos uzun bir süre ona baktı, gözlerinden Thalia'ya karşı bir saygı titreşimi geçti. Belki de sözlerimi düşünüyor, onu farklı bir gözle görüyordu.

Nefesimi tuttum.

"Nehirden içmeyi mi tercih edersin?" *Bana sahip olmaktansa.* Bunu söylemedi ama demek istediği buydu.

Kendi postunu kurtarmazsa yemin onu öldürecektim.

Bana baktı, emin değildi, gözleri parlıyordu. "Bu benim kaderim, evet."

"Hayır!" Bağırdım. "Bu doğru *değil!* Onu dinlemeyin!"

"Hayır, konuşman bitti," diye tersledi Thanatos, yüzü o kadar karanlıktı ki geri adım attım. "Eğer kalkanını kaldırmazsan. Bir gram etimi nerede bulursam alırım."

Ve ölüm merhamet etmedi. Asla.

Zalim ılık gözlerini daraltıp dikkatini Archer'a çekerken öfke burun deliklerini alevlendirdi.

Piç kuru su. Güç parmak uçlarıma sıçradı. *Yapmaz.*

Nyx kaskatı kesildi, Archer'ın başını göğsüne yasladı, bakışları Thanatos'a kilitlendi ve karanlık öfke en kasvetli, en kara kış gecesi gibi yüz hatlarının üzerinden kayarak onu tuttu. Thanatos geri adım atmadı.

İki kadim varlık arasındaki gerilim ve enerji, olağanüstü boyutlarda bir irade testine dönüştü.

Thanatos öyle ya da böyle intikamını alacaktı... Koşan ayak sesleri odada yankılandı.

Sebastian nefes nefese, terli, güzel ve her şeye hazır bir halde koridorda dururken herkes döndü. Zaman yavaşladı, sanki bu anı hatırlamamı, bedenime girip yavaşça ve acımasızca kalbime doğru ilerlerken ve kalbimin etrafını sararken o dehşeti hissetmemi istiyordu.

Ve sıkıldı.

Hayır.

Tanrım, hayır.

Ağır çekimde Thanatos'a döndüm ve sert gözlerindeki farkındalığı gördüm. Biliyordu, duygularımı görmüştü. Thalia'nın ölümünü ondan uzaklaştırmıştım, o da Sebastian'ı benden uzaklaştıracaktı. Acımasız bir kararlılık ve pişmanlık parıltısıyla, de durduramayacağı bir yola girmişti, bir yanı bunun yanlış olduğunu bilse bile. Zaman onu yakalamıştı, çok hızlı ve değiştirilemeyecek kadar amansızdı.

Kendimi tamamen kaybettim, gücüm ellerimden büyük ve umutsuz bir hızla boğazımda bir çığlık yükseldi.

Bir anda Thanatos, gücüm ona ulaşmadan önce siyah bir sis bulutu içinde kayboldu.

Yörüngesini takip etmeye çalışarak dönerken Violet'in kalkanının Thalia'dan kayıp Sebastian'a doğru uçtuğunu gördüm. Mel'in asasının Thanatos'un kara sisine nişan alıp koşarken parlayan bir ışıkla patladığını gördüm. Gücüm bir kez daha patladı, sert ve acı vericiydi, sırtımı kamburlaştırdı ve çığlık atmama neden oldu.

Ama Thanatos çoktan oradaydı, maddeleşmişti, devasa bir intikam meleği, elinde dumanlı siyah bir kılıç büyürken siyah kanatları açılıyordu. Kimse gözünü kırpamadan, ben bir patlama daha yapamadan, Violet oraya varamadan, Mel ya da onun hayalet ışık patlaması ona ulaşmadan aşağı doğru sallanmaya başlamıştı bile.

Sebastian kendini koruyamadan.

Kılıç büyük bir çapraz yay çizerek indi ve Sebastian'ı köprücük kemiğinden kalçasına kadar kesti.

Hemen ardından kaotik bir şaşkınlık yaşandı.

Violet, Sebastian'ı boynuna kadar kalın, vücudu saran bir zarla kapladı. Thanatos'un önünü kesmek için yarışan Mel şok içinde dizlerinin üzerine çöktü. Benim ve Mel'in gücü Thanatos'un büyük kanatlarına çarptı.

Birleşik gücümüz etrafında patladığında dönmeye başladı. Gözleri tamamen kararmıştı, yüzü saf ölüm gibiydi. Bana doğru tehditkâr bir adım atarken kanatları sertleşti. Sonra hafiflemeye ve sertleşmeye başladılar, taşla dönüştüler. Başını geriye attı ve siyah duvarları kırmızıya boyamaya niyetli bir öfkeyle kükredi.

Nyx oğlunun arkasında belirdi, elbisesi ve saçları dalgalanıyordu, vücudu zeminin üzerinde asılı duruyordu, varlığı sert, bükülmez bir güçtü, ışıktan bir kılıç tezahür ettirdi ve yıldızlı bıçağı hızla aşağı indirdi, Gücüm vücuduna ulaşmadan Thanatos'un kanatlarını sırtından ayıran kesin bir kesik.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle , dizlerinin üzerine çökerken feryadı derin ve boğuktu, başı eğikti, siyah saçları yüzünün üzerinde hafifçe dalgalanıyordu, büyük Omuzları titriyor, nefesi gidip geliyordu.

Nyx onun arkasında ayağa kalktı, yüzü asık ve güzeldi ve Sert.

Ve orada öylece durdum.

Batıyordum.

Boğulma.

Uyuşuk.

Yağlı gözyaşları yüzümden aşağı sıcak akıntılar halinde düşüyordu.

Kollarım gevşekti
tarafklar.

Sonra hareket ettim, sanki bir zamanlar olduğum şeyin yansıması olan hayalet gibi yerde süzıldüm, Sebastian'ın bedeninin yanında dizlerimin üzerine çökene kadar durmadım. Sessizce onu topladım, bir elimi başının altından geçirdim. Saçları nemliydi ama ter artık soğuktu. Onu göğsüme doğru çektim, bir kolumu sıkıca sırtına doladım, diğer kolumla da başını okşadım. Thanatos'un kılıcı sıradan bir değildi. Ondaki geri dönüş yoktu. Geri dönüş yoktu. Kokusu içimi doldurdu. Yüzümü saçlarına gömdüm ve kendime bunun gerçek olmadığını, gerçek olmadığını söyleyerek kederimi durdurmaya çalıştım...

Kolu gevşek ve cansız bir şekilde düştü, elinin arkası soğuk taş zemine

Ses kulaklarımda bir şeyleri kıran bir kesinlik ile çınladı. İçimde. Aynı anda Sebastian'ın bedeni bir bulutun içinde dağıldı ve geride Violet'in üzerime yığılmasından başka bir şey bırakmadı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, şok olmuş bir halde üzerimden atladı. Giysileri ve teni sırlıslıkladı ve kana bulanmıştı. Gözlerinden yaşlar süzüldü, ağzı açık kaldı. "Onu bir arada tutmaya çalıştım, onu bir arada tutmaya çalıştım, ben

denedim..." Violet feryat etmeye başladığında Mel minik bedenini topladı; Violet'in derinliklerinden gelen ve odanın içinde yankılanan yürek parçalayıcı bir ses.

Onun kederi benim içimdeki umutsuzluğu yansıtıyordu. Dışarıdan bakınca sersemlemiş, uyuşmuş, gözlerim kocaman, kırpmadan, odaklanmadan oturuyordum. İçimde ise patlıyor, parçalanıyor, çözülüyor, dağılıyor, milyonlarca parçaya bölünüyordum - keskin kenarlı, kesici, yakıcı, zehirli parçalara.

Sallanıyordum, kendimi tutamıyordum, bu yüzden , dirseklerimi ve ön kollarımı yere koydum ve eğildim, dizlerimi göğsüme çektim ve alnımı tekrar soğuk taşa dayadım. Ellerim kafamın yanları.

Dönen, dönen zehir parçaları, kesip biçiyor, içimi dolduruyor, sıcak ve öfkeli bir şekilde göğsümü yakıyordu. Çok kızgın. Çok kızgın. Sallanana, parmaklarım kafa derimi kazıyana, boğazım bastırılmış inkârlarla gümbürdeyene kadar arttıkça arttı.

Ağzım açık, gözyaşlarım taşa sıcıyor, kalbim sıkışıyor ve çarpıyor, ona karşı inledim, ama çok büyüktü, çok büyüktü, zapt edilemeyecek kadar öfkeliydi, çiğ, acı verici, ruhu yok eden bir çığlıkta tezahür etti.

OTUZ BİR

Olympus

HESTIA ÖFKELİ BİR ÇIĞLIK ATTI ve masanın içindekilerin tamamını bir kol hareketiyle yere fırlattı.

Artemis buradaydı.

Barbar Mısırlı kocası ve terbiyesiz kızlarıyla birlikte.

Ona teslim olması için bir şans vermeye nasıl cüret ederler?

Sanki savaştan acizmiş gibi. Tam burada. Şu anda. Sadece . .

. o değildi.

Thanatos'un onların Olimpos'a girmesini engellemesi gerekiyordu, tanrıların dönüşünü engelleyecek bir bariyer yaratacağına onu ikna etmişti. Ayrıca, herhangi biri Olimpos'u ondan geri almaya kalkışırsa, Nyx Hanesi'nin ve kendi gücünün tümünü Olimpos'u korumak için yardımına getireceğine söz vermişti.

Çağrısına henüz cevap vermemişti. Ve zaman tükeniyordu.

Hestia yanağının içini ısırdı, teslim olmayı, Thanatos'un yalan söylediğini düşünmeyi reddetti. Onun zayıf olduğunu düşünüyordu, ama ona aksini gösterecekti. Ona gösterecekti ki, Hestia'ya cevap verse iyi olacaktı. aradı. Bunu yapmak için de kara ininde onunla yüzleşmesi ve ona anlaşmalarını hatırlatması gerekiyordu.

OTUZ İKİ

MEL'İN SESİ, için için yanan bir savaş alanında ilerleyen bir gölge gibi zihnimin enkazından akıp gitti. Eli kolumun altından kaydı ve çekiştirdi. Geri çekildim, kalkıp dünyayla yüzleşmeye hazır değildim. Bedenim çöküp yok olana kadar, sonsuza dek içime kapanmak istiyordum.

"," diye fısıldadı, beni çekerek. "Gitme vakti geldi."

Islak dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü. Nereye gideceksin?

Geri dön.

gerçekliğe mi? Her gün Sebastian'ın gittiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım, New 2'deki her yerin bana onu hatırlatacağı, her gün babasının yüzüne bakmak ve her bakışında, her ifadesinde Sebastian'ı görmek zorunda kalacağım bir dünyaya geri mi dönecektim?

Evet. Hayır, teşekkürler.

Kolumu onun elinden çekip aldım ve dengesiz ayaklarımı ittim. Yüzüm sıcaktı, gözlerim şişmişti, boğazım acıyordu.

Kara bir kurşun karnıma isabet etti ve beni birkaç metre geriye savurdu. Violet'ti.

Tanrım, Violet.

İhtiyacı olduğu sürece ona sıkıca sarıldım ve gevşeyip çenesini kaldırdığında, beni yeniden mahveden yuvarlak gözlerle karşılaştım. İçlerindeki ifade kırılmıştı. Artık ikimizin de paylaştığı, diğerinin görmesine izin verdiğimiz bir şeydi bu.

Violet'in başının üzerinden Mel'in ciddi bakışlarıyla karşılaştım. Gotik kıyafetlerini giymiş, bu dehşet odasını geride bırakmaya can atıyordu.

Nyx öne çıktı. Violet beni bıraktı ve Nyx Archer'ı Mel'in kollarına bırakıp öperek saçlarını düzeltirken kenara çekildi. Arkasını döndü ve kürsünün arkasındaki koridordan çıktı.

Gözlerimi kırptım. Kürsü ve taht artık beyazdı.

Thanatos'u iskaladığında gücüm ona çarpmış olmalı, siyah taşı parıldayan beyaz mermere dönüştürdü. Siyah duvarlar, sütunlar ve zeminle çevrili olan bu taş adeta parlıyordu.

Hypnos annesine katıldı ve karısını Thalia ile geride bıraktı. Thanatos gitmişti. Yaralıydı. Yaralanmamış. Umurumda değildi.

"Gidelim," dedi Mel.

Onu ve Archer'ı salondan itibaren takip ettim. Koridora adım atmak üzereyken Thalia bize yetişti. "Ben de sizinle gelmek istiyorum." Sersemlemiş bir halde ona bakakaldım. O anda ne yaptığı ya da nereye gittiği gerçekten umurumda değildi. "Beni serbest bıraktı. Ben ... özgürüm," dedi sanki kelime diline tam olarak yerleşmemiş gibi. "Senin sayende."

Hayır, yaptığım şey aptalcaydı, düşüncesizceydi ve sevdiğim biri benim için yaşayamayacağım kadar ağır bir bedel ödemişti.

"Ne istersen yap," diye mırıldandım ve yürümeye devam ettim. Erebos Kapısı'nda Mel aniden durdu. "Violet. Violet'i kaybediyoruz."

Kelimeleri duysam da, anlamlandırmam bir saniye sürdü. Bir batma hissiyle Violet'in başının nerede bildiğimden oldukça emindim. "Nehirden su içip içmediğini anlayabilir misin?"

Mel'in rengi soldu. "Evet. Bana bir saniye ver." Gözlerini kapadı ve Yeraltı Dünyası'nın gezgin ruhları için kullanmasına izin verdiği ızgaraya bağlandı. Gözleri birden açıldı. "Hayır. O onların arasında değil."

İçimden bir rahatlama geçti. Archer'ı New 2'ye geri götürmekten sorumlu olmasaydım, içimdeki yıkımı hafifletmek için nehirden su içmeyi ya da gelincikleri koklamayı düşüneceğimi bilerek gelincik tarlasına baktım.

"Gelincik tarlasında," dedim uyuşmuş bir sesle.

Sonunda onu bulduk, yan yatmış, elinde büyük bir buket Elindeki gelincikleri yüzüne bastırdı. Onları sadece koklamamıştı; aşırı doz almıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Violet," diye çıktı

boğuk ve boğuk. Tanrım, ne hissettiğini biliyordum. Bu onun için çok fazlaydı.

Onun yanına uzanmak çok kolay olurdu, diye düşündüm yorgunca. Uykunun nazik solgunluğunun her şeyi silmesine izin vermek. Kuru yaşlar gözlerimi yaktı.

"Getirin onu," dedi Mel. "O insan değil. ..."

Sonunda.

Menekşe'nin sıkıca kavradığı gelincikleri çıkardım ve sonra onu kollarımın arasına aldım.

Sıcak, terli ve ciddi bir şekilde tarlaya geri döndüğümüz yolculuk boyunca hiç konuşmadım. Her adımda içim daha da . İstedim. İstedim.

"Kahretsin," diye nefes aldı Mel, Archer'ı Thalia'ya uzatırken dikkatimi çekti. "Menoetes."

Harika.

Piç Titan bir trol gibi yolun ortasında durmuş bize meydan okuyordu. geç.

Thanatos'u tüm öfkesiyle gördükten sonra, Menoetes artık öyle görünmüyordu

korkutucu. Mel'e bir bakışım, onun da aynı şeyi hissettiğini söyledi.

Biz yaklaşırken, Titan elini kılıcının kabzasından çekti, yukarı uzandı ve kapüşonunu geri çekti. Evet. Bunu beklemiyordum. *Bunu* beklemiyordum. Şiddetli öfke tanrısı çok güzeldi. Boyu, kas kütlesi ve gözlerindeki şiddetli aura ve acı olmasa neredeyse fazla güzeldi. İroni gözümünden kaçmamıştı.

Derin bir nefes verdim. "Hareket edecek misin?"

Bakır rengi gözleri benimkilerle buluştu. Saçları siyahtı. *Sebastian'ın saçları siyahtır. Öyleydi.* Bu düşünce göğsüme saplandı ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Menoetes'e yeniden odaklandım. Evet, yeniden odaklan. *Bunu şimdi düşünmek istemiyorum. Şimdi olmaz.*

Saçları mükemmel bir çeneyi çerçevesiyordu. Kaşlarını çattı, bakır gözlerini kollarımdaki Violet'e dikerken mükemmel kemerli kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Onun nesi var?"

"Durup çiçekleri koklamaya karar verdim."

"O Titan," dedi inanarak, ama sanki Violet'in farklı olduğunu hissetmiş gibi bir kafa karışıklığı gölgesi de vardı.

"Ne istiyorsun Menoetes?" Mel talep etti.

"O Cronus." Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "O benim kralım."

"Hayır, değil," diye kestirip bu düşüncüyü. "O sadece küçük bir kız."

Gözlerinde öyle bir özlem sezdim ki, Mel'in gözlerindeki özlemin aynısı, Violet'in gözlerinde sayısız kez gördüğüm özlemin aynısı. Ait olmak, kendi türünün arasında olmak, yalnızlığını hafifletmek...

Cronus gibi kokuyor ya da dünyaya geliş şekli tuhaf bir his uyandırıyor olabilirdi ama o Titan kralı değildi. Onun DNA'sına sahip olabilirdi ama o bir çocuktü ve bu çocuk eve dönüyordu.

"Burada bir tür programımız var," dedim, içimde kaynayan tüm kasvetli öfkeyle bakışlarını karşılayarak.

Boğazı çalıştı. Güzel gözleri onu kollarımda görmenin tadını çıkarıyordu. Kız onun için değerliydi, Titan şiddet tanrısı için; yüzündeki saygıyı açıkça görebiliyordum. Sanki onu kendine adanmış gibi Hafıza. On bin yıldan uzun süredir görmediği bir geçmişin, bir hayatın, bir ailenin parçasıydı.

Sonunda bakışlarını . Çenesi gerilmişti, oradaki kaslar bana uzaklaşmanın onun için zor olduğunu söylüyordu. Saygılı bir tavır takındı ve kapüşonunu yukarı çekip tahta esasını her adımda yere saplayarak uzaklaştı.

Orada durdum, Violet'in ağırlığı kol kaslarımı yakıyordu ve sadece onu izledim. Herkes acı çekti, en büyük, en kötü, en güçlü olanlarımız bile. Hepimiz acı çektik, hepimiz mücadele ettik, hepimiz hayatlarımızın gerçekleriyle, tüm iniş çıkışlarla ve bitmeyen engellerle başa çıkmak zorunda kaldık.

Kimsenin bağışıklığı yoktu. Ve eğer , onlar bilinen evrendeki en şanslı orospu çocuklarıydı.

Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde yolumuza devam ettik. Ruhani ateş sınırının görünmesi çok uzun sürmedi.

Hayalet gibi bir figür bizi bekliyordu; siyah saçlı, soluk kotlu, yumuşak siyah tişörtlü, güçlü kollu, bir bileğinde deri bant olan soluk bir yansıma...

Dondum kaldım.

Panik boğazımda , boğuluyordum. Mel ve Thalia'ya döndüm ve Violet'i onlara doğru ittim. Kollarımdan kurtulur kurtulmaz aceleyle uzaklaştım.

Durmadan önce birkaç adım attım, kalbim çarpıyordu, kollarım göbeğime sarılmıştı. Bunu yapamazdım.

Tanrım, lütfen bana bunu yaptırma.

Thalia dolandı. "Ona gitmelisin," dedi nazik bir sesle. "Veda etmek için."

Ona baktım, durdurmak için gelen her şeyi yapmama rağmen gözlerim sulanmaya başlamıştı. Sesim kalın ve tanınmaz haldeydi. "Veda etmeye hazır değilim."

Başını eğerek uzaklaştı, büyük olasılıkla sınırda Mel'e . *Hay sikeyim.* Hayır, üzgünüm. Yapmıyorum. Avuç içlerimi gözlerini yumdu ve titreyerek birkaç nefes aldı. Sebastian'ın son görüntüsü Onu her gördüğümde aklıma gelirdi. Omzunun üzerinden bakıp bana beladan uzak durmamı söylerkenki o gülümsemesi. yanıyordu, kalbimdeki acı o kadar şiddetli ve tüketiyordu ki başka hiçbir şey hissetmiyordum. Her şeyi gölgede bırakıyordu. Omzumun üzerinden baktım.

O gitmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese kaldım, dua ettim, kederimi kafamın içinde tekrar tekrar inkâr ettim. Ama yine de birikti, daha fazla inkar edemeyinceye kadar birikti ve içimden büyük, düzensiz hıçkırıklarla döküldü.

Alnım , ellerimin arkası çorak toprağa değene kadar .

"Geri döneceksin," dedi, o ses kalbimi . Önümde duruyordu.

Vücudum çığlıklarımınla sarsıldı.

"Ari."

Diz başımı biraz kaldırdım, bir kolu bükülmüş dizinin üzerindeydi, gri, parlak parmak uçları yere değiyordu.

"Geri döneceğine sevindim."

Yanağımın içini sertçe ısırdım ve kendimi yukarı bakmaya zorladım. Gülümsedi, o çok sevdiğim çarpık sırtısının bir gölgesiydi.

Kalbim göğsümde kırıldı, ikiye bölündü, acı büyük bir boş yankıyla içimde gürledi.

"Unutacağımı söylüyor." Doğruldu ve bakışlarımı daha yukarı çekti. Bana şiddetle ve sevgiyle baktı. "Ama unutmayacağım. Seni unutmayacağım, Ari." Biçimi dalgalandı. "Asla unutmayacağım."

Ve sonra o gitti ve benim hala var olabilecek küçük bir parçam da yok oldu. Sadece. *Gitmişti.*

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, kollarımı gevşettim, yüzümü dalgalı gri gökyüzüne kaldırdım ve tüm öfke ve acıyla çığlık attım.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dakikalar, saatler, günler olabilirdi. Thalia omzuma dokunduğunda hâlâ dizlerimin üzerindeydim ve kendimi Athena'nın bahçesindeki heykellerden biri gibi hissediyordum.

"Artık gitme vaktimiz geldi."

Kaslarım kesilmişti, cildim sıcaktı, içim grip olmuşum gibi ağrıyordu. "Mel nerede?" Cızırtılı bir sesle sordum.

"Gitti. Daha fazla kalamayacağını söyledi. İşaretle ayrılmak zorundayız."

Thalia kollarında uyuyan Archer'ı kucaklıyordu. Violet yerde kıvrılmış . Thalia biraz yıpranmış, kirli ve terli görünüyordu ama beklediği ve bana zaman tanıdığı için minnettardım.

Sert omuzlarımı dikleştirerek gri alevlere baktım, kendimi yüz yaşında hissediyordum. Bu diyardan, tanrılardan, onların entrikalarından ve insan hayatını hiçe saymalarından bıkmıştım.

Alevler titrediğinde ayağa kalkmaya başladım. Bir figür dışarı çıktı.

Hestia.

Ve çok kızgındı. Gözlerini bana diktiğinde, intikam ateşi parladı. Ve ne oldu biliyor musunuz? Bundan bıkmıştım. Her şeyden bıkmıştım. Benden bir parça istiyordu.

Kaltak alabilir.

İlerlerken adımları hızlıydı ve odağı bana kilitlenmişti, derin bir nefretle yanıyordu, herhangi bir itiş kakıştan çok daha derin bir nefretle. tapınak adımları neden olmuş olabilir.

Ayağa kalktım, kısa mesafeyi kapatırken bir amaç uğruna enerjimi topladım.

mesafe vardı, çenem sıkıydı ve gözlerim onun nefretine on kat karşılık veriyordu. Yakıtım kayıp ve öfkeydi, saldırma, cezalandırma, intikam alma ve bir parça etimi alma ihtiyacıydı. Beni durdurmayacaktı, yoluma çıkmayacaktı ve Archer'a ya da Thalia'ya zarar vermeyeceğinden emindi.

Uzaktan gücünü serbest bırakamayacak kadar yakın olan Hestia ve ben çarpıştık, elini kaldırdı, tanrı gücünü serbest bırakmaya hazırdı, ama ben onu kenara ittim, gözümü kırpmadan, gücüm elektriklendi ve çok fazla öfke, çok fazla acı ile dolup taşıtı. Etrafımızda bir kasırga gibiydi, caydırılamayacak ya da reddedilemeyecek bir güç. Avuç içim göğsüne çarptı. İçimdeki her şeyi, son zerresine kadar ona boşalttım.

Sonra yürümeye devam ettim.

Violet'i kucağıma aldım, Thalia'ya baktım -bana şaşkın gözlerle baktı- ve ona "Hadi buradan gidelim" dedim.

Bakışları Hestia'ya kaydı.

Tanrıçanın yolun ortasında durduğunu bilmek için arkama bakmama gerek yoktu, Yeraltı Dünyası sakinlerine tanrı katilinin sınırları olduğunu ve manipüle edilmeye ve kullanılmaya iyi tepki vermediğini soğuk bir şekilde hatırlatıyordu.

Ben sınırların dışındaydım. Arkadaşlarım ve ailem sınırların dışındaydı. Şehrim sınırların dışındaydı. Ve artık tereddüt etmeyecektim.

OTUZ ÜÇ

Thalia ve ben Mel'in tapınağından çıkarken parlak güneş gözlerimizi kamaştırıyordu. Olimpos havası ılık ve tazeydi, tapınağın etrafındaki orman gibi kokuyordu. Görüşüm parlaklığa alıştığında, açıklıkta şekillenen şekiller karşısında gerildim.

Bizim onları gördüğümüze şaşırdığımız kadar bizi gördüklerine de şaşıran asık suratlı savaşçılar ortaya çıktı.

Artemis. Horus. Menai. Henri. Bran.

Babam bile.

Ve Michel.

Dizlerimin bağı çözüldü. Michel'in gözleriyle karşılaştım ve gözlerimi . Göğsümde taze bir keder kabarıırken kaşları çatıldı. Sebastian yüzünün şeklinde, gözlerinin renginde, omuzlarının duruşunda, saçlarının tonunda oradaydı...

Tanrım. Bunu yapamazdım. Bunu nasıl yapabildim?

Ama tek kelime etmeme gerek yoktu. Her şey yüzümde yazılıydı, her şey onun görmesi, bilmesi için oradaydı. Gözlerinde beliren ve yüzünü solgunlaştıran yavaş farkındalığı görmek dayanılmazdı. Yüzü bir acı maskesine dönüştü ve acı dolu bir inilti boğazında büyüyerek acı dolu bir feryat halinde dışarı çıktı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Kimse ne bir an bile anlamamış gibiydi. İlk Bran anladı, sert gözleri inançsızlık ve suçlulukla benimkilere kilitlendi.

Ayakta duramıyordum, gözyaşlarım yüzümden akarken kucagımda Violet ile merdivenlere oturdum.

SABAHLAR EN ZORLU OLANLARDI ve her sabah aynı şekilde uyandım, Mississippi Nehri'nin kokusu ve yetişen gardenyalar pencereimin altında. Orada uzun süre yatıp kokuları içime çektikten ve algılayacak bir şey kalmayana kadar tüm nüansları detaylandırdıktan sonra gözlerimi açıp uyuşmuş bir halde tavana bakmaktan başka çarem kalmadı.

Artık buraya ait değildim.

Başka bir yere ait olduğumdan değil.

Ben farklıydım. Nerede olursam olayım ve ne yaparsam yapayım farklıydım.

Eve döndükten iki ay sonra, kurduğum hayata alışamadım. Kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Etrafım, şehir, manzaralar ve sesler kederden silikleşmiş ve sırlanmıştı, şimdi hepsi farklı, hepsi acı vericiydi.

Derin bir nefes aldım, bir noktada kalkmam ve tek yapmak istediğim yatakta kalıp eski Ari'nin içi boşaltılmış versiyonu olmakken başka bir günle yüzleşmem gerektiğini .

Yine de yapılacak işler vardı. Duş. Giyin. Koridordan aşağı inip Uyuyan Menekşe'yi kontrol etmek. Bok gibi hissediyorum. Kahvaltı için iştahımı kaybettim...

Aynı eski bok, farklı sabah.

Sonra oradan ayrılır, meydana gider ve orada kaybolmuş ve yalnız bir şekilde dururdum. Konuştuğumuz planları düşünürdüm, onun planlarını, benim planlarımı, Yeni 2 için olan planları, Archer için olan planları, gelecek ve yaklaşan savaş için olan planları.

Birkaç on yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçecekti. Savaş kapımıza dayanacaktı ve bir noktada kaybeden tarafta olmamak kararlı hissedeceğime emindim.

O nokta şimdi değildi.

Gözlerimi ovuşturdum, birkaç derin nefes daha aldım ve sonra . Ve donup kaldım.

OTUZ DÖRT

ARI FROZE.

Teni solgunlaştı, hayalet gibi solgunlaştı, neredeyse etrafına dökülen beyaz saçlarıyla aynı tondaydı. Gözlerini kırıştırdı. Üç kez, yavaşça. Ama hâlâ burada, köşedeki sandalyede, bir süredir olduğu yerde, onun uyumasını izliyordu. Burası Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldığından beri geldiği ilk yerd.

O kadar güzeldi ki, saçları omuzlarına dökülüyordu ve o kadar ... kırılmıştı ki, içi burkuldu. Deniz mavisini gözlerinde öyle bir acı, öyle derin bir umutsuzluk vardı ki, bu kavuşmanın düşündüğü kadar zor olacağını söylüyordu.

Böyle bir acı öylece yok olmazdı.

İnsan sahip olduğu şeyleri yaşayıp da bu kadar rahatlamaz. kolayca. Mutluluğun geri döneceğini biliyordu. Ama acısının çok uzun bir süre ona yapışacağını da biliyordu.

"Lütfen ağlama," dedi usulca ve titreyen elini çenesinde gezdirdi, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Yatağa geri düştü ve ellerini gözlerinin üzerine koydu. Yatak onun çığlıklarıyla sarsıldı. Sandalyeyi itti ve yatağın kenarına doğru yürüyüp oturdu.

Yatak onun ağırlığıyla çöktü.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde parmaklarını kadının bileklerinin derisi üzerinde kaydırarak ve onları tutarak yavaşça yüzünden uzaklaştırdı. O yapmazdı

ona baktı ve bu değildi.

"Sen gerçek değilsin," sözlerindeki hüznün ve ıssızlık boğazının düğümlenmesine oldu.

Parmaklarının ucuyla gözyaşlarını sildi ve "Ben gerçeğim. Ben buradayım, seninleyim." Bu sözleri defalarca tekrarladı ta ki Sonunda kıpırdandı ve sulu bakışlarını ona dikti. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Seni seviyorum, Ari. Hem de çok." Gözyaşları gözlerini yaktı. "Ve ben de seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Çok özür dilerim."

Gözyaşlarından biri kızın koluna sıçradı. Kadın şaşırarak gözlerini kırptırdı. Kaşlarını çatarak koluna ve orada yatan ıslaklığa baktı.

"Ben gerçeğim," dedi bir kez daha nazikçe.

Ona bakarken gözleri acıyla doldu.

Tanrım, bunu atlatmak zorundaydı, onun anlamasını sağlamak zorundaydı.

"Mel. Mel'di." Söylemesi gereken şeyi söylemek, neden burada olduğunu ve yaptığı fedakârlıkları ona anlatmak zordu. "Thanatos'a gitti..." Yutkundu. "Sana söylememi istedi, bir hayat için bir hayat. Anlayacağını söyledi.

Seni arkadaşısı olarak gördüğünü bilmeni istedi." Mel'in hediyesi başlı bir acıydı ve hep onunla kalacaktı. Onun yüzünü, tuhaf tenini, sıcaklık ve inanç, cesaret barındıran ürkütücü gözlerini hatırladı. Haftalarca ölümle pazarlık etmiş ve ona hayatını geri vermişti, ama bir bedel karşılığında. korkunç bir bedel ödedi.

Ari'nin yüzü acı dolu, şaşkın bir kaş çatma halini aldı. "Ne?" sesi tek kelimeyle kesildi.

"Şu anda Tartarus'ta, devasa bir Titan'ın yanında zincirlenmiş durumda. Gitmiş. Ari. Görüyor musun? Kendini takas etti, bir cana karşılık bir can. Beni kurtardı. Bana hayatımı geri verdi."

Tamam, şimdi ağlıyordu. Buna engel olamıyordu. Yeraltı Dünyası'nda hızlı Sybilin Leydisi'nin rehberliğinde hızla ilerlerken tek düşüncesi Ari ve Archer'ı bulup eve sağ salim götürmekti. Ama bulduğu şey kara bir sarayda kaos ve hızlı bir ölüm olmuştu.

Bırakın onu, kendisine bile yardım edememişti. Başını öne eğdi.

Ve ağladı.

Ari'nin parmak uçları tereddütle onun koluna dokundu. Yavaşça, çok yavaşça, test etti, tenini hissetti, gerçek olduğundan emin oldu.

Sonunda, elleri kollarından yukarı kaydı ve boynuna dolandı. Ve sonra onu kendine doğru çekti. Yüzü boynunun kıvrımına girdi.

ve hayatı, aşkı ve evi soludu.

Elleri başının etrafından dolaşıp saçlarına girdi ve onu tuttu.

Daha sıkı sarıldı ve ağlamaya başladı, sesi yürek parçalayıcı ve çığdı. Bedenleri keder içinde sallanırken gözyaşları onun tenine düşüyordu.

Kendi kendine, onun ölümünün travmasını atlatması için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti.

Bunu atlatacaklardı.

Ve kalbinde ve ruhunda yanan inançla, diğer taraftan en sert çelikle dövülmüş olarak çıkacaklarını biliyordu.

Hiçbir tanrının, vampirin ya da savaşın kıramayacağı bir çelik.

EPILOG

HER . HER EFSANE. HER HALK HIKAYESİ. Hepsi Tanık olunan bir şeyden, bir nesilden diğerine aktarılan bir olaydan doğan, o kadar fantastik ve inanılmaz bir şey ki, insanların zihninde kalarak dinlerini, mitolojilerini ve hatta kültürlerini ve medeniyetlerini şekillendiren gerçeği tutun.

Ancak bunlar gerçeğin tamamı değil, sadece insanoğlu tarafından bir araya getirilmiş versiyonları ve küçük parçalarıdır, bir eski yazar tarafından birbirini ardına çarpıtılmış ve üzerine inşa edilmiştir.

Gerçeği bilmek için ya orada, tanrıların hüküm sürdüğü ve insanlarla etkileşime girdiği zamanda olmalıydınız.

Ya da benim dünyamın şimdi ve burasında yaşamak zorundaydın. Bakın, ben gerçekte yaşıyorum.

Benim dünyam gerçek dünya. Pek çok kişinin asla göremeyeceği bir dünya. Ve

Bu çok iyi bir şey çünkü benim dünyam tanrıların ve canavarların olduğu bir yer. Hem de çok ağır. Yüce tanrılar, ilkel tanrılar, olimpiyat boyutunda egolar ve bunların hiçbirinden etkilenmeyen korkunç yaratıklar.

Ve gerçeikle bir sorunum yok.

Aslında, artık mitolojideki tanrıların ve onların yarattığı canavarların var olduğunu bildiğim için, asla eski hayatıma geri dönmek istemem.

Bir kağıt mendil kadar kolaylıkla ikiye dört kesebilecek kadar keskin pençeleri olan bir harpi ordusuyla yüzleşirken bile. Ya da lup avlarken ve

Midtown'ın yıkıntıları arasında dönüp durmak. Ya da çılgın cadıyı gözünden bıçaklamak. Ya da ölüm tanrısıyla yüzleşmek ve ruhum bozulmadan oradan uzaklaşmak.

Şüphelerim beni ele geçirdiğinde bile.

Aşk beni ölümüne korkutsa ve her şeyi sorgulamama neden olsa bile.

Aşkla birlikte endişe, sorumluluk ve korku da geliyor. Korku o kadar büyüktür ki kalbimi tanrısal bir yumruk gibi kavrar ve zorlukla nefes alana kadar sıkarak. Sevdığınız zaman, sevdikleriniz için korkarsınız. Bu kadar basit. Ve benimki gibi bir dünyada yaşıyorsanız ve her terk edilmiş köşede ve her harap Garden District malikanesinde tehditler varsa, korkuyu kabul etmek zorundasınız,

Onu içeri davet edin ve zihninizde güzel, karanlık bir köşe oluşturmaya izin verin. Her zaman orada, her zaman sizi tetikte tutuyor. Sevdiklerinizi korumanıza yardımcı olur.

Artık bir ailem var. *Seviyorum*. Ve karşılığında seviliorum.

Ben, eski dışlanmış ve uyumsuz, insan dünyasında hiçbir yere uyum sağlayamayan kayıp kızın bir evi, bir ailesi, bir babası, arkadaşları ve hatta bir sağlam, güçlü, çılgınca iyi bir ilişki, *çelikten dövülmüş* bir ilişki erkeğimin söylemeyi sevdiği gibi. Ve sık sık.

Hâlâ biraz uyumsuz biriyim ama bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını anladım. Beni farklı kılan şeyleri kabul etmeyi ve hatta sevmeyi öğrendim. Ben bir asiyim, açık sözlü bir konuşmacıyım ve yakın çevrem dışındakiler için takındığım sert bir dış görünüşüm var. Sosyal açıdan beceriksizim, asi bir yapım var ve otoriteyle aram pek iyi değil. İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum, ancak geçtiğimiz yıl yaşanan olaylar beni her şeye rağmen oraya itti.

Mesele şu ki gitmiyorum. Ben New 2'ye aidim. Burası benim gibi varlıklarla dolu bir yer, uyumsuzlar, garip ve güçlüler, türünün tek örneği olanlar...

Bir zamanlar iğrenç bir canavar olmak için lanetlenmişim, tıpkı benim gibi bir gorgon.

benden önceki kadın atalarım. Artık canavarın tüm gücüne sahibim ama lanetin hiçbirine sahip değilim. Artemis'in beni serbest bıraktığında söylediği gibi, ben çek-ve-

Tanrıların dengeleri.

Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Bu bir lanetten kurtulduğum anlamına geliyor. Ve bir başkasına atandım. Gerçi bu sefer seçim bana ait. İyi dostlarım, sevgim ve korkumla beslenen bir seçim.

Ve son birkaç ayda yaşanan olaylardan sonra, dünyama yaklaşan ciddiyeti anlıyorum. Oynamam gereken rolü biliyorum. Bir tanrıçayı Yeraltı Dünyası hapisanesinden kurtarmam ve ona hayatını geri vermem gerektiğini

biliyorum.

hak ediyor. Ve bir çocuğu, güzel ve cesur bir çocuğu sonsuz uykusundan uyandırmanın bir yolunu bulmalıyım.

Çünkü onları seviyorum.

Ve dünyanın onlara ihtiyacı olacak.

Bakın, savaş yaklaşıyor. Benim dünyam ve insanların dünyası çarpışacak. Ve bu hiç hoş olmayacak. Dağınık, kanlı ve yıkıcı olacak. Tanrılar bölünecek. Kan bağları ve dostluklar test edilecek.

Ve ben de orada olacağım. Ön saflarda. Dengeyi koruyarak ve sevdiklerimle birlikte savaşarak (ve eğer birileri aileme zarar vermeyi ya da onları bana ulaşmak için kullanmayı düşünürse, üzerinde adınızın yazılı olduğu hazır bir kaidem var).

Sadece söylüyorum.

Sevgili okurlar,

TAŞIN KALBI'nin bir kopyasını satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Kitabı dünyaya kazandırdığım için çok mutluyum ve umarım bu son bölümü beğenmişsinizdir. Seriyi Bağımsız yayıncılıkla devam ettirmek heyecan verici yeni bir yön oldu ve bu çabanın gerçeğe dönüşmesine yardımcı oldukları için Gods & Monsters okuyucularının coşku ve desteğini takdir ediyorum. Eğer hikayeyi beğendiyseniz, lütfen tavsiye ederek, hakkında konuşarak ve puan vererek yayılmasına yardımcı olun. Ve en son haberleri ve gelecek kitapları takip istiyorsanız, [Bültenime Katılın](#). Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarım.

Beni internette bulmak için: www.kellykeaton.net * [Facebook](#) * [Twitter](#)

Saygılarımla,

Kelly

TEŞEKKÜRLER

Beta okuyucularıma: Kameryn Long, Audrey Gay ve Damaris Cardinali. Anında okumak için bir şeyler bıraktığınız için teşekkür ederim. Sözleriniz, içgörüleriniz ve cesaretlendirmeniz paha biçilmezdi. Sizi seviyorum kızlar! Ve Jonathan, Audrey ve James'e: Desteğiniz ve yardımınız olmasaydı kitabı bitiremezdim. Teşekkür etmek bunu anlatmaya yetmez. Her zaman olduğu gibi, sevgilerimle.

TANRILAR VE CANAVARLAR

[Karanlık Ona](#)
[OluyorGüzel Bir](#)
[Kötülük](#)
[İçimizdeki Kötülük](#)

TAŞIN KALBI

KELLY'NİN DİĞER KİTAPLARI

[Karanlık Bir Ayazda Köz](#)

KELLY GAY OLARAK:

[Karanlığın İyi Tarafı](#)
[Karanlık Şafağın En Yüzü](#)
[Toz ve Kül Saati Güneşten](#)
[Önce Gölgeler](#)
[Carniepunk: Cehennem Hayvanat Bahçesi](#)

YAZAR HAKKINDA

KELLY KEATON, genç yetişkin serisi Gods & Monsters'yazarıdır: *Darkness Becomes Her*, *A Beautiful Evil* ve Simon Pulse tarafından yayınlanan *The Wicked Within*. Kelly Gay olarak Charlie Madigan serisini (Pocket Books) yazmaktadır. İki kez RITA® Finalisti, ARRA adayı, Goodreads Choice Award finalisti ve Southern Independent Booksellers Alliance'ın Okra Picks listesinde yer almıştır. Kelly aynı zamanda Kuzey Carolina Sanat Konseyi'nin Edebiyat alanında burs bursu sahibidir. Ailesiyle birlikte Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. Kelly'ye çevrimiçi olarak Twitter, Facebook ve kellykeaton.net adresindeki web sitesinden ulaşabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.